

HIMNAS

1

Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils, Kur bēdās varam tverties, Augsts palīgs, kas mūs nepievilis, Pie kā mēs varam ķerties! Visļāunais ienaidnieks, Kam grēku darīt prieks, Tas gādā nakt' un dien' Uz ļaunu, viltu vien, - Kas var no viņa glābties!

Ak, mūsu spēcīgš ļoti vājš, Kas pastāvēt gan spējis? Par mums stāv mūsu Pestītājs, Ko Dievs pats izredzējis. Tam Jēzus Kristus vārds, Kas tapa krustā kārts, Viņš stiprais karavīrs, Svēts Dievs un cilvēks tīrs, - Tā elkon's paliks varens.

Lai būtu velnu diezkāds bars, Kas mūs grib aprīt kāri, Mūs tomēr sarga Dieva Gars, Tas elles varai pāri! Kas valda tumsībā, Gan kaist viņš niknumā, Bet ko mums padarīs? Dievs viņu nosodīs, Viens vārdiņš to spēj aizdzīt!

Tam Dieva vārdam nebūs rimt, Lai trako, kam tīk trakot! Dievs neļaus savai laivai grimt - Glābs savu vārdu sakot. Grib tie mūs nāvē dzīt un mantu nolauptīt - Lai notiek Dieva prāts, Tiem labums nav nekāds - Mums debess manta paliek! (1) Mārtiņš Lutērs, atdzejojis Kristofor Fuerecker

2

Dievs, svētī Latviju, mūs' dārgo tēviju, Svētī jel Latviju, ak, svētī jel to!

Dievs, svētī Latviju, mūs' dārgo tēviju, Svētī jel Latviju, ak, svētī jel to!

Kur latvju meitas zied, Kur latvju dēli dzied, Laid mums tur laimē diet, Mūs' Latvijā!

Kur latvju meitas zied, Kur latvju dēli dzied, Laid mums tur laimē diet, Mūs' Latvijā! (2)
Kārlis Baumanis

BAZNĪCAS GADS

ADVENTS

3

Ak Jeruzaleme, modies, Nu atstāj miegu, kājās dodies! Sauc sargi tornī spēcīgi. Nu jau tiešām pusnakts klātu, Jūs, jaunavas ar gudru prātu, Jel teciet pretī priecīgi! Šurp līgavainis nāk, Lai sveces spīdēt sāk! Allelūja! Nu kāzas būs, tad steidziet jūs, Jums kāzu namā ieiet būs!

Ciāna dzird sargu dziesmas, Skan gaviles, mirdz sveču liesmas, Steidz sirdis lielo prieku paust: Draugs tiem nāk no debess vēlīgs, Pilns lēnprātības, taisnīgs žēlīgs Kā spoža rīta zvaigzne aust! Ak, nāc, Tu palīgs cēls! Ak, nāc, Tu Dieva Dēls! Gaismā tērpies Tu parādies! Mēs steidzamies Pie Tava galda mieloties!

Lai teic Tevi, kam vien mēle, Lai dzied, lai pūš, lai kokles spēlē, Lai visiem zvaniem zvanīt zvan! Pērļu vārtiem izrotātā, Un eņģļu mēlēm apdziedātā Nu Ciānā Tev slava skan! Kad acis redzēja, Kad ausis dzirdēja Tādu prieku? - Nu līksmojam, Nu pateicam Tev, savam goda Ķēniņam!

(3) Philipp Nicolai, atdzejojis Svante Gustav Dietz (1.p.) un Nikolajs Kalniņš (2. un 3.p.)

4

Ak, nāci, nāci, Dievs, pie mums, Un esi mūsu patvērums, Lai apspiestiem šo vēsti pauž, Ka Dieva Dēls pat važas lauž. Kāds prieks! Kāds prieks! Nu Dievs ar mums - Viņš kļuvis mūsu patvērums!

Ak, nāci, Jeses rozes stāds, Un ļaudis brīvus darīt sāt! Iz tumsas dzelmes gaismu sveic, Lai visi Dieva Dēlu teic. Kāds prieks! Kāds prieks! Nu Dievs ar mums - Viņš kļuvis mūsu patvērums!

Nāc, rīta zvaigznes gaismas stars, Lai sirdīs zied jauns pavasars! Lai izklīst šaubas, pārstāj naidis; To iespēj Kristus Bērns tik maigs. Kāds prieks! Kāds prieks! Nu Dievs ar mums - Viņš kļuvis mūsu patvērums! (4) "Psalteriolum Cantionum Catholicarum," atdzejojis Ivars Gaide

5

Dus egles zarā ietvēries Kluss sveces mirdzums maigs Jauž sirds: iet tuvu gaŗām Dievs, Mums pievērsts Viņa vaigs.

Gar tavām durvīm kad Viņš ies, Tās plaši atvērt steidz, Lūdz savā namā iegriezties, To siltā priekā sveic.

Un tumsas smagumu, kas spiež, Pie Viņa kājām liec, Lai gaismas ceļos tevi griež Lai pats tu gaismā tiec. (5) Alberts Galiņš

6

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Ārā vakars. Ziemas lauks Atmirdz zvaigznēs brīnumjauks. Sirds to zina atmirdzam Viņam mazam Nācējam.

Zvani torņos gavilē, Prieks plūst bēdu dvēselē. Zvanus zinām atskanam Viņam mazam Nācējam.

Ko Tev, Bērniņ, zeme dos, Ko te svētais iemantos? Kokus krustam audzinām, Ērkšķus pinam vainagam.

Zini, redzi visu Tu: Ģetzemani, Golgatu, Tomēr glābt un pestīt nāc. Slavēts Tavs un Tēva prāts! (6) Alberts Vītols

7

Kāpēc sirds tā gavilē, Acīm spožums pāri slīd Pestītājs nāk pasaulē, Viņa gaišums pretī spīd.

Kāpēc sirds tā gavilē, Viegli piedot, žēlot, glaust? Pestītājs nāk pasaulē, Mīlestības gaisma aust.

Kapēc sirds tā gavilē, Skan kā svētā rīta zvans? Pestītājs nāk pasaulē, Dieva Dēls un Labais Gans. (7) Nikolajs Kalniņš

8

meld.: Celies, mana sirds, un taisies

Ieprieciniet, ieprieciniet Manus ļaudis, saka Dievs, Ieprieciniet, cik vien spējiet Tos, kas noraudājušies! Sakiet, lai tie priecājas, Jo pie tiem Dievs pietājas, Viņu vaidi ir pagalam, Kaŗš ir prom no viņu malām.

Tuksnesī sauc balss ar spēku: Atgriezieties, cilvēki, Atstājiet jel veco grēku, Dievs pie mums nāk žēlīgi! Dievam ceļu līdzenu Sataisiet ar steigšanu, Gravas, lejas pilnas dariet, Kalnus zemus, cik vien variet.

Kas tam Kungam patikt šķietas, Tam būs klajam, taisnam būt, Skaidram, tīram visās lietās, Kas grib Viņa valstī kļūt. Ko tas Kungs ir runājis, To Viņš arī piepildīs, Drīz To redzēs visa miesa, Āmen, tas ir tiešām tiesa! (8) Johann Olearius, atdzejojis Svante Gustav Dietz

9

meld.: Sentēvu dzīvā ticība

Jēzu, Tu nāci pie mums sērst, Sāpes un bēdas priekā vērst, Nasta kam grūta - Tu palīdzi nest, Visus pie Dieva gribi vest. Sirdis un durvis atveŗam, Tevi kā draugu sagaidām.

Jēzu, Tu nāci, kā cilvēki nāk, Dzīvi kas mātes klēpī sāk. Mūŗības gaismā mums atmirdz Tavs tēls, Ticam: Tu esi Dieva Dēls. Sirdis un durvis atveŗam, Tevi kā draugu sagaidām.

Jēzu, Tu nāksi reiz godībā, Pēdejā, lielā Adventā. Ļaunuma vara tad salauzta kļūs, Svētlaime mūsu alga būs. Sirdis un durvis atveŗam Tevi kā draugu sagaidām.

(9) Arnolds Lūsis

10

meld.: Cik spoŗi atspīd Auseklis

Jūs, pasaul's vārti, celieties! Un sirŗu durvis, verieties! Tas goda Kungs ir klātu. Viņš Ķēniņš visiem ķēniņiem, Nes mieru visiem cilvēkiem Ar žēlastības prātu. Sveiciet, teiciet, Sirdi modiet, godu dodiet Radītājam, Visa laba Darītājam!

Nāk Dieva Dēls lēnprātīgi, Viņš noliek kroni zemīgi Un meklē grēcinieku. Viņš sola visiem glābšanu, Viņš gāda vājiem palīgu Un noskumuŗiem prieku. Sveiciet, teiciet, Sirdi modiet, godu dodiet Pestītājam, Savam mīļam Žēlotājam!

No gara snaudas celieties, Jūs, cietās sirdis verieties! Tas Kungs pie jums grib mājot! Tam savus grēkus atzīstiet, To pazemīgi pielūdziet, Starp ticīgajiem stājiet! Sveiciet, teiciet, Sirdi modiet, godu dodiet Svētam Garam, Mīļam svētu Darītājam!

Jūs, pasaul's vārti, celieties! Un sirŗu durvis, verieties! Pats Kungs pie jums

grib mājot! Tam savas sirdis sataisiet Un ziedus ceļā pakaisiet! Tam goda drēbes klājot! Sveiciet, teiciet, Sirdi modiet, godu dodiet Radītājam, Pestītājam, Svētītājam!

(10) Georg Weissel, atdzejojis Carl Christian Ulmann

11

meld.: No tevis vaļā raisos

Kā būs man Tevi saņemt, Ak Kungs, pilns godības? Tu nāci grēkus atņemt, Kad grēc'nieks nopūšas. Ak, māci pats un rādi, Kā gribi godājams, Un mūsu priekšā stādi, Kā Tavs gods izteicams.

Tev Ciāna daudz zaru Uz ceļa kaisīja; Ar dziesmām nākt es varu Pie Tevis, Glābēja. Lai sirds, kas atjaunota, Teic Tevi priecīgi, Lai tā ir mana rota Tev kalpot ticīgi!

Es grēkos biju dzimis, Tu mani pestījis; Es pazušanā grimis, Tu mani izglābis Un iecel lielā godā, Dod mantas bagātas, Kas izglābs mani sodā Un kas ir mūžīgas.

Nekāda cita griba Nav Tevi spiedusi Kā svēta mīlestība Nākt uz šo pasauli, Lai viņu visās mokās Un lielā ciešanā Tu ņemtu savās rokās Un savā patvarā.

Ne ienaidnieka vara, Ne viltus nebiedēs. Tas Kungs, kas varens karā, Tos ātri satriekt spēs. Nāc, nāc, Tu debess Spožums, Nāc, Saule mūžīgā, Nāc, savu ļaužu Drošums, Mūs ievest godībā!

(11) Paul Gerhardt, atdzejotājs nezināms

12

meld.: Tā priecas saule tagad spīd

Kungs Jēzu, debess Auseklīt, Tu bēdās nāc mūs apraudzīt; Gan ziemas krēsla zemi sedz, Mūs Tava acs ir tumsā redz. Nāc, Auseklīt!

Mēs neziņā un neceļā, No tēva mājām tālumā; Tu nāc, mūs novest gribēdams, Kur Tev un Taviem tēva nams. Nāc, Auseklīt!

Tu, mīlestības atspīdums, Dod mīlestībā iesilt mums. Caur Tevi sirdīs ledainās Nu uguns liesma iedegas. Nāc, Auseklīt!

No gaismas Tēva pasaules Tu patiesību zemē nes; Kas saistīts maldu pinekļos, To patiesība atbrīvos. Nāc, Auseklīt!

Ikdienas nemiers mūs še grauž, Tavs tuvums dziļu mieru pauž; Tad dod ir mums šo mieru gūt, Pie Tevis Tēva valstī kļūt. Nāc, Auseklīt!

Bērziņš

(12) Ludvigs Ādolfs

13

Rīta zvaigzne, nakts kad zūd, Prieks, ko visa zeme jūt, Nāc, man sirdī

piemājo, Skaidro to un apgaismo.

Tavas gaismas godība Sauli atstāj pakrēslā. Lai ir tūkstoš saules lec, Pārspēj tās Tavs gaišums svēts.

Tikai Tava saulīte Mieru liet var dvēselē, Debestēva atspīdums, Zvaigzne vienīgā Tu mums.

Mīļais brāli, draugs un Dievs, Lūdzam nāc, ko kavējies, Sirdi pārvērt pilnīgi Sev par jaunu mājokli.

(13) Johann Scheffler, atdzejojis Roberts Bērziņš

14

Nāc, Tu latvju Pestītājs, Ko mums Dievs ir dāvinājis, Bērns no šķīstas jaunavas, Par ko visi brīnījās.

Ne no vīra as'nīm nākt, Bet tas Svētais Gars pats māk Tādu augli gaismā celt, Likt no jaunav's miesām zelt.

Mārja top apēnota, Sievām augsti teicama; Jo tur Dieva gods atspīd, Kur tas Dieva Dēls pats mīt.

Viņš no debess nolaižas, Cilvēks top un zemojas; Kur Dievs grib, tur tam tik iet, Par mums savas as'nis liet.

Viņš no Tēva nācis šurp, Pēc pie Tēva gājis turp; Ellē braucis, pēc tas pats Dieva krēslā sēdināts.

Viņam pieder Tēva gods; Viņam Tēva spēks ir dots, Kas mūs vājus spēcina, Nākt ikvienam palīgā.

Viņa silīt' spoži spīd, Gaišums naktī bij to brīd'; Viņš vēl tagad uzņem mūs, Spīdēs tam, kas ticīgs būs.

Dievam Tēvam mūžīgs gods, Tas pats Viņa Dēlam dots; Svētam Garam arīdzan Sakām slav' un pateikšan'.

(14) Mārtiņš Luters, atdzejojis Kristofor Fuerecker

15

meld.: No debesīm es atnesu

Nu, Kristus draudze, līksmojies, Jauns baznīcgads ir iesācies! Nu Dieva namos sludina: Mans Kungs, mans Glābējs tuvumā!

Lai vārti, sirdis atveras, Pats goda Ķēniņš tuvojas: Viņš nāk un mīļi aicina Tos gaidītājus ceļmalā.

Lai Viņam pakaļ staigājam Ar svētkiem un ar svētdienām, Kur citur sirdij patiktos? Kuŗš cits mums dzīvus vārdus dos?

Tā Tava draudze priecājas, Ka jauns gads atkal iesākas, Un mūsu dziesma skandina: "Mans Kungs, mans Glābējs, tuvumā."

(15) autors nezināms, atdzejojis

Alexander Bernewitz

16

meld.: No Dieva neatkāpšos

Nu līksmi nodreb sirdis Tev, Dieva bērnu pulks, Kad gaišā priekā dzirdi: Nāk Dieva gribas tulks. Nāk zvaigžņu mirdzumā, Viņš nāk, lai glābtu tevi, Lai ziedotu pats sevi, To saņem ticībā!

Tad dosim mājas vietu Šim viesim dievišķam, Lai visās lietu lietās Mēs spētu patikt Tam! Tam ceļu greznojiet Ar zaļiem egļu zariem, Un paši nāciet arī, To Kungu sveiciniet!

Un sirds, kas pazemīga, Tā Dieva mieru gūs, Kas lepna, augstprātīga, Tai bojā jāiet būs. Kam miers ir dvēselē, Kas dara, Dievs ko rāda Un labus darbus strādā, To Jēzus apmeklē.

Dievs, manā sirdī taisi Pats savu mājokli, No grēka mani rasi Un šķīstī dvēseli! Pie Tevis piekļaujos, Lai kurp Tu mani vestu Lai kādu nastu nestu, Ar Tevi izglābšos!

(16) Valentin Thilo, atdzejojis Arturs Voitkus

17

Nu vārtus veriet, atdariat, Nāk goda Ķēniņš, sagaidiet! Viņš Kungs par visiem ķēniņiem, Viņš glābējs grēkos grimušiem; Viņš dāvā mieru, dzīvību, Viņš vājo dara spēcīgu! Lai Dievam Tēvam gods Kā Radītājam dots!

Nāk Viņa Dēls par palīgu, Viņš visiem saka taisnību; Tam svētums rota greznākā, Un žēlastība dārgākā. Skan Pestītāja laipnā balss: Nu visām jūsu bēdām gals! Lai Dievam Tēvam gods Un Viņa Dēlam dots!

Tā tauta, zeme svētīta, Kas Pestītāja sargāta, Tur visas sirdis laimīgas, Kas ticībā Tam atvērtas - Tur Dieva gaisma pāri slīd, Tur Viņš kā prieka saule spīd! Lai Dievam Tēvam gods Un Svētam Garam dots!

Nu goda vārtus atveriet, Nu siržu durvis atdariat - Viņš parādās mums spožumā, Lai saņemam To lūgšanā - Tad arī Ķēniņš nāks pie mums, Būs mūsu pils un patvērums! Lai Dievam Tēvam gods Trīsvienīgajam dots! (17)

Georg Weissel, atdzejojis Jānis Neilands

18

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Nu Ķēniņš nāk jums, Dieva ļaudis! Lai sveces deg un gurni apjozti! Ka skumībā un bēdās snaudis, Tam debess vārti plaši atvērti. Tad līksmojiet un metiet bēdas nost, Un steidziet sirdis atjaunot un post!

Aust jauna pestīšanas diena; Tas labais Gans sauc savu pulciņu. Lai nezustu Tam avs neviena, Viņš vedīs mūs uz zaļo ganību. Kungs, Tu, ko pielūdz svētie eņģeļi, Dod Tavus vārdus uzņemt ticīgi!

Tu Gaišums pasaulei, jel nāci Un apgaismo mūs savā skaidrībā! Tu, miera Valdnieks, katru māci, Lai miera saiti turam ticībā! Ar Gara spēkiem Tu mūs piepildi Un žēlastības gadu dāvin!

Nāc, ņemi pie mums mājas vietu! Ar slavas dziesmām Tevi sagaidām. Sniedz spēku mums uz katru lietu, Bez Tevis mēs nenieka nespējam. Lai patīk Tev šī mūsu lūgšana, Un lai Tavs Svētais Gars mūs pavada! (18) Georg Friedrich Kayser, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

19

meld.: Ak, kā es vēlētos

Tev pretim izejam, Tu valdnieks cēls, Un dziesmās sveicinām, Vissvētā Dēls, Kas mūsu vidū nāc, Kā cilvēks dzīvot sāc. Nes mieru pasaulei Un dvēselei. Plūst silta prieka šalts, Kur parādies, Viss vēršas tīrs un balts, Kur iegriezies. Sirds durvīm atvērtām, Jel gaŗām neej tām, Kad pretim izejam Tev, glābējam. Kur zilās tāles māj, Gan ilgas trauc, Bet ēnas ceļā stāj, Grēks soļus jauc. Vien Tu mums glābējs svēts, No Tēva novēlēts. Tev pretim izejam Un pielūdzam.

(19) Alberts Galiņš

20

meld.: Labu dienu, mieru, veselību

Vārtus pušķojiet un ielas mēžiet - Goda Kēniņš nāk pie jums! Gaismu tiem, kas tumsībā vēl sēdīet, Nes Tā svētais atspīdums. Visas rūpes nu pie malas lieciet, Rokas lūgšanā Tam pretim sniedziet, Lai Viņš pie jums apstājas, Jūsu sirdīs apmetas!

Dāvanas, ko grūti nākas saprast, Svētu debess gudrību Liek Viņš tiem, kas Viņu uzņem, atrast, Dod sirds mieru, svētību. Un, kur piemānot Viņš pats ir lēmis, Kur Viņš sirdīs mājas vietu ņēmis, Viss tur jauki pārvēršas, Mīlestība vairojas!

Svētkus svētīsim un dziesmām sveiksim To, kas zemīgs nāk pie mums! Šodien sāksim, mūžam nenobeigsim! Viņa prieka vēstījums Lai ir zvaigzne, kas mums ceļu rāda, Viņa Gars lai mūsu sirdīs strādā, Kamēr galā nonāksim, Viņu vaigā skatīsim.

(20) Fricis Krastiņš

21

Slavēts Dievs visaugstākais! Pie mums atnāk Pestītājs. Nu ir Dievs to sūtījis, Ko Viņš sen bij solījis.

Ko jau tēvi kāroja, Pravieši ko tulkoja, Jēzum nākot, tas ir viss, Paldies Dievam, noticis.

Nāc, nāc, Jēzu, slavējams, Slavas dziesmām sagaidāms! Pats sev ceļu laipnīgi Manā sirdī sataisi.

Mīti, goda Kēniņ', še, Visus grēkus izdeldē, Kādus vien Tu atrodi, Taisnību mums iedodi.

Ābrahāma atvase, Israēla cerība Patiess cilvēks, patiess Dievs Pie mums nu ir apmeties.

Kad uz tiesu pēdīgi, Goda Ķēniņ, atnāksi, Tad pie Tevis palikšu, Tavā pulkā stāvēšu.

(21) Heinrich Held, atdzejojis Svante Gustav Dietz

22

meld.: Lai mirušo nu pavadam

Šis ir tas gaidu pilnais laiks, Kad mūžībai ir pievērsts vaigs. Pie Tevis domas kavējas, Lai Tevī Dievs mums atklājas: Nāc, Jēzu Krist'!

Kad Tu kā Draugs mums piestāsies, Tad mīlestība atklāsies Un zudīs viss, kas bija ļauns; Ar Tevi ausīs rīts mums jauns: Nāc, Jēzu Krist'!

Tu Dieva sūtīts Pestītājs, Tu vienotājs un sargātājs, Tu gaismas stars, kas tumsu dzēs, Cik ļoti Tevi gaidām mēs: Nāc, Jēzu Krist'! (22) Jānis Luksis un Nikolajs Kalniņš

KRISTUS DZIMŠANAS SVĒTKI – ZIEMSVĒTKI

23

Ak tu priecīga, ak tu svētīga, Ziemas svētku dienīņa! Kristus ir dzimis, Viss ienaidis rimis. Priecājies, priecājies, draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga, Ziemas svētku dienīņa! Kristus ir nācis, Pestīt mūs sācis, Priecājies, priecājies, draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga, Ziemas svētku dienīņa! Eņģ'ļi nekavē, Kristu tie slavē! Priecājies, priecājies draudze! (23) Johannes Daniel Falk (1.p.) un Heinrich Holzschuher (2.un3.p.), atdzejojis Carl Christian Ulmann

24

Tu, svētā nakts, uz krēslas maigām rokām Mums visiem dārgu debess viesi nes No tālumiem caur zvaigžņu segas krokām, No aizmūžiem, no citas pasaules, No tālumiem caur zvaigžņu segas krokām, No aizmūžiem, no citas pasaules.

Kopš gadu tūkstošiem tu gaismā zvīļo, Lai pāri laikiem katris ceļu rod Uz Betlemi, sveikt Jēzus bērnu mīļo, Ko gaišā priekā debesis mums dod, Uz Betlemi, sveikt Jēzus bērnu mīļo, Ko gaišā priekā debesis mums dod.

Ak svētā nakts, kā sirds bij iztvīkusi Pēc miera augstāka kā mūsu prāts! Nu dreb tā, saldā laimē noreibusi, - Mums zemes bērniem, Glābējs dāvināts. Nu dreb tā, saldā laimē noreibusi, - Mums zemes bērniem, Glābējs dāvināts. (24) Alberts Galiņš

25

meld.: Es, cēlies sveiks un vesels

Ak, skani, dziesma jaukā, Ko eņģ'ļi dziedāja, Kas svētā naktī laukā Reiz ganiem vēstīja: Gods Dievam augstībā, Miers visās zemes vietās, Un ļaudīm visās lietās Labs prāts un līksmība!

Dievs pestīšanu sācis, Vai tas nav brīnums cēls? Viens bērniņš pie mums nācis, Tas ir pats Dieva Dēls. Teic Dievu priecīgi! Ja gribi bērnu skatīt Un pestīšanu matīt, Tad ej uz Betlemi.

Ak, kādu lielu prieku Šis bērniņš atnesis! Viss turams ir par nieku Pret to, kas noticis Šai naktī brīnišķā: Nu debess vārti vaļā, Un miers ir mūsu daļa Šeit un tur mūžībā!

Tāpēc to Kungu slavē, Tu skumjais grēcinieks, Un godāt nenokavē To, kas tavs Apžēlnieks. Dzied Dieva draudzība: Tev - Tēvam, Dēlam, Garam - Cik spējam un cik varam, Lai gods ir augstībā!

(25) autors un atdzejotājs nezināmi

26

meld.: Katru gad' no jauna

Baltas sniega pārslas klusi lejup slīd; klusi Dieva zvaigznes Debess tālēs spīd.

Kam šīs klusās pārslas, Kam šīs zvaigznes mirdz? Kāpēc saldas jausmas Krūtīs izjūt sirds?

Jēzus šodien dzimis, To šis vakars teic. Pestītāju mīlo Sirds nu priekā sveic.

Gavilējiet, zvani, Apskaidrots ir viss: Gaiša nu ir dzīve, Gaišas debesis! (26)
Eduards Pavasars

27

Debespulks dzied apstarots: Jaundzimušam Kungam gods! Zemes bērniem miers un prieks: Dievam atgūts grēcinieks! Līksmi dziediet līdz, jūs ļaudis, To, ko debespulks mums paudis: Lai dzird zemē, pazemē: Kristus dzimis Betlemē! Debespulks dzied apstarots: Jaundzimušam Kungam gods!

Tu, kas esi svēto prieks, Kristu, Mūžīgs Valdinieks! Mīļi Tevi lūdzamies: Mūsu mājās apmeties! Tur, kur mita ļaunums baigs, Nu mirdz Dieva Bērna vaigs. Pie mums atnāk Dieva Dēls Jēzus, saukts Imanuēls. Debespulks dzied apstarots: Jaundzimušam Kungam gods!

Miera Ķēniņ, esi sveikts! Tautas Tevi teiktin teiks! Gaišs un laimīgs dzīves rīts Nu ir ļaudīm iezvanīts. Debess Bērna svētās rokas Izdzēš rūgtas raizes, mokas. Vaidu pils nu brūk un grimst. Zemes bērns no jauna dzimst. Debespulks dzied apstarots: Jaundzimušam Kungam gods! (27)Charles Wesley, atdzejojis Andrejs Zuzāns

28

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Debess dzied un zeme dzied; Visas āres gaismā laistās: Dieva Gars pār zemi iet, Debesis ar zemi saistās. Gani atnākuši redz, Betlemē dus Bērniņš

svēts.

Kristus Bērnā atklājas Dieva mīlestības dzelmes, Kristus Bērnā piepildās Zemes ļaužu karstās vēlmes: Bērna rokās dzīvība, Bērna rokās mūžība.

Aiztur elpu pasaule, Jēzus Bērnā lūkojoties, Pazemojas dvēsele, Dieva priekšā noliecoties: Miers virs zemes un labs prāts. Kristu, mūsu sirdīs nāc!

(28) Jānis Luksis

29

Es skaistu rozīt' zinu, No sīkas saknītes; Tā rozīte, ko minu, No Jeses cēlusies. Tā plauka dzestrumā Pie aukstas ziemas saules, Pie pusnakts tumsībā.

Šo brīnumskaisto rozi, Ko praviet's sludina, Mums Māra atnesusi, Tā šķīstā jaunava. Pēc Dieva padoma Viens bērniņš tai ir dzimis Pie pusnakts tumsībā.

Tu rozīt' skaistā, jaukā, Tu puķīt' svētākā, Kam gribi ziedēt laukā? Zied' manā sirsniņā! Kas ticībā Tev' kopj, Tam sirds no saldās smaržas Un dvēs'le pilna top.

(29) autors nezināms, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

30

Enģelus mēs dzirdējām, spožu gaismu redzējām, prieka vēsts mums skanēja, Sirdis līksmas darīja: Gloria, In excelsis Deo, Gloria, In excelsis Deo.

Mīļie gani, sakiet mums, Kas šis prieka noslēpums? Kalni tālu atbalso dziesmu līksmo, vareno: Gloria, In excelsis Deo, Gloria, In excelsis Deo.

Nāciet, redziet Betlemē, Kūtī, lopu silītē Bērniņš dus visskaistākais, Visu ļaužu Pestītājs. Gloria, In excelsis Deo, Gloria, In excelsis Deo.

Ceļos krītot pielūgsim, Viņu sirdīs ieslēgsim; Debess Tēva dāvana zemei nu ir nodota. Gloria, In excelsis Deo, Gloria, In excelsis Deo. (30) autors nezināms, atdzejojis Viktors Baštiks

31

meld.: Teici to Kungu

Gavilē, debess, un līksmo, tu enģeļu draudze! Dziediet tam Kungam, kas grēc'nieku žēlo un saudzē! Raugaities še, Kristus pats atnācis te Zudušo meklēt un pestīt.

Gavilē, debess, un līksmo, tu zeme, jo, raugi: Debesu Valdnieks un grēcinieks tapuši draugi! Prieks nu mums dots, Atlaists viss pelnītais sods! Līksmojiet, gani un draudze!

Redziet, kāds brīnums, cik zemu pats Augstākais liecās. Redziet, kā mīlēdams uzņem Viņš grēc'nieku mokas! Pestītājs dzimst, Debesu dusmība

rimst! Visi lai pielūdz ar prieku!

Dārgais Kungs Jēzu, Tu mani ar pestījis esi. Mīlēdams zudušo, sevi pats dāvanai nesi. Līksmojies, sirds, Cerības zvaigzne tev mirdz, Zemojies Glābēja priekšā!

Pasaules Glābēj, es mīlēšu, slavēšu Tevi, Šeit jau virs zemes Tev vienīgi nodošu sevi. Dvēseles Gans, Mūžam Tu paliksi mans, Mūžam Tev vienam sirds dzīvos.

(31) Gerhard Tersteegen, atdzejojis Roberts Bērziņš

32

Jūs, bērniņi, nāciet ar priecīgu prāt' Pie silītes Betlemē visi nu klāt! To prieku ikviens lai nu sirsniņā jūt, Ka debesu Tēvs savu Dēlu mums sūt'.

Ak, eita tur kūtī pie silītes ar', Pie svecītes gaismiņas skatīties var, Kā autiņi tīri tur bērniņu sedz, Par eņģeļiem jaukāku guļot to redz.

Tur guļ Viņš, ak bērni, uz salmiem un sien', To Jāzeps un Marija skata arvien, Tur ganiņi ienāk, un ceļos tie krīt, Un gaisā dzied eņģeļi: "Dievs pie jums mīt."

Ak, metieties ceļos kā gani ir jūs Un salieciet rociņas, pateikties būs! Un līksmojiet priecīgi eņģeļiem līdz: "Mēs mīlējam Tevi, kas autiņos tīts!"

Ko dosim, mēs, bērni, ko dāvāsim Tev? Ak, saņem mūs pašus par dāvanu sev! Tu negribi mantas, ko pasaulē rod, Bet sirdi it šķīstu, kas godu Tev dod.

(32) Christoph von Schmidt, atdzejojis Jānis Ruģēns

33

Nakti bira zelta rasa Saltos, klusos pagalmos: Ļaudis viņu kopā lasa, Ieliek spožos lukturos.

Tā nebija zelta rasa, Tā bij Dieva Dēla vēsts Katra sirds pēc viņas prasa, Naidis un grēks virs zemes dzēsts.

Ejiet līksmi, māsas, brāļi, Dievs jūs licis atpestīt. Ciemu ciemos, tuvi, tāli Mīlestības gaisma spīd.

(33) Teodors Zeiferts

34

Jūs, ticīgie, nāciet, Gaviļējiet priekā, Ak, nākdami nāciet uz Betlemi! Raugait šo bērnu, Kas par mums ir dzimis! Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, šo Ķēniņu!

Tu dievišķais dzimums, Debestēva sūtīts, Tu mūžīgās Gaismas svēts Lolojums! Vienkopus visi Teiksim Viņa slavu! Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, šo Ķēniņu!

Klau, eņģeļu dziesma Atskan debess tālēs: Vienvienīgam Dievam gods augstībā! Vienkopus visi Teiksim Viņa slavu! Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, Ak, nāciet Viņu pielūgt, šo Ķēniņu!

Pie šūpuļa Tava kad, Kungs Jēzu, stāvu, Lai šeit Tev skan slava kā debesīs! Miesā Tu nācis, Dieva Vārds visspēcīgs. Tad visi kopā steigsim, Tad visi kopā steigsim, Tad visi kopā steigsim Tev godu dot! (34) John Francis Wade, atdzejojis Ludis Bērziņš

35

Kas ir šis Bērns, kas saldi dus Pie mātes krūts tur kūtī? Vai dzirdi dziedam eņģelus, Vai brīnumu tu jūti? Viņš, Viņš mums Pestītājs, Ko Dievs šai naktī dāvināj's. Steidz, steidz Tam slavu teic, Un pielūdz Dieva Dēlu!

Tad nesiet Viņam dārgāko, Vai bagāts, nabags, nāciet, Nu uzņem savā sirdī To, Un gaismā staigāt sāciet! Gods Dievam augstībā! Šis Bērns mūs dzīvus darīja. Prieks, prieks nu pasaulē, Kad sveicam Pestītāju! (35) William C. Dix, atdzejojis Ivars Gaide

36

Katru gad' no jauna Kristus bērniņš nāk Pie mums zemē ļaunā Un mūs svētīt sāk.

Nāk Viņš katrā mājā Savā godībā; Stiprina, kad vāja Mūsu ticība.

Arī man Viņš klātu, Acīm neredzams, Valda manu prātu, rokā vadīdams.(36) William Hey, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

37

meld.: No debesīm es atnesu

Klāt brīdis svēts, ko gani sveic, Skan vēsts, ko debess pulki teic; Pat būdu cietējs prieku jūt, Ka Dieva bērni drīkstam būt.

Gan pasaulē vēl naidis ir sēts, Miers ir vēl viesis neredzēts; Bet zust reiz zudīs naida tvans Un ļaudīm skanēs miera zvans.

Labs prāts vēl Dievam būs pie tiem, Viņš Tēvs un draugs būs cilvēkiem Un baltas drānas Viņš tiem dos, Tos saukdams savos pagalmos.

Tad nāc, Bērns augsti sumināms, Ir mūs par bērniem darīdams, Ka bēdās, bailēs dziesma man Par godu Dievam augstam skan. (37) Ludis Bērziņš

38

Klusa nakts, svēta nakts! Visi dus; nomodā Vēl ir Jāzeps un Marija. Kūtī Dāvida pilsētā Jēzus silītē dus, Jēzus silītē dus!

Klusa nakts, svēta nakts! Ganiem Dievs novēl pats Dzirdēt eņģelus slavējam, Tuvu, tālu skandinām: Kristus Glābējs ir klāt! Kristus Glābējs ir klāt!

Klusa nakts, svēta nakts! Dieva Dēls, Tava acs Mirdz mums dievišķā skaidrībā. Nu ir dvēsele pestīta, Jo Tu dzimis par mums, Jo Tu dzimis par mums!

(38) Joseph Mohr, atdzejojis Carl Weyrich

39

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Lai visas malas gaviļē, Mums Glābējs nācis pasaulē, Gods augstam Debestēvam! Ak diena visusvētākā, Kad eņģ'ļu dziesmas skanēja: Gods, gods lai nu ir Dievam! Mieru, Mieru, Saderību, labprātību Dievs no sevis Visiem, visiem ļaudīm devis!

Jūs esat Jēzus pestīti, Nu teiciet visi priecīgi Šai augstā, dārgā dienā To, ko mums devis lielais Dievs, Ko eņģ'ļi pazemodamies tur augstā godā, cieņā. Vairāk, Augstāk Mums nu klājas Sirdīs, mājās turēt godā To, kas Glābējs ir no soda.

Jūs, kam vēl prāts ir noskumis, Viņš jūsu kārtā dzīvojis, Pats nesis, ko jūs nesat. Viņš klāt pie jums ir šodien vēl, Un ka jums jāraud, Viņam žēl, Jūs Viņam dārgi esat. Nekur Citur Neatradīs, kas tā prātis remdēt mokas, Kas tik mīļi pasniedz rokas.

Tevis tic, Tev vienam padodas Un Tavā priekšā zemojas, Kungs Kristu, Tava saime. Par mums Tu esi nodevies, Tev dzīvot un Tev padoties Būs mūsu gods un laime. Žēlīgs, Mīlīgs Palīgs, nāci un mūs māci priekā, bēdās Staigāt, Jēzu, Tavās pēdās.

(39) Joseph Gotfried Schoerner, atdzejojis H.K. Girgensons

40

Līksmi lai skan: tas Kungs ir klāt! Lai vārtus veļam mēs: Lai katrs, kas vien gaida to, Steidz saņemt viesi ilgoto! Lai debess, zeme dzied, Lai debess, zeme dzied, Lai zeme, lai debess, lai zeme dzied!

Līksmi lai skan: nu Valdnieks klāt! Lai dziesma plūst un skan! Un visi, kas vien pasaulē, Lai līksmi dzied un gaviļē, Un liek man dziedāt līdz, Un liek man dziedāt līdz, Un liek man, un liek man, lai dziedu līdz!

Bēdas lai zūd, lai skumjas klīst! Viss krāšņi zaļo, zeļ, Viņš nāk no pleciem nastas velt, Viņš nāk mūs visus saulē celt, Lai senie lāsti klīst, lai senie lāsti klīst, Lai senie, Lai senie, lai lāsti klīst!

Līksmi lai skan: Tas Kungs ir klāt! Viņš tautām mieru nes, Viņš atver debess avotus Un veldzē visus slāpstošus, Kas Viņu apsveikt steidz, Kas Viņu apsveikt steidz, Kas Viņu, Kas Viņu nu apsveikt steidz!

(40) Isaac Watts,

atdzejojis Arturs Voitkus

41

Mēs Dievu Kungu slavējam, Viņš augsti godājams: Nu Viņa Dēlu saņemam, Mums atslēgts debess nams! Mums atslēgts debess nams!

No sava Tēva pils Viņš nāk Kā bērniņš mazs un kluss, Kā Ķēniņu To godāt sāk, Kaut silītē Viņš dus, Kaut silītē Viņš dus.

Viņš nāk no Dāvid' augstās cilts, Viņš visu sargātājs, Kas Viņam tic, tas netop vilts, Viņš mūsu Pestītājs, Viņš mūsu Pestītājs.

Kad grēks kā akmens sirdi spiež, Viņš sev to uzkraut ļauj, Viņš vienmēr taisnu tiesu spriež, Nekā mums neatrauj, Nekā mums neatrauj.

No Kunga Viņš par kalpu kļūst, Augsts būdams, zemojas; Kas Jēzu sev par draugu gūst, No krusta nebaidās, No krusta nebaidās.

Ar Jēzu varam katru brīd' Pie Dieva droši iet: Mums žēlastības saule spīd, Nekad tā nenoriet! Nekad tā nenoriet! (41) Nikolaus Herman, atdzejojis Kristofor Fuerecker un Nikolajs Kalniņš

42

Ne šūpulī greznā Viņš varēja migt, Uz siena bij silītē galviņu likt. Vien zvaigžņu pulks debesīs mirdzēja zvīļš Un vēstīja ļaudīm: Viņš Dieva Dēls mīļš.

Un gaišums bij kūtī, kur Bērniņš šis dus, Pat lopiniem pretī Viņš smaidīja kluss. Vai, Jēzu, par Tevi ir mīļāks vēl kāds? Pie gultiņas manas no debesīm nāc!

(42) autors nezināms, atdzejojis Nikolajs Kalniņš

43

Mirstīgais, šai brīdī klusē, Godbijībā galvu liec! Atstājaties, zemes domas, Debess balvu Dievs mums sniedz: Jēzus Kristus, mūsu Kungs nu nāk, Miera valsti uzcelt sāk.

Neskaitāmie eņģ'ļu pulki Mīlestības vēsti pauž; Apsolītā miera tulki Neticības važas lauž. Neturēt vairs tumsas spēkiem mūs, Gaismas priekšā bēgt tiem būs.

Debešķīgas būtnes svētas Nebeidz pielūgt, slavēt To, Kuŗa rokas, naglu rētās, Raksta dārgi pestītos. Allelūja! Dziedi, dziedī Tam! Allelūja! Glābējam!

(43) Gerhard Moultrie, atdzejojis A. Cīrulis

44

Pie tava šūplā stāvu es, Tu avots pilns ar prieku, Ak Jēzu, saņem, ko sirds nes, To neturi par nieku! Es dodu, ko man iedevi, Šo prātu, sirdi, dvēseli, - To saņem labis prātis!

Kad piedzimis vēl nebiju, Tu man jau biji dzimis Un mani izredzējis Tu, Bez Tevis būtu grimis. Pirms saules gaismu redzēju, Es tavu gaismu saņēmu, Tu savu Dēlu devi.

Vai tādām debess spīdeklim Būs silītē šeit dusēt? Gan nāktos zelta šūpulim Šo skaisto bērnu klusēt. Ne salmu kārtas paklājums, Bet dārga zīda rotājums Gan nāktos tādām bērnam.

Bet kā lai Tevi godātu, Kā pateicīgs Tev kļūtu? Kaut visu es Tev nodotu, Tev parādnieks vien būtu! Tu manis labā atnācis, Jau silītē ciest iesācis, - Še mana sirds - to dodu.

(44) Paul Gerhardt, atdzejojis Liborius Depkin

45

Šai svētā naktī zem' un debess zvīļo. Šai naktī sirds ar zvaigznēm sarunājas, Un ienaidis rimst, cits citu atkal mīļo, Pār visu miera siltie spārni klājas.

Šai naktī ejot zaigo tavas pēdas. Šī nakts spēj šaubās cerību tev iedot; Šī nakts liek aizmirst visas, visas bēdas Un māca tevi mīlot visu piedot.

Šī nakts ir debess vārtus atvērusi, Pār zemes tumsu dedz tā zvaigžņu loku, Un naktī šai uz katras galvas klusi Dievs svētot uzliek savu mīļo roku.

(45) Valda Mora

46

No debesīm es atnesu Jums vēsti jaunu, priecīgu, Ko Dievs jums licis sludināt: Uz Betlemi jums aizstaigāt.

Tad klausaities, kas noticis: Jums bērniņš šodien piedzimis No izredzētas jaunavas, Par to lai visi līksmojas.

Viņš ir tas Kristus, mūsu Dievs, Tas palīdzēs jums it paties'! Viņš pats ir jūsu Pestītājs, Kas jūs no grēkiem nomazgāj's.

Tas lai nu ir par zīmi jums, Šis bērns, kas valdnieks ir par mums, To atradīsiet guļošu Tur silē, autos ietītu.

Nu būs mums visiem priecāties! Lai mēs ar ganiem steidzamies let lūkot, ko mums Dievs grib dot, Mums savu Dēlu dāvinot.

Sveiks nāci, cienīgs dārgais Vies'! Ar Tevi ir pats augstais Dievs! Tu pie mums, vaidu ļaudīm nāc, Lai slavēts top Tavs žēlīgs prāts!

Par to es ļoti priecājos Pat lielos, grūtos sirdēstos, Ar debespulkiem dziedādams: "Dievs augsti teicams, slavējams!"

(46) Mārtiņš Lutērs, atdzejojis Kristofors Fuerecker

47

Meklētāja ceļš ir galā, Vakars metas, tālu iets. Baltā ziemā, svešā malā Sārti uzplaukst blāzmas zieds.

Vai tur Ziemas svētku roze Debess dārzos ziedus veļ? Brīnumaino krāsu kvēli; acis atdzerdamās dzer.

Manā brīnišķīgā roze, Mātes maigo roku dēsts: Jaukā bērnu dienu gaisma, Brīnišķīgā

Kristus vēsts!

Zinu, arī tavā sirdī Šonakt Kristus roze zied, Un tu izej ziemas laukā Klausīties ko zvaigznes dzied!
(47) Kārlis Skalbe

48

Senā pilsētā, kur Dāvids Reiz kā ķēniņš valdīja, Kūtī silītē uz siena mazu bērnu guldīja. Jēzus Kristus Viņa vārds, Mums no Dieva dāvināts.

Nāca Viņš no debess goda, Lai starp mums šeit dzīvotu; Sāpēs dziļi pazemojās, Lai mūs glābtu, pestītu. Liels ir mīlestības tēls: Cilvēka un Dieva Dēls.

Garā celsimies un iesim Tur uz tālo Betlemi; Tā kā gani pielūgt steigsim Debess, zemes Ķēniņu. Jēzus Kristus Viņa vārds, Mums no Dieva dāvināts.
(48) Cecil Frances Alexander, atdzejojis Artūrs Cīrulis

49

Slavā tērptie gaismas gari, Kam ir spārnus devis Dievs, pestīšanas pavasari tautām vēstīt steidzieties! Nāciet, Kristum godu dodiet, Jaundzimušam Ķēniņam!

Ganiņi, kam laukā klajā Ganāmpulciņš pieskatāms, Dievs ar jums ir naktī šajā, - Gaismā spīd viss debesnams. Nāciet, Kristum godu dodiet, Jaundzimušam Ķēniņam!

Gudrie, jums nu mīklas grūtas Raisa zvaigznes spīdums svēts, Karstām ilgām tautu jūtās Veldzi rast nu novēlēts. Nāciet, Kristum godu dodiet, Jaundzimušam Ķēniņam!

Svētie, kas jūs agri, vēlu Spēku smeļat lūgšanās, Līdz ar savu mīlo Dēlu Dievs jums visu dāvinās. Nāciet, Kristum godu dodiet, Jaundzimušam Ķēniņam!
(49) James Montgomery, atdzejojis Ludis Bērziņš

50

Šī nakts mirdz gaismā brīnišķā, Šai naktī sirds spēj mieru gūt, Un Svētā Bērna tuvumā Mums gribas labiem, mīļiem būt. Gods Dievam lai ir augstībā! Gods Dievam lai ir augstībā!

Mums gribas degt un starot tā, kā svecei egles zariņā, Ikvienam roku noglāstīt Un laipnu vārdu pasacīt. Gods Dievam lai ir augstībā! Gods Dievam lai ir augstībā!

Šī nakts mirdz gaismā brīnišķā, Šai naktī, dziļā klusumā, Nāk katrā sētā Pestītājs Kā mūsu palīgs, svētītājs. Gods Dievam lai ir augstībā! Gods Dievam lai ir augstībā!
(50) Arnolds Lūsis

51

Tu mazā, klusā Betleme, Uz tevi domas slīd, Redz šonakt visa pasaule:

Pār tevi gaisma spīd. Šai gaismā brīnišķīgā, Kas tumsas varu lauž, Dzīst rētas, atplaukst cerība, Sirds jaunu dienu jauž.

Šai naktī Kristus piedzimis, To debess draudze sveic, Kā bērniņš Viņš ir atnācis Pie tiem, kas Dievu teic. Virs zemes ienaids rimis Un cilvēkiem labs prāts, Jo Dieva Dēls ir atnācis, Kā sen bij sludināts.

Lai katrā sirdī gaiši skan Šī Ziemas svētku vēsts: Dievs piedēvis ir tev un man, Ir grēku parāds dzēsts! Lai slava Tam, kas nācis No debess augstumiem Kā cilvēks šeit starp cilvēkiem, Lai mieru nestu tiem.

Tu mazā klusā Betleme, Uz tevi domas slīd, Redz šonakt visa pasaule: Tur Kristus zvaigzne spīd. Kaut nakts vēl liekas gaŗa, Aiz tumsas diena aust. Dievs visus mūs ir mīlējis, Ej Viņa slavu paust! (51) Phillips Brooks, atdzejojis Arnolds Lūsis

52

Šodien mums bērniņš piedzimis svēts. Raugi, tur guļ Viņš Svētapmirdzēts. Pasaule klusu Brīnumā slīgst; Traucēt Tā dusu Vai kāds gan drīkst?

Apslāpēts ļaunums, Sasaisītis naids, Atvieglots grūtums, Klusināts vaids.

Viena vien gaisos Dziesmiņa san: Viņš mūžu mūžos Pestītājs man! (52)

Romans Vanags

53

meld.: Es skaistu rozīt' zinu

Skat tūkstoš balsīm dziesmas: Gods Dievam augstībā! Sauc debesblāzmas liesmās: Miers zemes grūtībā Un cilvēkiem labs prāts, Vairs nevar draudēt briesmas, Nu Glābējs dāvināts.

Es asaras nu slauku, Turp garā steigdamies Uz betlemiešu lauku Ar ganiem biedroties, To vēsti klausīties, Tik brīnišķīgu, jauku, - let Jēzum nodoties.

Nakts klusā, brīnišķīgā, Tu visulaimīgā! Nu prieka debešķīga Sirds mana pārņemta. Kaut neredz eņģeļu, Tak dziesma pateicīgā Sirds slavē glābēju. (53) Kārlis Tarziers

54

meld.: No debesīm es atnesu

Tu, mana dziesma, pacelies, Pie Dieva augšup lidinies! Mums prieka diena atausa. Lai visi dzied: Allelūja!

Viņš tumšā naktī piedzima, Kas debes gaismu atnesa: Nu viņas stari izplatās Kā rīta blāzma ielejās.

Viņš nabags bija, tomēr cēls, Tas paša Debestēva Dēls, Kas vada mūs ar laipnību, Kā gars uz debess tēviju.

Kas valda debesaugstumā, Pie mums kā cilvēks dzīvoja, Lai mēs tam taptu līdzīgi Še laikā un tur mūžīgi!

Tu, mana dziesma, pacelies, Pie Dieva augšup lidinies! Mums prieka diena atausa, Lai visi dzied: Allelūja!(54) Cornelius F.A. Krummacher, atdzejojis Jānis Ērmanis

55

Vēsā ziemas naktī, Pusnakts klusumā Mīlestības viesi Debess dāvina. Šūpulītī dzimis, Pestītājs Viņš mums, Ziemas naktī nācis Dieva lolojums.

Enģ'ļi debess ārēs Dzied un slavu teic, Prieka vēsti atnes, Ganu draudzi sveic. Un tur Bērna māta Maigā valodā Pielūdz savu Dēlu Svētā mīlībā.

Ko lai Tevim dodu, Ko lai dāvinu? Ja es būtu ganiņš, dotu aitiņu. Ja es būtu gudrais, Zeltu dāvātu. Zinu gan, ko varu: Došu sirsniņu! (55) Christina G. Rossetti, atdzejojis Ivars Gaide

56

meld.: Katru gad' no jauna

Ziemas svētku vizmā Zaļa egle līkst. Visa zeme šonakt Dieva rokās slīgst.

Nav, kas mūs no Dieva Mīlestības šķir - Mīlestība pati Piedzimusi ir.

Ak, cik skaisti dzīvot, Ja tu zini to, Ka tev Kristus nesīs Dzīvi mūžīgo.

Tam tu šodien dziedī, Silītē kas dus, Kas tev debess vārtus Atver zvaigžņotus.

Visu, Dievs ko devis, Paturi tu sev - Mīlestība šonakt Piedzimusi tev. (56)
Alfons Vecmanis

GADU MAINA

57

meld.: Tā priecas saule tagad spīd

Jau saule riet un ēnas krīt, Gads vecais lēni projām slīd. Pie debess zvaigznes iemirdzas. Krīt pēd'jās sājpu asaras. Kungs, mieru dod!

Cik strauji laika ritums plūst, Kā dienu gaitās spēki kūst! Ļauj dzert no dzīviem avotiem, Kā Taviem bērniem mīļotiem! Kungs, spēku dod!

Šī gada maldus piedod mums, Tu drošā klints un patvērums, Jo sirdīs cerība vēl zied, Pār Betlemi vēl enģ'ļi dzied: - Labs prāts un miers! (57) Jānis Luksis

58

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Ar tumšiem spārniem, lēni, klusu Kā jūsmīgs miera vēstnesis Nāk gada vakars, atnes dusu Sniegbaltai zemei, mierā viss! Vēl baznīczvani maigām balsīm Skan tumšā, svētā klusumā, Dzied miera dziesmu tautām, valstīm: Dievs visu labi darīja!

Gads pagāja, un tumsa apsedz Tā priekus līdz ar sirdēstiem, Bet Dieva gaišās zvaigznes uzlec Un spīd aiz tumšiem debešiem. Jau vakarzvaigzne klusi steidzas Mums spīdēt debess dzidrumā, Lai gadi nāk, lai gadi beidzas: Dievs visu labi darīja!

Jums pateicos, šī gada prieki, Cik ātri jūs man nozudāt! Nu izgaistiet, jūs, rūpes, nieki Un skumjas, kas mūs nospiedāt! Tiem aizmigušiem saldu dusu! Gan sirds tiem mirstot sāpēja, - Tos pieminēdams, saku klusu: Dievs visu labi darījis!

Viņš katram vietu sataisījis, Pie Viņa dvēse mieru gūs, Par vakarzvaigzni Viņš mums bijis, Par rīta zvaigzni Viņš mums būs. Pie Viņa zinām vietu drošu, Viņš žēlīgi mūs vadījis; Tam Kungam dziedam dziesmu košu: Dievs visu labi darījis!

(58) Aleksandrs H. Bernewitz

59

meld.: Nu topi līksma

Gods Dievam! Solis nostaigāts Uz mūžību, uz mājām, Un svētās jausmās sirds un prāts Dzied slavu Radītājam, Kas dzidrā, dzīvā avotā Mūs, savas avis, dzirdina, Sniedz roku bērnam vājam.

Kaut mīlestība dievišķa Man starus sirdī mestu Un še, jau zemes gājumā, Pie Tēva bērnu vestu! Es būtu Tavs, Tu būtu mans, Un līdz pat kapam labais Gans Uz rokām jēru nestu.

Tu visam liciš izdoties Šai gadā, ko nu beidzu, Par to, Tēvs, laikiem mainoties, No jauna Tevi teicu Un līksmi tālāk ceļoju, Līdz kamēr debess tēviju Ar savām acīm sveicu.

(59) atdzejojis Roberts Bērziņš

60

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Ar to mīļo Jēzus vārdu, Jauno gadu iesākam, To no jauna turam dārgu, To vairs aizmirst negribam.

Ak, Tavs vārds, Tu mīļais Jēzu, Dvēseli mums spirdzina, Paceļ vāju grēcinieku, Gurdās kājas stiprina.

Viss, ko lūdzam Tavā vārdā, Pilnīgi lai piepildās, Tad neviens, lai kādā kārtā, Nepaliks bez svētības.

Katram brītiņam šai gadā Tev vien būs par godu būt! Lai Tavs Svētais Gars mūs vada, Tad ikviens var svētīgs kļūt.

(60) Georg Heinrich Loskiel

61

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Mēs savus skatus augšup raidām, No kurienes mums palīgs nāk, Un jaunu spēku no Tā gaidām, Kas visu svētīt, vadīt māk. Viņš dzīvību vēl visur rāda Un to ar mīlestību sedz; Uz gaismas kalniem visus vada Un katra bēdas, rūpes redz.

Mums visiem ceļš šai jaunā gadā Pa kalniem un pa lejām ies; Bet nebūs atstāts tas, nedz badā, Kas pie tā Kunga turēsies. Kā draugs Viņš katram

ceļu rādīs, Lai redzētu, kur briesmas draud; Uz zaļām ganībām tos vadīs, Kas trūcumā un bēdās raud.

Gan daudzreiz māks mūs grēku vara Un gurdenos pie zemes lieks, Tad smelsim mēs no Dieva Gara - Tas ļauno spēku projām trieks. Tā Kunga vārds, no mazām dienām Mums visiem skaidri sludināts, Būs cīņā zobens ass ikvienam; Kas lietos to, taps stiprināts.

Kad ienaidnieki draudzi skaldīs, Un pati elle važas kals, Kad ļaužu starpā ienaidis valdīs, Un visur skanēs naida balss. Tad vienprātīgi visi būsim, Lai mīlestība vieno mūs. Tad vien mēs briesmās stipri kļūsim, Ja sirdī Kristus uguns būs.

Nu Dieva vārdā gadu sāksim, Mums sirdī miers un gaisšs ir skats. Kā bērni droši pie Tā nāksim, Bez kuŗa nenokrīt ne mats, Un lūgsim: "Kungs, mūs visus vadi, Tā izejot, kā ieejot; Tad svētīgi būs mūža gadi, Dievs goda kroni varēs dot."

(61) Jānis Ērmanis

62

meld.: Dievs, savu vārdu uzturi

Kungs, palīdzi, mans Radītājs, Caur visām bēdām Vadītājs, Tev jaunā gadā padoties Un Tavā garā priecāties.

Tavs spēks lai mani stiprina, Tavs Gars lai mani pavada, Ka es ar Jēzu ticīgi Šo gadu beidzu laimīgi.

Lai miers ir visā pasaulē Un arī mūsu paspārnē Šai gadā, visos nākošos, Ko vēl Tavs prāts mums redzēt dos.

Bet ja šai gadā šķirties mums, Kungs, paliec mūsu patvērums, Un vadonis mums esi Tu Caur tumšo nāves ieleju.

(62) Anna Bormane

63

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Ver, Kungs Jēzu, gada vārtus, Ceļu šķir, kur iet mums būs! Miesā, garā neaizkārtus Savam Tēvam pieved mūs!

Vadi mūs, kā pats Tu šķieti, Dod tik saviem mācekļiem Dzīvot šķīsti, derēt lietī, Mīlestību vairo tiem.

Mūsu vainas, Kungs, Tu zini, Dod, ka tās mūs nenomāc, Savu krēslu paaugstini, Savā valstī valdīt sāc.

Neliecies jel secen ejot, Kur pēc Tevis cietējs brēc, Vātīs miera eļļu lejoj, Rādi, cik Tu mīļš un svēts.

Un, kad gadu gadi mitas, Spārnus, Kungs, dod spārnus mums, No šīs saules saulēs citās Ka var skriet Tavs radījums.

(63) Ludis Bērziņš

ZVAIGZNES DIENA, ATSPĪDĒŠANAS LAIKS UN MISIJA

64

Ak, celies, topi gaismota, Tu Dieva draudze svētā! Tavs Kungs nāk tevi aprauga, Tam esi saderēta! Nu gaisma aust, Un laiks ir paust Tā Kunga godu tautām, Vēl dziļai tumsai ļautām.

Vēl zemi apklāj tumsība Un krēsla apsedz ļaudis, Bet Tavas gaismas spožumā Tie jaunu vēsti paudīs. Jau brīdis klāt Pie Dieva stāt. Nevienam nebūs kavēt, Būs Viņa godu slavēt!

Visapkārt acis paceli, Lūk, tumsība jau beidzas: No nāves ēnas pagāni Jau ilgodamies steidzas, Pie Tevis nāk, Ar prieku sāk Pēc Dieva gaismas dzīties Un Dieva vaigu bīties!

Tad, celies, topi gaismota, Tu mīļā Dieva draudze! Un atver vārtus liksmīga, Tas Kungs tev bērņus audzē, Ko valodās Visdažādās Viņš sauc no zemes malām, No tālām jūras salām.

Ak, celies, topi modrīga, No grēku miega raisies! Tas Kungs nāk savā valstībā, To godāt, pielūgt taisies! Lai ticībā un dedzībā Tam kalpo, kas tavs drošums, Tavs Pestītājs, tavs spožums! (64) Jānis Neilands

65

meld.: Ak, celies, topi gaismota

Tu, augšāmceltais Dieva Dēls, Reiz beidzi zemes mokas, Kad sēdies apskaidrots un cēls, Pie Tēva labās rokas. Uz zemes šīs Un debesīs Nu, slavas apstarota, Tev visa vara dota.

Un kur uz plašās pasaules Slīkst maldu tumsā daudzi, Lai tautu tautas darām mēs Par Tavu svēto draudzi, Tās kristījot Un pamācot To turēt, ko no sevis Tu mums par labu devis.

Lai kam mēs būtu padoti, Vai bēdām, badam, salam, Tu pie mums būsi mūžīgi, Līdz pašam laiku galam. Tavs Svētais Gars Kā gaismas stars Lai mūs uz priekšu vada Un labus augļus rada. (65) Alfrēds Goba

66

Cik spoži atspīd Auseklis, Ko patiesībai iededzis Dievs savā žēlastībā. Tu zars no senās atvases, Kas brīnišķīgu godu nes. Deg sirds Tev mīlestībā! Vēlīgs, žēlīgs, Lēnīgs sodā, Cienīgs godā, bagāts teicams, Augsti celts un cienīgs sveicams!

Kungs, manā sirdī uzpūti Jo gaišu svētu uguni Ar savu mīlestību, Ka ticot Tevi satvēris, Es palieku Tavs māceklis Un turu uzticību. Tavs vien Mūždien, Zvaigzne košā, skaidrā, spožā! Ceļā spīdi, Vadi mani katru brīdi!

Cik ļoti līksmo mana sirds! Ne mūžam nebūšu es šķirts No Jēzus, sava mīļā. Viņš uzņem mani debesīs, Jo savu miesu, asinis, Viņš pats man devis ķīlā. Āmen! Āmen! Laiks ir beidzies, Jēzu, steidzies! Šeit es vaidu Un no sirds es Tevi gadu. (66) atdzejojis Kristofor Fuerecker

67

meld.: No debesīm es atnesu

Daudz košu zvaigžņu mirgo mums, Kvēl viņu staros debesjums; Par visām viena košāk mirdz, Lai viņai pieder tava sirds!

Reiz katra zvaigzne tumsā krīt, Kas var tās visas saskaitīt? Bet viena aizvien košāk kvēl, Tā mūžu mūžos staros vēl!

Tā gaišā Kristus zvaigzne, draugs, Tās mirdzums brīnišķīgs un jauks. Nāc šodien viņas gaismā, nāc, Un gaismas ceļu staigāt sāc! (67) Bernhards Kasars

68

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Jēzu, zvaigzne brīnišķa, Spīdi man, es tumsā mītu, Mana sirds ir dedzīga Kalpot Tev šo svētku rītu. Pieņem, pieņem žēlīgi Manu vājo upuri.

Zeltu Tev es atnesu, Esmu to no Tevis ņēmis. Ticību, caur kuŗu Tu Debesīs man prieku lēmis. Šķīstī to un pārbaudi Karstā bēdu ugunī.

Pieņemi to vīrāku, Ko es zemībā Tev dodu. Lūgšanu visdziļāku Tavam vārdam, Kungs, par godu. Kad es lūdzu, paklausī, Jā un Āmen nosaki.

Rūgtās mirres pieņemi, Dvēsles dziļās grēku sāpēs. Kungs, Tu glābsi žēlīgi, Dzesināsi manas slāpes; Tāpēc lūdzu ticīgi: "Jēzu, pieņem upuri! (68)

atdzejojis Hans Glēzers

69

meld.: Krusts laistās kalna galā

Dievs, dedzi zvaigzni spožu, Kad tumsa ceļu jauc, Ka ejam gaitu drošu, un mērķi redzēt ļauts. Lai zvaigzne turpu vada, Kurp aizvest gribi mūs, Tavs Gars, Kungs Dievs, lai rāda, kur Jēzu atrast būs.

Vai rokām tukšām nāksim pie Jēzus šūp'ļa klāt? Ja zelta nav, tad sāksim Tam sirdis dāvināt. Vai tikai mirres, vīrāks Spēj Jēzu priecināt? Ir prieka Viņam vairāk, Ja grēcinieks nāk klāt.

Tā sirds, kas Jēzum dota, Kaut melna grēkos tā, Ir Jēzum mīļa rota, Par visu dārgākā. Tai Viņš ir upurējis Pat savas asinis, No grēkiem atpestījis, Tai vaļā debesis. (69) Edgars Kīploks

70

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Vai Tu vari izskaitīt Zvaigznes, kas pie debess spīd Dieva plašā pagalmā, Katra savā gaišumā?

Vai tu vari izmanīt, Kas ikvienā sirdī mīt: Bēdu nakts vai prieka rīts, Rūpes, laime vai kas cits?

Viena zvaigzne spožāk mirdz, Visus mīlē viena sirds: Jēzus, zvaigzne gaišākā, Jēzus sirds - vissvētākā! (70) Edgars Rumba

71

meld.: Jēzus, dzīvība man esi

Rīta zvaigzne debess tālē, Dienai austot, mirdzēt stāj. Jēzus zvaigzne neizbālē, Laipni tā mums visiem māj. Sauc tā jaunus, sauc tā vecus, Laimīgos un tos, kam plecus Dienas smagums nospiež grūts, Un kam miera ilgo krūts.

Rīta zvaigzne debess tālē Skatam gaist un projām slīd, Jēzus zvaigzne neizbālē, Augu dienu tā mums spīd. Gājējam tā ceļu rāda, Ceļam cēlu mērķi stāda, Spēku dod un prieku nes, Līksmas dara dvēseles.

Rīta zvaigzne debess tālē Zūd, kad vakars ēnas sedz. Jēzus zvaigzne neizbālē, Skats pat mirstot to vēl redz. Un tā sauc uz Tēva namu, Debess godā paliekamu, Jaunu dzīvību tā dod, Pīšļiem garu piešķirt prot. (71) Arnolds Lūsis

72

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Tu Kungs, kad liesmu vaigs Tavs staro, Tad zeme, debess palokās. Vai tas ar šķēpu jāiekaŗo Tev tautas tumsā grimušās? Nē, pacel elkoni, Kungs, savu, Liec dzīvām straumēm zemē līt Un kailo tuksnesi par pļavu, Par rožu dārzu padarīt.

Tu miris šķieties grēciniekiem, kas maldās dziļā tumsībā, Bet dzīvs Tu esi lieciniekiem, Kas Tevi meklē ticībā. Tev dzīvot, spēku smelt no Tevis Ir dzīves raženākais zieds! Tu, kas mums gribu krūtīs devis, Mums svētību ar neaizliedz!

(72) atdzejojis Roberts Bērziņš

KRISTUS CIEŠANU LAIKS

73

Ak galva asiņaina Un ērkšķiem kronēta, Ak galva nāves vainā Un sāpēs noliekta! Ak galva, augsti celta, Ar godu rotāta, Nu apsmieta un pelta, Sirds Tevi sveicina!

Ak vaigs, kas citkārt godā, No kā viss dreb un trīc, Tu tagad esi sodā, Smiets, nievāts, apmēdīts! Nu grūtās nāves mokās Tavs jaukums izdzisis Un grēcinieku rokās Nu esi nodots viss!

Ko Tu, Kungs, cietis esi, Es vienīgs pelnījis, Tos grēkus, ko Tu nesi, Es esmu darījis. Nu še es, nabags, sūdzu, Kas krājis dusmību, Apžēlojies, kad lūdzu, Par mani sagrauztu!

Mans Gans, mans Glābējs īstais, Ak, mani pieņemi! No Tevis, Avots šķīstais, Plūst visi labumi. Tu mani spirdzinājis Ar saldu barību, Tavs Gars ir dāvinājis Man debess līksmību.

Tev saku pateicību, Ak dārgais Pestītājs, par Tavu mīlestību, Tu mani dziedinājis! Es turēšos pie Tevis ar drošu cerību, Tu iemantot man devis Pat nāvē dzīvību.

Kad šķiršanās būs klātu, No manis nešķiries, Dod mirstot drošu prātu, Pie

manis piestājies! Kad satverts nāves rokām, Es bailēs iegrimšu, Glāb mani tad no mokām Ar Tavu ciešanu! (73) Paul Gerhardt un Bernard Clairvaux, atdzejotājs nezinams

74

Ak taisnais Jēzu, kādu grūtu tiesu Tu licis spriest par savu svēto miesu!
Ko, sājpu Vīrs, Tu noziedzies gan esi, Ka krustu nesi?

Tas labais Gans pats cieš par savu jēru, Šī gādība ir brīnišķa bez mēra.
Tas Kungs pats maksā sava kalpa sodu Un tam dod godu.

Ak lielais Ķēniņ, man gan nebij kavēt Šo Tavu lielo žēlastību slavēt! Kur
ņemšos vārdus, kur ganņemšos spēku Es, kas pilns grēku?

Ar ko es, nabags, Tev gan atmaksātu Šo Tavu žēlastības pilno prātu?
Dzēst parādu, vai to jebkad es spēšu? To nevarēšu.

Es tomēr zinu, kas Tev darīs prieku: Šo upuri es Tev pie kājam lieku, Ka
gribu atstāt kārības un grēku Ar visu spēku.

Bet lai es savā ļaunā prātā valdos Un lai uz grēku ceļiem nenomaldos, Tad
palīdz' man ar savu Svēto Garu, Ka es to varu.

Tā es cik spēdams Tevis gribu būties, No grēkiem sargāties, uz labu
dzīties. Ak, pieņem, mīļais Dievs, ko es Tev dodu, Šo vājo godu. (74) Johann
Heermann, atdzejojis Kristofor Fuerecker

75

meld.: Man Kristus dzīvība

Kāpēc Tu miris esi, To dod mums, Jēzu, prast, No krusta, ko Tu nesi, Dod
labus augļus rast'.

Kungs, Tava mīlestība Par nāvi stiprāka, Ak, kāda pārgalvība, Ja par to
nedomā!

Ak Kungs, ar klusu prātu Mēs Tevi mīlēsim, Uz debes' pacilātu Tev sirdi
nodosim.

Tā vien Tavš krusts, ko nesi, Mums būs par svētību, Un, ka Tu miris esi,
Tas mums dos dzīvību. (75) Vācu dziesmu grāmata (Rīga, 1810), atdzejojis Christoph Reinhold
Girgensons

76

meld.: Dvēs'le, līksmojies arvienu

Dieva Gars, ar svētām liesmām, Mūsu sirdīs nolaidies, Ka ar karstām
slavas dziesmām Godināts top mūsu Dievs. Kristus draudzes locekļi, Mēs,
kas dārgi pestīti, Visu citu aizmirsīsim, Jēzus krustu uzskatīsim!

Svēti cienīt pats mums māci Jēzus Kristus ciešanu, Stiprināt mums sirdī
nāci Kristus krusta derību. Svētās domās lai stāv prāts, Uz to Kungu pacilāts.
Lai mums as'ras birst no vaiga, Kad Viņš krusta ceļu staigā.

Raksti dziļi mūsu prātā, Ko Viņš saka, kad sirds lūzt, Sirds lai mums top drošināta, Kad Tam nāves sviedri plūst Un kad visu pārcietis, Mirdams sauc: "Tas piepildīts!" Un tad Viņa svētā miesa Nodota top nāves tiesā.

Dieva draudze, draudze svēta, Uz šo Draugu paraugies! Tam tu esi novēlēta, Tas dod mūžam priecāties. Kāda augsta svētība Tev šais dienās gādāta! Klusu, trokšņi, pasaul's nieki! Sirdī mums aust debess prieki.

Bēdas, sāpes, nāves mokas Mēs ar Jēzu nesīsim, Kā Viņš mirstot Dieva rokās Savu garu nodosim. Augļus nes mums miršana, Nāve, esi svētīta! Mirstot mēs kā spārniem skriesim, Kad uz Tēva mājām iesim. (76) atdzejojis

Kristians V. Brokhūzens

77

Es Tavu krustu meklēju, Es krustā Tevi sveicinu, Tu Dieva Jēriņ, šķīstais. Gan grēku slogs še Tevi grauž, Gan nāve Tavu sirdi lauž, Bet dvēs'lei draugs Tu īstais.

Jo ticībā to nomanu, Ka Dieva spēks un godība Pat nāvē Tevi rotā, Un ka še cienīgs esi Tu Tāpat ņemt slavu, teikšanu Kā augšā debess godā.

Caur nāves tumšo ieleju Es Tavās pēdās staigāšu Un turēšos pie Tevis. Tu pirmais šauro ceļu ej, Mums ceļu rādot, asin's lej, Velc dvēseles pie sevis.

Šī uzticība dievišķā No saitēm mani atraisa, Dvēš sirdī mieru maigu. Kas nāve vairs, kas ciešanas? Ja sirds tur mūžam piemiņā: Kas tic, redz Dieva vaigu. (77) Valentin Ernst Loescher, atdzejojis Roberts Bērziņš

78

Klints, kur tveļos, Glābējs cēls, Krustā sistais Dieva Dēls! Tavas asinis kad līst, Visas manas kaites dzīst. Grēcinieku Patvērums, Tavu spēku rādi mums.

Kad visapkārt elle kauc, Lai man Tevī glābties ļauts! Un kad dvēs'le sāpēs tvīkst, Lai tā Tevi skatīt drīkst. Svēto kausu viņai sniedz, Lai var ziedēt nāves zieds.

Debesdraudzes gaviles Mūžībā Tev slavu nes. Pieņem, kaut es cilvēks mazs, Arī manas lūgšanas. Klints, kur tveļos, Glābējs cēls, Krustā sistais Dieva Dēls! (78) Augustus Montague Toplady, atdzejojis Kārlis Kundziņš

79

Iet lēnprātīgais Dieva Jērs, Kas Tēva prātu zina, Tam uzlikts mūsu grēku mērs, Kas Viņam jālīdzina. Viņš iet, līdz spēki izsīkt sāk, Klāj sviedri To un gurdums nāk, Kad nāves brīdis klātu. Tur mocīts, zaimots, nopulgots, Un pat pie krusta pienaglots, Viņš cieš ar labu prātu.

Mans prāts, kamēr es dzīvošu, Tev piederēs arvienu. Tu mans, es Tevi mīlēju Un sirdī Tevi sienu. Tu gaisma man un dzīvība, Lai salūzt sirds man

miršanā, Tu mana sirds tad kļūsi! Mans augstais Gods, šē esmu es, Kas Tava bērna vārdu nes. Es Tavs un Tu mans būsi.

Es dienu nakti dziedāšu Par Tavu mīlestību, Tev miesu, dvēs'li nodošu Ar karstu pateicību. Es dzīvodams Tev dzīvošu Par godu un par teikšanu Un piemiņā to likšu, Ko Tu man laba darījis Un, mokas ciezdams, pelnījis, Kamēr pie Tevis tikšu.

Un kad man beidzot vēlēts kļūs Uz Debess valsti doties, Man Tavas asins rota būs, Ko godam izgreznoties. Ļauj šajā rotā ietērties, Kad Tavā priekšā stāvu, Dievs, Un skats Tavs mani rauga. Bet, Dieva Jērs, to lūdzos sev, Ļauj man tad blakus stāvēt Tev, Pie sava īstā Drauga!

(79) Paul Gerhardt, atdzejojis Edgars Kiploks (1.un4.p.) un nezināms (2.un3.p.)

80

Jēzu, dzīvība man esi, Manu nāvi nāvēji, Kad Tu manus grēkus nesi, Ciešanas sev uzkrāvi. Manis dēļ Tu nesi krustu, Lai es grēkos nepazustu. Tūkstoškārt Tev pateikšu, Kungs, par Tavu ciešanu!

Tu, pa krusta ceļu iedams, Kaunu nesis, apsmieklus, Kad Tu, svētas as'ras liedams, Cieti zaimus, sitienus, Raisīdams man grēka saites, Dziedinādams visas kaites. Tūkstoškārt Tev pateikšu, Kungs, par Tavu ciešanu!

Kam Tu grimi tādā kaunā, Kēniņš augsti godājams? Kam Tu cieti tik daudz ļauna, Ērkšķu kroni panesdams? Lai Tu mani godinātu, Debess kroni dāvinātu. Tūkstoškārt Tev pateikšu, Kungs, par Tavu ciešanu!

Dziļā zemībā Tu stāvi, Kungs, par manu lepnību, Tava nāve manu nāvi Dara saldu, svētīgu. Tavas bēdas nāves sodā Mani paceļ debess godā. Tūkstoškārt Tev pateikšu, Kungs, par Tavu ciešanu!

Jēzu, es par Tavām bēdām Tūkstoškārt Tev pateicu! Tavām asiņainām rētām, Tavām sāpēm, mocību! Es par Tavām nāves briesmām Teicu Tevi slavas dziesmām. Mūžam, mūžam pateikšu Tev par Tavu ciešanu! (80)Ernst Christoph Homburg, atdzejojis Gerhards Romlings

81

meld.: Ak galva asiņaina

Kaut visi Tevi nīstu, Es būšu uzticīgs! Jērs meklē ganu īstu, Tam grib būt pateicīgs. Par mani grūtas mokas Un nāvi cietis Tu, Par to es Tavās rokās Pats sevi nododu.

Par Tavu moku tēlu Man gaužas as'ras līst, Sirds sāp, ka Dieva Dēlu Vēl daudzi nepazīst. Mūs mīlēdams, Tu ļāvi Sev atņemt dzīvību, Un tomēr Tavu nāvi Dažs min ar izsmieklu.

Es sirdī turu Tevi, Tik mani neatmet, Bet savieno ar sevi Un savās mājās ved. Reiz arī mani draugi Uz augšu raudzīsies Un tie, kas tagad tāli, Pie Tevis pulcēsies.

(81)Friedrich von Hardenberg, atdzejojis Roberts Bērziņš

82

meld.: Ak, galva asiņaina

Kungs, kādas dvēs'les slāpes Pār Tevi nākušas! Ak, kādas dziļas sāpes Tev galvu liekušas! Tu, kas šeit nāci sērstu, Lai vainas atņemtū, Pret sevi redzi vērstu Tik naidu, izsmieklū.

Bet vai gan naida varā Tu sirdi atdevi? Nē, mīlestības garā Tu visu piedevi! Tu, aiziedams pie Tēva, Par visiem aizlūdzi Un, atstādams šo zemi, Tās bērņus svētīji.

(82) Osvalds Vanags

83

meld.: Senlaikos dibināta

Krusts laistās kalna galā Un tālu starus met; Uz brīnišķīgo kalnu Mazs ērkšķu celiņš ved. Šis celiņš šaurs, un tomēr Tik daudzi staigā to Un starojošo krustu Kā laimi uzlūko.

Vai arī tavas ilgas Šie gaismas stari sauc? Vai arī tavas gaitas Uz krusta kalnu trauc? Vai ērkšķi tevi baida? Kungs galvā nesa tos, Tie mūžībā arvienu Vēl gaismu izstaros.

Cik ilgi vairs šie stari No krusta kalna līs? Ir laimīgs tas, kas ceļu jau turpu atradis! Es atradu šo ceļu, Sirds ticībā man dzied, Ka ceļš uz debess mājām Šim kalnam pāri iet.

(83) Elvīra Vankina

84

Kungs, Jēzu, Tavas asinis Ir spirtums tam, kas izmisis, Tās priecina, tās stiprina Un visus grēkus nomazgā.

Man rota Tavas asinis, Ar to Tu dvēs'li apgērbis; Kad Dieva priekšā jāiet būs, Tā mana pestīšana kļūs.

Ak Jēzu, mīlais Pestītājs, Mans prieks, mans mūžīgs žēlotājs, Tu dziedē katru grēc'nieku Un dod tam jaunu dzīvību.

(84) Johan Olearius, atdzejojis Georg Gustav Schilling

85

Pie Tava smago sājju krusta Un mīlestības pilnās sirds Nāk zemes bērņs, kam smaga nasta, Nāk še, kur debess gaisma mirdz.

Nav sājju vairs, kas nomākt spētu, Ja lūgšanā sirds veldzi rod. Nav spēku, kas vēl šaubas sētu, Ja tu cel roku svētījot.

(85) Sandra Tobis

86

meld.: Ak taisnais Jēzu

Kungs, dod man spēku Tavas mokas vērot, To dziļo mīlestības jūru mērot, Kas Tevi, grēku nastu nesot, spieda Mirt mūsu vietā.

Ar Dievu viens un tomēr miesās dzimis, No debess pils līdz zemes pīšļiem grimis. Un beidzot miris grēcinieku labā Pie krusta staba.

Kāds darbs, kāds brīnums, kas še priekšā stājas, Sirds dreb un nevar saprast to, kā klājas, Prāts šausmās reibst, kad apcer baigo stāstu Par grēka lāstu!

Dievs taisni spriež, Viņš soda visu ļaunu; Dievs pestī mūs, dod arī spēku jaunu. Pie krusta to ar bailēm un ar prieku Es vērā lieku.

Ak Kungs, uz kuŗa nopelnu es ceru, Es, zemē krītot, Tavu roku tveru, Kā bērns priekš mīļā Tēva vaiga smaidu, Uz Tevi gaidu.

Kungs, saņem manu vājo pateicību Par Tavu lielo, lielo Žēlastību, Ar ko Tu savu dzīvību no sevis Par mani devis. (86) Christian Fuerchtgott Gellert, atdzejojis Roberts Bērziņš

87

Ak Kungs, Tavas slāpes Un rūgtā miršana Remdē grēku sāpes, Man debess atdara.

Pie krusta par mani, Mans Jēzu, miri Tu; Mīļi mani gani, Ka tev vien piederu.

Dod atgriezties drīzi, Pirms mūža saule riet, Mantot paradīzi, Kad man būs dusēt iet.

(87) autors nezināms, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

88

meld.: Labu dienu, mieru, veselību

Sāpju Vīrs, vai Tevi aizmirst spētu Draudze, ko Tu atpirki? Mana sirds ar pateicību svētu Meklē Tevi vienīgi. Ausis klausās Tavu mīļo vārdu, Dvēs'le bauda Tavu maizi gardu. Katru dienu, Dieva Dēls, Skaistāks sirdī dzimst Tavs tēls.

Tūkstoš paldies Tev, kas nāvē gājis, Gars un miesa pieder Tev! Tu, kas mūsu sāpes remdinājis, Mūs par bērniem pieņem sev. Liec, lai ticībā uz Tevi raugām, Mīlestībā katru dienu augam. Līdz reiz goda vainagā Nākam Tavā pagalmā.

Mēs, kas kopā esam jūtās svētās, Rokas ceļot, solāmies Savu namu darīt Tavās rētās, Ticībā Tev pieķerties. Un par zīmi, ka Tu bērnus dzirdi Un tiem atveŗ savu Tēva sirdi, Āmen! visiem saki mums: Miers, mans miers, lai ir ar jums!

(88) Christian Renatus graf von Zinzendorf, atdzejojis Roberts Bērziņš

89

meld.: Krusts laistās kalna galā

Liec galvu krusta priekšā! Tā zīme svētākā, Jo Jēzus krustu nesa Bez vaida Golgatā.
Un ja tev dzīves ceļā Ir nasta nesama, Tad nesi to kā Jēzus, Bez naida, rūgtuma!

Liec galvu krusta priekšā! Tā zīme svētākā. Tik daudz mums piedots tika
Pie krusta Golgatā! Un ja tev dzīves ceļā Kāds pāri darīja, Tad piedod arī
viņam, Kā Jēzus piedeva!

Liec galvu krusta priekšā! Tā zīme svētākā, Jo Jēzus mūsu grēkus Ir
dzēsis Golgatā; Un ja tev dzīves ceļā Pat zustu cerība, Tad zini: arī tevi Viņš
mirstot pestīja.

Liec galvu krusta priekšā! Tā zīme svētākā. Pie krusta Jēzus mira Bez
vainas Golgatā; Un ja tev dzīves ceļā Reiz sāpēs jāsalūzt, Stiep rokas pretim
krustam: Tavs glābējs Jēzus būs!

(89) Edgars Ķiploks

90

Mīlestība mīlējama, manas dvēš'les svētība, Mani karsti mīlēdama, Grimi
moku dziļumā, Pasaulei par pestīšanu It kā jērs Tu devusies Un par manu
pārkāpšanu Dievam upurējusies!

Mīlestība Eļļas kalnā Gaužas as'ras lējusi Un līdz nāvei noskumšanā Asins
sviedrus svīdusi, Stāvēdama par mums briesmās, Cīnījies lūgšanā! Tā Tu
dzēsi dusmu liesmas, Tās uz Sevi ņemdama.

Mīlestība panesusi Kaunu, kā ar apsmieklu, Mīlestība izcietusi
Daudzkārtīgu mocību, Mani vienmēr mīlēdama, Kamēr sirds bij salauzta,
Mīlestībā nebeidzamā Krusta nāvē mirdama!

Mīlestība aizlūgusi Ir par mani nabagu, Savas rokas izplētusi Pieņemt mani
grēc'nieku! Še pie Tava krusta koka Grēku parāds līdzināts, Un no soda Tavā
rokā Zinos mūžam pasargāts!

(90) Johann Scheffler, atdzejojis Carl Christian Ulmann

91

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Krustā Sistais, dod mums spēku Mūsu dienu krustu nest. Stāvi klāt mums,
aizden grēku, Nāc mūs gaismas ceļos vest.

Sirdīs svētas ilgas dedzi, Garam vieglus spārnus dod Un, ja paklūpot mūs
redzi, Piecel mūs, un nenosod'!

Krustā Sistais, ņem pie rokas Tos, kam jākāpj Golgatā, Lai tie nelūzt savās mokās,
Paliek stipri ticībā.

(91) Arnolds Lūsis

92

Nāc pie krusta savās bēdās, Gurdais ceļinieks! Enot krustā sistā pēdās,
Miers tev tiek.

Redzi Jēzus krusta mokas, Liels Tā sāpju mērs! Tevis dēļ tur izstiep rokās
Dieva Jērs.

Tavu grēku dēļ Viņš sevi nāvē nodevis. Dieva Dēls tik ļoti tevi mīlējis.

Tur Viņš tavas sāpes klusēs, Prieka stars tev mirdz. Viņa mierā droši
dusēs Gurdā sirds.

Spēks un grēku piedošana Tev no krusta nāk. Sirdī miers un atspirgšana
Mājot sāk.

(92A/92B) Edmund L. Budry, atdzejojis Jānis Ērmanis

93

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

Tas labais Gans, kam viņa avis Ir zudušas, tās neaizmirst, Viņš nebīstas
no rūgtas nāves, Viņš labāki pie krusta mirst, Nekā tās sāpes izciestu, Ka
viens pats jēriņš pazustu.

Tu, tu tas jēriņš, dvēs'le mana, Kas tuksnesī ir pazudis Un maldījies bez
labā Gana, Kas tevis dēļ lej asinis. Nu tevi Viņš ir atradis Un savam pulkam
piešķīris.

Tad dzīvo Viņam vien par prieku, Kas tevi gauži mīlēja, Un turi visu to par
nieku, Kas Jēzu neiepriecina! Tev tikai Viņam piederēt Un cita gana
nemeklēt.

(93) Georg Heinrich Loskiel

94

meld.: Jēzu, Tu mans prieks

Dienas vidū saule tumst, Krusta ēnā zeme skumst, Asu ērkšķu vainagā
Mīlestība ieskauta.

Krusta ēnā galvu liec, Lūdzies, lai tu žēlots tiec, Kaut ar' krusta ēna sedz,
Gaismu mūžībā tā dedz.

Krusta ēnā ceļus liec, Lūdzies, lai tu pestīts tiec, Gaismai pretī rītausmā
Ceļu rāda ticība.

(94) Lidija Smilga-Bērziņa

95

meld.: Man Kristus dzīvība

Sirds mīlestību glabā Un neaizmirst vairs tā, Ka, ciezdams mūsu labā,
Mirst Kristus Golgatā.

Tā manu grēku sodu Un nāvi, nīcību Viņš greznojis ar godu Un jaunu
dzīvību.

Šo mīlestību svētu Lai mūžs mans tālāk nes, Un tā kā Viņš, lai spētu
ikvienam piedot es.

Lai brālis brāļa labā Lūdz apskaidrots un tīrs, Kā lūdzis krusta stabā Ir
lielais sāpju Vīrs.

(95) Alberts Galiņš

96

meld.: Kas ir tāds kā Tu

Tavās pēdās iet, Pestītāj, kas ciet', Ļauj mums Tavai krusta draudzei,
Tavai līdzinieku audzei, Sāpju veltītai, Krusta nesējai.

Krusta svētību, Lielais Cietēj, Tu, Māci mums šai laikā saprast. Sirdī
debess mieru atrast: Ceļš uz Lieldienu Ved caur Golgātu. (96) Aleksandrs Veinbergs

97

meld.: Mīlestība mīlējama

Ticīgs esmu, tādēļ gribu Gremdēties tai avotā, Kas caur Dieva žēlastību Plūst no krusta
Golgatā. Tādēļ teicu Dieva Jēru, Kas par mani nomiris, Manas dvēs'les sāpju mēru, Nāvē
grimdams tukšojis.

Ticīgi man acis veņas Pāri krustam debesīs, Sirds pie Dieva Jēra ķeņas, Kas kā
augstais priesteris, Sevi pašu ziedam nesdams, Dzēsis manu parādu, lenaidnieku ķēdēs
mezdams, Atrasisjis grēc'nieku.

Ticībā man priekšā stājas Ērkšķos tērptais Dieva Dēls, Scepteri kam valkāt klājas,
Sagrauzts, satriekts moku tēls. Bet kad jaunā diena ausīs, Tad it visa radība Viņa svēto
balsi klausīs, Ceļos kritīs zemībā.

Ticīgs esmu, tādēļ dziedu Jēra slavu mūžīgu, Nesu pateicības ziedu,
Kungu Kungu cildinu. Nāc, Kungs Jēzu, nāc uz tiesu, Padebešos parādies,
Izglāb dvēseli un miesu, Nāc, mans draugs, ko kavējies?

(97) Niklaus de Jonge, atdzejojis Roberts Bērziņš

98

meld.: Dvēs'le, līksmojies arvienu

Tūkstoškārt es sveicināju Tevi, kas mūs mīlējis, Jēzu, kas par mani vāju
Grēku sodu izcietis. Ak, kā sirds man ilgojas Tevi meklēt lūgšanās Tur, kur Tu
pie krusta staba Nāvē dodies mūsu labā!

Es, Kungs, Tavas kājas, rokas Tverdams skūpstu sirsnīgi, Tavas grūtās
krusta mokas Sirdī stāv man mūžīgi! Dārgais Kungs, kas sapratīs, Kas
papilnam izmanīs, Ka Tev mūsu dēļ bij slāpes, Ka dēļ mums Tu cietis sāpes.

Raksti savas asins vātis Dziļi manā apziņā, Lai es viņas labis prātis Turu
dārgā piemiņā. Mana manta augstākā, Tavs es esmu ticībā! Dod pie Tavām
mīļām kājām Mieru baudīt, atspirgt vājam!

(98) Paul Gerhardt, atdzejotājs nezināms

99

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Uz Golgatu reiz krustu nesa Pa moku ceļu Pestītājs Un dzēra rūgto nāves kausu, No draugiem atstāts viens un vājš. Kad savas avis turpu metu, Par savu krustu tiek man kauns: Cik niecīgs tas, es skaidri redzu, Un dziļāk jūtu, cik es ļauns.

Un krustu, ko man plecos lika, Es negribu vairs projām mest, Lai pleci līktu, sviedri lītu, Es gribu to līdz galam nest. Es moku zīmē mieru jūtu, Es ticu tam, kas sirdī skan: Reiz krusta ēnā nogurušam Būs viegli, viegli dusēt man. (99)

Augusts Saulietis

100

meld.: Labu dienu, mieru, veselību

Vienu kāroju pār visām lietām Baudīt rītā, vakarā, Svētīgi caur raudu lejām ejam, Ja to turam piemiņā: Raudzīties uz To, kas grūtām mokām Ņēmis biķeri no Tēva rokām, Nāves bailēs trīcēdams, Asins sviedrus izliedams.

Mūžam to lai acu priekšā turu, Kā Viņš pacietīgs un lēns, Mocīts cietis sāpju mēru sūru Krusta kokā Dieva Jērs; Kā, pēc manas dvēs'les gauži slāpdams, Līdz pat nāvei cīnījies, to glābdams, Lai es, Viņa atpestīts, Sauktu līdz: viss piepildīts!

Lai man, Jēzu, neizzūd no prāta, Kā Tev manis bija žēl: Maldoties kad vaina bija krāta, Cieties Tu ar mani vēl; Sen jau zudušā Tu meklēt sācis, Iekāms vēl pie Gana jēriņš nācis, Dārgu maksu maksādams, Manu dvēs'li atpirkdams. (100) Albert Knapp, atdzejojis Apsīšu Jēkabs

101

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

Viss piepildīts! Viņš iet uz dusu, mans Jēzus savas acis slēdz, pats Dieva Dēls nu iemieg klusu, tā dzīves sauli tumsa sedz. Klāt Pestītājam nāves brīd's, Ak dārgais vārds: viss piepildīts!

Viss piepildīts, kā Dievs to spriedis, nu Viņa Vārds ir apklusis, mans Sargs un Pestītājs ir cietis un vēsā kapā iegājis. Tur guļ Viņš, vēsos autos tīts, Ak patiess vārds: viss piepildīts!

Viss piepildīts! Vēl vienu lietu es, Jēzum mirstot, izlūdzu: Tev eņģeļi grib gādāt vietu, bet nāc man sirdī dusēt Tu, tur mājoklis Tev sataisīts! Ak jaukais vārds: viss piepildīts!

(101) Salamo Franck, atdzejojis Roberts Bērziņš

AUGŠĀMCELŠANĀS SVĒTKI – LIELDIENAS

102

Ak diena, gaišā, lielā, Lai zeme gaviļē. Kungs Kristus augšāmcēlies, Jauns rīts aust pasaulē. No nāves dzīvē jaunā, No zemes debesīs, Ar slavas dziesmām apsveikts, Viņš mūs ir pārcēlis.

Ar apskaidrotām sirdīm Mēs tagad saredzam Šeit Kristus gaismas starus Pār kapiem uzaustam. Viņš uzvarējis, slava, Klau, debess gaviļē. Lai tālu un

lai tuvu To slavē pasaule. (102) Johannes Damascenus un John Mason Neale, atdzejojusi Otilija Baštika

103

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Augšāmcelšanās dienīņa! Akmens ir vēlies, Kristus ir cēlies. Priecājies, priecājies, draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Augšāmcelšanās dienīņa! Nāve ir māкта, dzīvība sāкта. Priecājies, priecājies draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Augšāmcelšanās dienīņa! Jēzus dod spēku uzvarēt grēku. Priecājies, priecājies, draudze! (103) Johannes Daniel Falk un nezināms otrs, atdzejojis Carl Christian Ulman

104

Es zinu, dzīvo Glābējs mans, Es priecīgs Viņš mans labais Gans; Viņš dzīvo, dzīvo mirušais, Viņš dzīvo Valdnieks mūžīgais.

Viņš dzīvo, mani mīlēdams, Viņš dzīvo, mani svētīdams; Viņš veldzi manai dvēs'lei dod, Pie Viņa sirds man mieru rod.

Viņš dzīvo, dāvā dzīvību, Ar Viņu nāvi pārspēšu; Es priecīgs - Viņš mans labais Gans, Viņš dzīvo, dzīvo Glābējs mans. (104) Samuel Medley, atdzejojis Eduards Zirnītis

105

meld.: Palīdzi, Jēzu, ka uzvarēt varu

Akmens ir novelts! Sirds, pacelies dziesmā Slavēt to Kungu, kad Lieldienas rīts Zaigo kā dimanti saulstaru liesmā, Zaigo un dzīvības gavilēs trīc! Augšup uz sauli caur ledu un sniegu Laužas ik asnis pēc ziemas nakts miega.

Akmens ir novelts! Ir svēta šī stunda, Sirdis kad Mūžīgam altāri ceļ. Sāpes un maldi, kas dvēseli junda, Nemiers un Šaubas, kā bites, kas dzeļ, Apklust tai vēstij, ko eņģelis paudis. Akmens ir novelts! Nu līksmojiet ļaudis!

Akmens ir novelts! Vai vārdu šo dzirdi? Nav vairs, kam Dievu no cilvēka šķirt. Pielūdz un slavē un godā to sirdi, Tevis dēļ gāja kas Golgatā mirt! Akmens ir novelts! Pauž Lieldienu zvani: Kristus no nāves ir pestījis mani.

Akmens ir novelts! To važu vairs nava, Cilvēka garu, kas verdzībā tin. Dzīvajam Kristum lai mūžīga slava, Dvēsele ceļu uz brīvību zin. Akmens ir novelts! Māj plaukstošie zari Brīva skan dziesma, pats brīvs esi arī! (105) Arturs Voitkus

106

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Allelūja! Dziesmas, skaniet, Jūs, Dieva namu zvani, zvaniem, Jo ataususi Lieldiena! Jēzus Kristus augšāmcēlies, No tumšā kapa akmens vēlies, Tas dzīvs, kas par mums nomira! Lai atskan teikšana Tam, kam ir uzvara! Allelūja! Viņš pabeidzis, ko iesācis, Un nāvei varu salauzis.

Dieva Dēls ar lielu spēku Pret velnu cīnījies un grēku Un mūs no nāves pestījis. Mēs ar Dievu savienoti, Mums svēti solījumi doti, Ka iemantosim debesis. Un, kad mēs aizmigsim, Mēs saldi dusēsime Dieva mierā, Līdz Kristus sauks un brīdis jauks Pēc nāves jaunā dzīvē plauks.

Kas būs kapos guldināti, Tie taps tad Tevis modināti Uz jaunu dzīvi pastarā. Nemirstību Tu tiem dosi, Ar godību tos izpušķosi. Tur Dieva Tēva valstībā, Mēs būsime mūžīgi Ar Tevi vienoti! Allelūja! Vairs sodība mūs nebaida Tur, nebeidzamā dzīvībā!

Lielā diena, saules diena, Kad nebūs mākoņa neviena, Pat tumšie kapi spīdoši! Kādu prieku sajūtīsim, Kad debess gaismu ieraudzīsim Un paši būsime pārvērsti. Kungs, mūs pats sataisi Un prātu drošini Uz šo dienu! Tev dzīvosime, Tev nomirsime, Pie Tevis dusā ieiesime! (106) Gottfried Benedikt Funk, atdzejojis Jānis Ērmanis

107

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Dūc zvani, raisās gaviles, Silts maigums apņem dvēseles, Šalc dzīvība, zūd bēdas. Krusts laistās staru spožumā, Sauc Kristus sirdis drošumā, Prom nāves drūmās vēdas. Slava Dievam! Jaunā priekā šalko dzīve, Izskan dziesmas: Kristus dzīvs! Vairs nedraud briesmas.

Šalc, līksmo malu pamales, Uz debess dārziem klusi nes Sirds lūgšanas kvēlo kaismu. Liels noslēpums ir atklājies: Dievs saviem ļaudīm piestājies Ar nemirstības gaismu. Slava Dievam! Jaunā priekā šalko dzīve, Izskan dziesmas: Kristus dzīvs! Vairs nedraud briesmas. (107) Sandra Tobis

108

meld.: Mēs Dievu Kungu slavējam

Es saku katram, ka Viņš dzīvs, Ka elles cietums krīt, Ka Viņš no nāves saitēm brīvs Un mūsu vidū mīt. Un mūsu vidū mīt.

Jo ceļš, ko Kristus staigājis, Ved debess godībā, Un kas tā pēdas meklējis, Tas nonāks tēvijā. Tas nonāks tēvijā.

Nu velti skumt un sēroties, Ja draugs kāds nāvē krīt, Jo cerība reiz redzēties Kā zvaigzne tumsā spīd. Kā zvaigzne tumsā spīd.

Priekš katra darba teicama Nu sirds še sasilt drīkst, Jo sēkla, kas še

sējama, Mums jaunā dzīvē dīgst. Mums jaunā dzīvē dīgst.

Viņš dzīvo, mūsu patvērums, Viņš mūs vairs neatstās Un svētkus šos Viņš
devis mums Priekš atjaunošanās. Priekš atjaunošanās. (108) Friedrich von

Hardenberg, atdzejojis Roberts Bērziņš

109

Kristīgie draugi gaviļē, Nu dzīvais Ķēniņš jāslavē; Šo prieku vēstam
pasaulē: Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Dzīvības Kungs ir piecēlies, Viņš dziesmu ziediem rotājies; Pa pasauli šīs
skaņas ies: Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Tiek dziesmā teikta uzvara, Ka nāve Dieva pārspēta; Ik sirds ir prieka
pārņemta: Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Mēs Tavu vārdu godinām Un vienā balsī pateicam par dzīvi, ko mēs
saņemam: Allelūja! Allelūja! Allelūja! (109) Cyril Argentine Arlington, atdzejojis Ivars Gaide

110

meld.: Jeruzaleme, augstā pilsēta

Es dzīvoju, un jums ar dzīvot būs! Tā Jēzus drošina Tos, kas še cieši
savienoti kļūs Ar Viņu ticībā. Tiem dzīvība ir dota, Kaut viss še zūd un nīkst,
Un taisnība tā rota, Uz ko tie cerēt drīkst.

Es dzīvoju, un jums ar dzīvot būs! Tā Jēzus priecina. Uz bāliem vaigiem
karstas as'ras žūs Tiem, kas daudz raudāja. Nu priekā mirdzēs acis, Un
visām bēdām gals, Kad mīļu vārdu sacīs Tā labā Gana balss.

Es dzīvoju, un jums ar dzīvot būs! - Šai vārdā varens spēks. Par varoņiem
tas pārvērš bailīgus, Ko biedināja grēks. Jauns spirtums sirdī rodas, Pēc
tumšās nakts aust rīts. Tas droši cīņā dodas, Kas grib būt atpestīts.

Es dzīvoju, un jums ar dzīvot būs! Tā skanēs mūžībā, Kad Pestītājs kā
brālis, apsveiks mūs Tā Tēva valstībā. Rims vaidi drūmi, baigi, Kad dzirdēs
gaviles; Tiem priekā staros vaigi, Kas goda kroni nes. (110) Jānis Ērmanis

111

meld.: Teici to Kungu

Gaviļē, draudze, nu akmens no kapa ir vēlies, Dzīvības ķēniņš, tavs
Pestītājs, augšā ir cēlies! Viņš vien paties', Ir tavs visspēcīgais Dievs, Avots,
kur spēku tu smelies.

Lauzta nu nāves un mūžīgās tumsības vara, Gaismā pats tērpies, Viņš
svētī un gaišus mūs dara. Viņam lai gods Še un tur mūžībā dots, Garam no
mūžīgā Gara!

Raugi, kāds gaišums no Viņa mums pretī nu staro, Vainags, kas ērkšķiem
pīts, gaismā nu zarodams zaro! Zvani lai zvan', Lūgšanas, dziesmas lai skan

112

meld.: Jeruzaleme, augstā pilsēta

Jauns gaismas rīts pār tāliem kalniem aust, Kur krusts reiz stāvēja, Dod spēku sirdij dziļo mieru paust, Kas nāvi pārspēja. Tas līdzīgs gaismas staram, Kas drūmo nakti šķeļ. Lai slava Dieva Garam - Viņš jaunu dzīvi ceļ.

Mans Jēzus dzīvs - šalc visā mūžībā: Kā vētra skan šī balss. To lūpas čukst šeit zemes nīcībā, Un bēdām pienāk gals. Mans Jēzus izstiepj rokas Svēts miers plūst dvēselē: Par gaviļēm kļūst mokas Man Jēzus paspārnē.

Nāc, Svētais Gars, man jaunu rītu dod, Lai gaismā ceļos es, Lai nāves snaudā mani neatrod, Kad Kristus gaismu nes. Lai Jēzus spēkā kļūtu Es jaunā dzīvē saukts Un tajā valstī būtu, Kur mūžam dzīvot ļauts. (112) Fricis Ruperts

113

Jēzus dzīvo mūžīgi Debespriekā, debesgodā. Tuos pie tā ticīgi, Viņā dzīvība man dota. Ko gan rūgtā nāve spēs, Sirds ja Jēzum piederēs?

Jēzus dzīvs, mans Pestītājs, Es pie Viņa dzīvs ar būšu, Kur Viņš ir, mans Žēlotājs, Tur es arī priekā kļūšu! Kā var atstāt, pasaki, Galva savu locekli?

Mana sirds ar cerību Mūžam ir pie Viņa sieta, Man ar stipru ticību Jēzus rokās droša vieta. Kaut man nāve gaidāma, Jēzus mana dzīvība!

Zemes miesa jānes man, Tāpēc es par zemi kļūšu, Tomēr Kristus mani gan Cels, kad izdusējis būšu; Tad būs Viņa godība Mūžīgi man skatāma.

Liels būs manām acīm prieks, Kad tur Jēzu ieraudzīšu. Es pats, ne kāds svešinieks, Viņā draugu atradīšu. Visas manas vājības Beidzot tad būs atņemtas.

Garu tāpēc paceliet No šīs zemes tukšiem niekiem, Jēzum sevi nododiet, Kas jūs ved pie debess priekiem! Sirdi Viņam veltīsim Un pie Viņa paliksim!

(113) C. Runge, atdzejojis Edgars Ķiploks(1.un5.p.) un Svante Gustav Dietz (2-4, 6.p.)

114

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Jēzus dzīvs un es tam līdz! Nāve, ko tavs dzelon's dara? Aust aiz kapa jaunais rīts, Lauzta nāves tumšā vara! Dzīvība man mantota; Tā ir mana cerība!

Jēzus dzīvs, nu valstība Tam pār visu zemi dota. Bērnu tiesa zināma: Dzīvot, valdīt līdz Tam godā. Ko Dievs lemj, Viņš piepilda; Tā ir mana cerība!

Jēzus dzīvs, kas šaubās vēl, Nievā sava Kunga godu. Soģim pārkāpēja žēl, Viņš tam atlaiž spriesto sodu. Kristus mūsu taisnība; Tā ir mana cerība!

Jēzus dzīvs, es pestīts nu, Dzīvība Tam pieder mana; Sirdi Viņam nodošu, Turēšos pie Labā gana; Vājiem Viņš nāk palīgā; Tā ir mana cerība!

Jēzus dzīvs, es satveŗu Ticīgs sava Kunga rokas. Kas man Viņu laupītu, - Slava, gods vai sāpes, mokas? Sirds pie Viņa saistīta; Tā ir mana cerība!

Jēzus dzīvs, nu dzīvībā Es caur nāves vārtiem nākšu, Pašā nāves stundiņā Debess mieru sajust sākšu, Sirds teiks drošā ticībā: Kungs, Tu mana cerība!

(114) Christian Fuerchtegott Gellert, atdzejojis Roberts Bērziņš

115

Kristus augšāmcēlies, Kapa akmens vēlies, Par to mums būs priecāties, Ka Viņš specīgs uzcēlies! Slavējam Dievu!

Nāvi Viņš ir mācis, Dzīvs no kapa nācis, Gaismā vedis dzīvību Mūžam neiznīcīgu! Slavējam Dievu!

Kristu mēs nu sveicam, Viņa vārdu teicam, Dieva draudze priecājies, Ka Viņš spēkā uzcēlies! Slavējam Dievu!

(115) autors nezināms, atdzejojis Kristofor Fuerecker

116

meld.: Tā priecas saule tagad spīd

Kungs Kristu, Tevi teicam mēs, Ka Tu no kapa uzcēlies! Tu nāves varu salauzis Un dzīvību mums atdevis. Allelūja!

Mums žēlastību parādi Un mūsu grēkus piedodi. Caur savu Garu palīdzi, Ka esam Tavi mācekļi. Allelūja!

Tev, Tēvam visaugstākam, Tev, Dēlam vienpiedzimušam, Tev, Svētam Garam, arīdzan Lai mūžam gods un slava skan. Allelūja!

(116) Thomas Hartmann, atdzejojis Jānis Neilands

117

Kristus ir cēlies, slava Glābējam, Dzīvības un nāves svētam valdniekam. Mīlot mūs Viņš cieta, mira Golgatā, Mīlestības spēkā nāvi pārspēja. Akmens ir novelts, sirdis līksmojas, Liels un svēts šis brīnums - augšāmcelšanās.

Kristus ir cēlies, steidzies sastapt To, Viņš nāk pretī sniegdams roku caurdurto. Ļaujies vadīt sevi, tiksi gaismā celts, Dzīves melnā naktī ielīs saules zelts. Jēzus kur valda, tumsa atkāpjas, Sirdī nāk kā brīnums - augšāmcelšanās.

Kristus ir cēlies, atpestījis mūs Un mums līdz ar Viņu mūžam dzīvot būs. Sēklas grauds, kas dziļi zemes klēpī slīgst, Saules siltos staros jaunā stādā dīgst. Kristus no nāves mūs reiz modinās, Zemi pāršalks brīnums - augšāmcelšanās.

(117) Edmund Budry, atdzejojis Viktors Baštiks

118

Allelūja, allelūja, allelūja!

Lielākā cīņa pabeigta, Kristum nu pieder uzvara. Viņam lai slava, mūžīgā:
Allelūja.

Tumsības vara briesmīga, Pakļauta tai bij dzīvība, Jēzus šo varu salauza:
Allelūja.

Lieldienas rīta agrumā, Debesu gaismas spožumā, Jēzus no kapa uzcēlās:
Allelūja.

Slava lai Jēzum Glābējam, Varonim krusta nesējam, Dzīvības, nāves
Valdniekam: Allelūja.

Allelūja, allelūja, allelūja! (118) Giovanni Pierluigi da Palestrina, atdzejojusi Otilija Baštika

119

Mans Jēzus dzīvs! No kapa akmens vēlies. Mans Jēzus dzīvs! Viņš šodien
augšāmcēlies, Un dzīvs no kapa izgājis, Un dzīvs no kapa izgājis.

Mans Jēzus dzīvs - Pauž Lielās Dienas zvani. Mans Jēzus dzīvs, No kapa
cels Viņš mani, Pie Tēva vedīs debesīs, Pie Tēva vedīs debesīs.

Mans Jēzus dzīvs! Dziļš prieks skaņ visus draudzē. Mans Jēzus dzīvs!
Dievs grēciniekus saudzē: Kas tic, tam mūžam dzīvot dots, Kas tic, tam
mūžam dzīvot dots. (119) Alberts Galiņš

120

meld.: Ak, Jeruzaleme modies

Nakts tik dziļa, Rīts vēl tālu: Sēj zvaigznes tikai gaismu bālu Pār tumsā tīto
pasauli. Kapā dus, kas Tēva rokās Pie krusta staba nāves mokās Bij devis
savu dvēseli. Te Dieva zibeņi Šķeļ tumsu vareni: Gaisma staro! Un eņģeļi Veļ
priecīgi No Jēzus kapa akmeni.

Lauzta nakts un nāves vara! Viens pieskāriens no Dieva Gara, Un ataut
gaišais prieka rīts! Gavilējiet, audžu audzes! Jūs piederat pie Kristus
draudzes, Jums nemirstības vainags vīts! Par jums kas nomiris, Ir nāvi
uzveicis, Augšāmcēlies! Tam piederiet, To godiniet Un debess gaismā
dzīvojiet!

(120) Kārlis Tālbergs

121

meld.: Kā es Dievu neslavēšu

Palmu zarus šodien nesam Tev, kas nāvi pārspējis! Priecīgi mēs visi
esam, Jo Tu, Kungs, mūs pestījis. Kas gan vēl mums bailes dara Un no
Jēzus Kristus šķir? Nāvei spēks nu atņemts ir, Lauzta arī elles vara. Kristus
ļaudis skandina; Dievam gods, Allelūja!

Debešķīgas mantas gaida, Valdniek, Tavi ticīgie, Savus skatus augšup

raida, Kārojot pēc Tevis, tie. Tu jau visiem mieru nesi, Sirds un prāts nu Kristus šķir? Nāvei spēks nu atņemts ir, Tie, kam žēlotājs Tu esi. Visur prieks un līksmība, Dievam gods, Allelūjā!

Prieka saule, gaiši spīdi, Lai pēc ziemas viss var zelt, Ka mums sirdis var ikbrīdi Jaunu spēku atkal smelt. Ja vēl grēku miegā snaužam, Tad lai skan mums Tava balss, Ka nu tumšai naktij gals, Lai mēs augstus mērķus spraužam! Visur jauna dzīvība, Dievam gods, Allelūja!

Palīdz' turēt drošu prātu, Kad nāk stunda pēdējā; Stāvi savējiem tad klātu, Ka tie pastāv ticībā! Stiprini, kad jācieš mokas, Tu jau nāvi pārspējis, Grēku sodu izcieti; Droši mēs pie Tavas rokas Dziedam līksmi cerībā: Dievam gods, Allelūja!

(121) Christian Ludwig Taddel, atdzejojis Jānis Ērmanis

122

meld.: Kad es nākšu

Sirds ar apskaidrotu prieku Šodien sauc uz svēto vietu, Kur tu, Jēzu, augšāmcēlies, Savu draugu vidū stājies, Teici: "Miers ar jums!" Pildīts solījums, Ka tu mirstot - dzīvot sāksi, Vienmēr atkal pie mums nāksi, Skatīts ticībā.

Kungs, Tu mums kā saule esi, Gaismu, dzīvību mums nesi. Tiem, kas grēka tumsas varā, Atdzimt liec Tu Svētā Garā. Spēku atgiezties, Ļaunam pretoties Dod tu mums, kad tevi lūdzam, Kad tev savus grēkus sūdzam Drošā ticībā.

Tu, kas nāves saites rasi, Tēva namā vietu taisi Mums, kad būsīm ceļa galā Šajā svešā zemes malā. Ved mūs dzīvībā, Jaunā esībā, Acs ko nav vēl redzējusi, Ticība ko rādījusi - Dieva valstībā.

(122) Arnolds Lūsis

123

meld.: Nu topi līksma

Sirds pamosties, jau saule spīd, no tumsas vaļā raisies, Ar līksmu prātu nāc šo brīd', To Kungu saņemt taisies! Kas šodien nāvi salauzis, No sava kapa izgājis Par prieku visiem ļaudīm!

No grēku kapa piecēlies, Nu jaunu dzīvi sāci, Uz debess ceļu atgriezies, Pie Jēzus ticīgs nāci! Un lūdzi savam Glābējam, Lai dod tev, Ko viņš piešķir tam, Kas garā augšāmcēlies.

Kungs Jēzu, kas Tu piecēlies Mūs glābt no visām kaitēm, Ak, atpestī mūs, mīļais Dievs, No stiprām nāves saitēm! Lai garā līdzī staigājam Un debess valsti mantojam, Ko pelnījis mums esi.

Schilling

(123) Lorenz Lorenzen, atdzejojis Georg Gustav

124

Tev slava, diena jaukā! Ir akmens projām velts, Un dzīvs no kapa laukā
Nāk Jēzus, augšāmcelts. Nav nāvei ilgāk vara To kapā paturēt, Ko Dievs
Kungs dzīvu dara, Tam nebūs satrūdēt!

Caur tevi, Lielā diena, Ir līksmis kļuvis prāts, Un nava vairs neviena, Kas
šaubās būtu māks. Kad mūsu vidū esi, Kas, Jēzu, tad vairs skums? Tu savu
Garu dvesi: "Mans miers lai ir ar jums!"

Lai vēsti jauko paužam: "Viņš augšāmcēlies ir!" Un neticību laužam, Kas
mūs no Dieva šķir. Mums nedraud nāves vara, Kaut kapā gulsimies, - To
Lielā diena dara: Ar' mēs reiz celsimies!

(124) Edgars Ķiploks

125

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Viņš dzīvo, debess vārti veļas Caur Viņa grūto ciešanu Viņš dzīvo, Kas pie
Viņa tveļas, Tiem vaļā ceļš uz dzīvību. Viņš dzīvo, Grēcinieku labā Sniedz
ārsta roku dvēselei, Viņš dzīvo, mirdams krusta stabā, Tā sveiciens mieru
sirdī lej.

Viņš katru Magdalenu vēro, Kas uzticīgi meklē to, Ar katru Pēteri viņš sēro,
Kas pārkāpumus nožēlo. Viņš dzīvo, viņa sānu rētas Vēl katra Toma ilgas
redz, Vēl katru, kas to piesauc bēdas, Viņš paceļ, saviem spārnim sedz. (125)
Johann Gottfried Schoerner, atdzejojis Roberts Bērziņš

DEBESBRAUKŠANAS DIENA

126

Allelūja: Jēzum slava, Ķēniņš staru spožumā! Allelūja! Cita nava Viņam
vien ir uzvara! Atskan svēto dziesmās pausta Vēsts, kas pāri visam plūst: Lai
ikviens no katras tautas Viņa as'nīs pestīts kļūst!

Allelūja! Ne vairs bāri, skumjās sāpēs atstāti. Allelūja! Stāv tam pāri, Ticībā
kas pieņemti. Kaut ar zemes gaitas beidzot, Debess Viņu augšup sauc; Teica
Viņš, vēl projām steidzot: Man ar jums ir palikt ļauts!

Allelūja! Debess maize, Mums virs zemes dzīvais spēks. Tevi slavē Tava
saime, Ko ikdienas nomāc grēks. Vājo draugs un aizstāvētāj, Pestītāj, še
lūdzam mēs: Turp kur atpestīto dziesmas, Arī mūs lai Gars Tavs nes! (126)
William Chatterton Dix, atdzejojis Ivars Gaide

127

Kad miesā apskaidrotā Tu, Jēzu, ietērpies Un spēkā, Dieva dotā, Pie Tēva
atgriezies Tad mācekļiem Tu teici: Es būšu vēl pie jums! Kad jaunu dzīvi
sveici, Tāds bij Tavs solījums.

Un debess tālēs zilgās Nu Tevi meklē acs. Kad dvēsele tvīkst ilgās, Bet

Tevi neredz skats. Tik sirds, jā, sirds tā zina: Tu dzīvo mūžībā, Tas vainags, ko Tev pina, mirdz saules spožumā.

Un kaut Tu tālu esi, Šis tālums nešķir mūs, Tu mūsu nastas nesi, Tavs Gars mums palīgs būs. Un laiku laikiem pāri Tu būsi patvērumš Tiem, kas šeit jūtas bāri: Tu saki: "Miers ar jums!"

(127) Arnolds Lūsis

128

meld.: Jēzu, saule mana

Tu, kam visa vara, Kas tik augsts un svēts, Brīvs no zemes svara, Slavai izredzēts, - Tevi eņģ'ļu bari Zemodamies sveic, Atpestītie gari Tavu godu teic!

Gan uz īsu brīdi Biji kaunā liekts, Tagad gaismā spīdi, Nāves neizsniegts. Nebeidzamā slavā Vērsts Tavs upurziens, - Līdzīga Tev nava, Kas mums roku sniedz.

Mūs, kas zemes spaidā, Vienus neatstāj, Savā saules smaidā Draugiem pretim māj. Mīlestības rosmē Liec mums pastāvēt, - Liecinieka drosmē Nāvi uzvarēt.

Jau no debesmājām Skan mums vēstījums: Tur kur Pestītājam, Vieta arī jums! Jo aiz zemes vaidā, Acij neredzams, Jaunā dzīvē gaida Īstais Tēva nams.

(128) Kārlis Kundziņš

129

Tu zilā debess tur augšā, Tu staltākais kāzu nams, Uz tevi mans Pestītājs ceļas, Šo pasauli atstādams.

Ak kaut man radušies spārni, Ko līksmojot augšup skriet Un celties pār kalniem un lejām, Kur mākoņi dusēt iet!

Tad ne kā tagad tik tālu Es debesis skatītu; Zem kājām man atrastos zeme, Pār zvaigznēm es lidotu.

Lai spārnu man arī nava, Tos lūgšanai devis Dievs; Pār zemēm un jūrām tā celsies, Pie Tēva tā augšup ies.

(129) Philipp Spitta, atdzejojis Roberts Bērziņš

130

Sevi, augstais Priesteri, Tu par mani nodevi; Kaut es nodoties Tev spētu, Visa sirds Tev piederētu!

Lai uz Tava altāra mīlestība iedegta; Izdeldē man veco prātu, Dod man sirdi atjaunotu.

Kungs, Tavs svētais mājoklis Ir tur augšā debesīs. Augšup, Kungs, velc katru dienu Mani tuvāk sev arvienu!

(130) Johann Scheffler, atdzejojis Julius Wilhelm Muethel

VASARSVĒTKI - SVĒTĀ GARA SVĒTKI

131

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Vasarsvētku dieniņa! Svēts Gars ir nācis, Svētīt mūs sācis. Priecājies, priecājies, draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Vasarsvētku dieniņa! Gars sirdis silda, Dāvanām pilda. Priecājies, priecājies draudze!

Ak tu priecīga, ak tu svētīga Vasarsvētku dieniņa! Gars, kad sirdis grūta, Prieku mums sūta. Priecājies, priecājies, draudze! (131) Johannes Daniel Falk, atdzejojis Carl Christian Ulmann

132

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Dod mums spēka garu, Dievs, Savu draudzi stipru dari, Lai tā, laikiem mainoties, Stāv kā klints, kaut vētras, kaņi Grib to samalt, izpostīt, Visos vējos izkaisīt.

Mīlestības garu dod Tiem, kas staigā Kristus pēdās, Lai ikviens sev gaismu rod Arī dzīves tumsā, bēdās, Zinot: liels ir mantojums, Dots ar Kristu visiem mums.

Savaldības gars lai mīt Tur, kur mūsu ceļi dalās; Tava saule visiem spīd, Dažādās kaut zemes malās Tava draudze kopā nāk, Tavu darbu strādāt sāk.

(132) Arnolds Lūsis

133

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Dievs, Svētais Gars, ak, pie mums nāc Un mūsu sirdīs mājot sāk, Nāc, siržu svētais spožums. Bez Tevis tumsība tās sedz, Ar Tevi visur gaismu redz, Tu siržu prieks un drošums! Drošu, Spožu, Debešķīgu dzīvošanu Tu mums nesi, Pielūdzams Tu mūžam esi.

Tu avots, no kā godība Plūst sirdī dievabijīgā, Dod dzirdēt Tavus vārdus! Ka ticībā mēs vienoti Ar visiem, kas ir kristīti, Tos turam vienmēr dārgus. Nāci, Māci, Ka es varu miesu, garu, Visu sevi Nodot Tev un mīlēt Tevi.

Tu stiprā pils un patvērums, No kā nekas mūs neatstums, Kad Tavā ēnā esam. Lai Tavus vārdus spēcīgus Un svētus debess padomus Mēs savā sirdī nesam! Īsti, Šķīsti Katru dienu Tevi vienu Cienīt mākam, Līdz reiz debesmājās nākam.

(133) Michael Shirmer, atdzejojis Bernhard Wilhelm Bienemann

134

Dievs, Svētais Gars, nāc, pie mums nāc, Lai apskaidrots top tumšais prāts; Un pildi mūs kā zinādams Ar žēlastības dāvanām.

Īsts prieka devējs esi Tu, Kas dod mums jaunu dzīvību Un mūsu dvēs'les

dziedina Pie Dieva vārda avota.

Mēs lūdzam, mūsos uzpūti, Kungs, mīlestības uguni Un deldē mūsu nespēku Ar Svētā Gara dāvanu.

Tu Dieva Stiprums svētākais, Un mūsu Palīgs augstākais, Lai jaunās mēlēs dažādās Skan Dieva vārda mācības!

Lai Tēvam sacīts mūžīgs gods! Lai gods ir Viņa Dēlam dots! Un Svēto Garu ar turklāt No sirds mēs gribam godināt! (134) Rhabanus Maurus un Mārtiņš Luters, atdzejojis Kristofor Fuerecker

135

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Jel mosties, Gars no senām dienām, Tu Gars, kas pirmiem lieciniekiem bij: Dod Kristus ļaudīm, dod ikvienam, Lai visi esam Viņa liec'nieki, Lai visur reiz Tavs vārds, Kungs Jēzu, spīd Un visas tautas Tev pie kājām krīt!

Kaut Tava uguns liesmot sāktu Un visas zemes malas aizdegtu! Lai pulkiem Tavā pļaujā nāktu Un gūtu zelta kviešu birumu! Jau lauks ir balts, jau kvieši brieduši, Bet nav, kas viņus nokopj rūpīgi.

Ak, raugi, Kungs, kā ilgu kvēlē Daudz sirdis gaida Tavu brīnumu Un, karsti lūdzot, sirds un mēle Čukst rītos, vakaros šo lūgšanu: Nāc, Varenais, drīz tumsas varu šķeļ, Lai beidzas nakts un jauna dzīve zeļ!

Kaut Palīgs īsts mums visiem nāktu Un savus ļaudis mājās pārvestu! Kaut Tava saule starot sāktu. Kaut vārti vērtos, mūri sagrūtu! Kungs, tūkstošiem, kas nāves ēnā mīt, LiecTavu lielo dienu sagaidīt! (135) Karl Heinrich von Bogatzky, atdzejojuši Carl Ludwig Kaehlbrandt un Kārlis Kundziņš

136

Kaut Tavas liesmas pār mums nāktu, Tu dārgais Vasarsvētku Vies', Un visas tautas atzīt sāktu, Ka Tu tas esi, Kungs un Dievs!

Gan manāmas jau gaišas liesmas Te austrumos, te rietumos, Gan lūgšanās, gan svētās dziesmās Jau daudzi Kristu godina.

Un šodien pat cik dažā vietā Jau asni dīgst un ledus kūst, Un dažā sirdī aukstā, cietā, Jau dzīvā Gara vēsma plūst.

Kungs, vieno, spirdzini un modi Virs zemes visus kristītus Un visiem droši sajūst dodi, Ka Kristus meklē grēc'niekus.

Tu dzīvais avots neizsmeļams, Tu liesmu jūra varenā, Tu Svētais Gars, kas augsti teicams, Nāc mājot dvēs'l'es dziļumā.

Nāc, šķīstī, atdzīvini, sildi Kungs, visu plašo pasauli Un visas tukšās sirdis pildi Ar savu spēku mūžīgi. (136) Johann Ludwig Ficker, atdzejojis Roberts Bērziņš

137

meld.: Jēzu, dzīvība man esi

Liesmas, Kungs, met svētas liesmas, Met no debess augstumiem, Lai mēs dziedam slavas dziesmas Līdz ar visiem ticīgiem. Lai uz augšu skatus ceļam, Ticībā sev spēkus smeļam, Tavu Garu uzņemam, Šķīsti, svēti dzīvojam.

Liesmas, Svētā Gara liesmas Zemes bērnu sirdīs met, Ka ne grēks ne citas briesmas Nespēj viņas pārvarēt. Lai mēs sargāties no ļauna Pasaulē, kas ieved kaunā, Taisnus ceļus staigājam, Brāļus, māšas mīlējam.

Liesmas, Kungs, met jaunas liesmas Pagurušās dvēselēs, Lai kā debespulku dziesmas Tās uz augšu ceļ un nes. Lai mēs savus skatus ceļam, Kur redz Dieva draudzi zeļam. Dodi jaunu garu, Dievs: To no sirds mēs lūdzamies!

(137) Viktors Kaminskis

138

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Tev gaviļējam priecīgi, Tu spēka Gars, kas brīnišķi Mūs visus atdzīvina. Dievs Tēvs ir Tevi sūtījis, Lai drošas top mums debesis, Tu sirdis iepriecini. Kristus draudzi Valdīt vari, to Tu dari žēlastībā, Māci staigāt pazemībā!

Ak diena liela, varena, Kad uguns liesmas spīdēja Virs galvām izredzētiem! Tavs spēks, kas pilda bailīgus, Tas stiprināja mācekļus Uz vārdiem drošiem, svētiem. Vētrā nāci sirdis vienot, kopā sienot izklīdušos, Vientuļos un noskumušos.

Ar Tavu spēku kristīti, Ar Jēzus krustu atpirkti, Mēs cīņā pastāvēsim. Tad arī augļus ticībā Un nesavtīgā sirsnībā Mēs atnest nekavēsim. Tikai dodi, Mums reiz mirstot, visamirstot, mantiniekiem Dalību pie debess priekiem.

Ak, Dieva Gars, mēs lūdzamies, Pats palīdzi Tev padoties, Arvien mums stāvi klātu! Ej arī plašā pasaulē Un citas tautas uzmeklē, Un apgaismo tām prātu. Žēlo vājo, Patiesībā, mīlestībā katru audzē. Lai top plaša Tava draudze.

(138) Karl August Doering, atdzejojis Jānis Ērmanis

139

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Kungs, dod svētku drēbes mums! Esam visi Tava draudze Un Tavs dārgais īpašums, Ko Tu sargi, svētī, audzē, Grēkus, bēdas atņemt nāc, Sirdis šķīstīt, pušķot sāt!

Savā gaismā vadi mūs, Droši visur pakaļ iesim. Dzīves laime beigta būs, Ja mēs māņiem līdzī skriesim. Patiesība tur vien mīt, Kur Tavs vārds mums sirdī krīt.

Lai Tavs mīlestības Gars Mūsu aukstās sirdis silda! Kad mūs nomāc zemes svars, Lai ar jaunu spēku pilda! Tad vien varam pastāvēt, Cīnīties un uzvarēt.

Klusā prātā gribam mēs Sēdēt, Kungs, pie Tavām kājām. Tavi vārdi svētīt spēs, Mieru, prieku iedos vājam. Svētais Gars mūs apgaismos, Jaunas sirdis

TRĪSVIENĪBAS SVĒTKI**140**

Nāc, Visuvarenais, Skaņās lai vijņo gaiss, Dziesmas lai trīc. Tev, mūsu Kēniņam Slavu mēs pienesam, Tev vienam pateicam, Tu - mūsu rīts.

Nāc, miesā dzimis Vārds, Lai top ik cilvēks skārts, Kas Tevi lūdz. Nāc, svētī tautu šo, Caur tālēm kaisīto, Tās dienu apgaismo, Ceļš kad ir grūts.

Nāc pie mums, Svētais Gars, Krūtīs lai dedzīgs spars Ik brīdi mīt. Nekas lai nepieviļ, Sirdī lai miers ir dziļš, Dzīve lai prieku šķiļ Tev slavu vīt. (140) autors

nezināms, atdzejojis Oļģerts Čakars

141

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Allelūja! Spēks, slava, gods Lai Dievam Tēvam nu top dots Par visiem Viņa darbiem! No mūžības uz mūžību Lai teicam Viņa godību Ar pielūgšanas vārdiem. Zvaniet! Skaniet! Svēts ir, svēts ir Dievs tas Tēvs, kas visu rada, Žēlojot mūs sarga, vada!

Allelūja! Spēks, slava, gods Lai Dieva Dēlam vienmēr dots, Kas mūs ir izredzējis! Viņš dārgi mūs ir pestījis, Ar savu nāvi atpircis, Mums mieru sirdī lējis. Teiciet! Sveiciet! Mūsu nastas, mūsu vainas Viņš ir ņēmis, Pats sev krusta ceļu lēmis.

Allelūja! Spēks, slava, gods Lai Svētam Garam arī dots, Tas rada mūs no jauna! Ar ticību mūs svētījis Un mūs pie Jēzus pievedis No grēkiem un no ļauna. Visiem, visiem Nāk no Viņa Kristus ziņa, Gara guvums - Sirdī miers un Dieva tuvums.

Allelūja! Spēks, slava, gods Lai Dievam vienumēr top dots Un Viņa augstam vārdam! Ar eņģeļiem lai dziedam mēs: Tas Kungs ir Dievs, tas Kungs ir Dievs! Lai visi saka: Āmen! Āmen! Āmen! Svēts ir, svēts ir, Mūžam svēts ir Dievs trīsvienīgs, Nebeidzamas slavas cienīgs! (141) Bartholomaeus Crassellius (Kraselt), atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

142

meld.: Dievs, mūsu Tēvs, kas debesīs

Dievs, mīļlais Tēvs, mans Radītājs, Mans Glābējs, Sargs un Vadītājs, No sirds es Tevi pielūdzu, Tev savas vainas izsūdzu! Nāc palīgā man grēc'niekam, Dod skaidram tapt un labākam.

Mans Pestītājs, Kungs Jēzu Krist', Tu sevi licies krustā sist Un manis labā cietis Tu, Par to no sirds Tev pateicu! Uz Tevi vien es paļaujos, Pat mirstot Tev vēl pieķeros.

Dievs Svētais Gars, Tu priecini Un manas bēdas remdini. Kad nāves ēnā

šaubās prāts, Tu manu dvēs'li pestīt nāc, Ka visu ļaunu uzvaru Un debess
gaismā ieeju.

Dievs Tēvs, Dievs Dēls, Dievs Svētais Gars, Lai palieku kā dzīvais zars Es
Tevī cieši iedēstīts Un Tavas rokas atbalstīts, Ka, augļus nesot, paciešos, Uz
Tevi ticot, izglābjos. (142) Kristofor Fuerecker

143

meld.: To mīlestības spēku

Es ticu, ka no zvaigžņu stariem Ir Dievam goda tronis celts. Ir mums, ir
apskaidrotiem gariem Spīd Viņa gaismas šķīstais zelts. Es savam Radītājam
godu, Es Viņam pateicību dodu!

Es ticu Kristus vārdam svētam, Kas man kā tūkstoš saules mirdz. Par
visām sirdīm pazaudētām Pie krusta lūza Viņa sirds. Par Viņa šķīsto nāves
ziedu, Par Viņa mīlestību dziedu.

Es ticu Garam, kas kā liesma, Kā uguns liesma sirdī nāk. Viņš mūsu prieks
un mūsu dziesma, Uz Viņu tautas cerēt sāk. Bez Viņa jaunas dzīves nava, -
Lai Viņam mūžam gods un slava! (143) Kārlis Kundziņš

144

meld.: Gods lai ir Dievam augstībā

Lai slava Dievam ir un gods Par Viņa žēlastību! Vairs negaida mūs bargais sods, Bet
Tēva mīlestība. Nu Dievam ir uz mums labs prāts, Jo visur miers tiek sludināts, Un naidam
nav vairs varas.

Mēs Tavu slavu cildinām Un godu liekam vērā. Tu, Dievs Tēvs, valdi
mūžīgi, Tavs spēks ir liels bez mēra. Viss notiek, kā Tu liec un spried, Pie
Tevis uzticībā iet, Kas piedošanas alka.

Tu Dieva Dēls, Tu vienīgais No Debestēva dzimis - Tu esi mūsu Pestītājs,
Nu Dieva bargums rimis. Ak Dieva Jērs, svēts Kungs un Dievs, Mūs paklausī,
mēs lūdzamies - Un visiem esi žēlīgs!

Un Svētais Gars, kas mieru dos, Pats bēdas no mums griezdams - No
velna viltus sargā tos, Ko Kristus pestīj's ciezdams. Tu novērs nāves
skarbumu Un atņem bailes, ļaunumu. Mēs ticam Tavam vārdam. (144) Nikolaus
Decius (Deeg), atdzejojis Kristofor Fuerecker

145

meld.: Kaut man ar tūkstoš mēles būtu

Tev slava, Tēvam Radītājam, Par miesu un par dvēseli. Tev slava, visa
Valdītājam, Kas visu Tu man piešķīri! Pat lielās bēdās, trūkumā Tu žēlodams
man tuvumā.

Tev slava, Dēlam Pestītājam, Kas krusta nāvi izcietis, Tev slava, manam

Žēlotājam! Tu manu vainu dziedējis, No grēkiem mani pestījis, Par īpašumu atpircis.

Tev slava, Garam Svētītājam, Kas man ir ceļu rādījis! Tev slava, svēta Dārītājam, Tu manu sirdi gaismojis! Ko labu spēju, domāju, To Tavā gaismā ieguvu.

(145) Johann Mentzer, atdzejojis Carl Christian Ulmann

DIEVA VARENĪBA UN SLAVA

146

Ak, nāciet un sāciet To Kungu slavēt: To teiciet un sveiciet Ar sirdi un prāt!
Ak svētā stunda, Mums Dieva priekšā stāvēt Un dziesmu skaņām Viņu godināt!

Dreb lapa, šalc liepa, Un čalo strautiņš. Dievs telpu un elpu Tiem dāvājis;
Bet mums devis garu, Lai teiktu Viņa varu, Mums lielāku godību veltījis.

Nav dienas nevienas, Kas neiededz sauli, Ko tāles un dzelmes, Dievs, atstaro Tev! Tev paklanās zvaigznes, Un lūgšanas aiznes Šo dziesmu svētstundā Tev dziedātu.

(146) Holandiešu autors nezināms, atdzejojis Osvalds Gulbis

147

Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu Un mute tūkstoškārtīga, Ka Dieva teicējos es kļūtu Pat pirmā, pirmā vietīnā, To, ar ko Dievs man' žēlojis, Tak nebūtu vēl izteicis.

Ak, mostieties, jūs, dvēs'les spēki, Liels uzdevums jums uzticēts! Šis jūsu darbs, šie jūsu prieki – To Kungu teikt, kas mūžam svēts! Tu, mana dvēs'le, pasteidzies, Lai slavēts tiktu mīlais Dievs!

Jūs meži, un jūs lapas zaļās, To Kungu teicat, līksmojiet, Jūs puķītes, kas lauku malās, Ar ziediem Dievu sveiciniet! Mums kopā balsis atskanēs, Kad Viņu līksmi teiksim mēs.

Un kur vien dzīvībiņa rodas, Un kur vien Dieva radījums, Viss palīgā lai manim dodas, To slavēt nākas visiem mums; Visapkārt Viņa brīnumi, Kad teikt to būsim beiguši?

Tad saņemi šo vājo godu Ar žēlastību, mīlais Dievs, Līdz debesīs to pilnam dodu, Ar svēto pulkiem vienojies. Tad dziedāšu es augstībā Tev tūkstoškārt: Allelūja!

(147) Johann Mentzer, atdzejojis Carl Christian Ulmann

148

Brīnišķīgais Ķēniņ, Mūsu Valdnieks vienīgs, Godu, slavu ņemt Tu cienīgs!
Tava žēlastība Plūst uz mums kā rasa, Ja tik sirds to lūdz un prasa. Palīdzi, Stiprini, Ka mēs Tevi sveicam, Skaņām balsīm teicam.

Debess, slavē skaņi Savu Radītāju, Nevis ļaužu spēku vāju! Saules zelta

gaisma līdz ar katru dvašu, Teici to pa zemi plašu! Mēness stars, Zvaigžņu bars, Savu Kungu sveiciet, Viņa godu teiciet!

Un tu, dvēs'le mana, Dziedi Viņa slavu, Atver dziesmās sirdi savu! Gavilējiet līksmi, Kas virs zemes mītat, Pīšļos Viņa priekšā krītat! Liels ir Dievs! Zemoties Viņa priekšā klājas, Še un debess mājās. (148) Joachim Neander, atdzejojis Roberts Bērziņš

149

Cik liela Dieva žēlastība! Vai cilvēks tas, kas neredz to, Kas savā lielā cietsirdībā Vairs Dievu slavēt netīko? Es Viņa lielo mīlestību Ar prieku prātā turēšu Un vienmēr pieminēt to gribu, Cik daudz no Viņa saņēmu.

Viņš brīnišķīgi visu rada. Vai Viņam manis vajaga? Ar Tēva mīlestību vada, Kaut sirds to daudzreiz aizmirsā. No kā sirds svēto mieru smeļas, Kur gars man jaunu spēku rod? No kā man tik daudz laba ceļas? To Dieva mīlestība dod.

Ak dvēs'le, uzskati šo laimi, Kas sataisīta debesīs, Kur tu ar visu Dieva saimi It skaidri Dievu redzēsi. Pie debess laimes tev ir tiesa Caur tava Dieva mīlību. Redz', tāpēc Kristus cieta miesā, Lai mūžam Tevi svētītu.

Ak vai, ja Dievu necienītu, Kad mīlēt To es atteiktos, Kad Viņa balsi neklausītu Un sirds no Viņa novērstos! Šī balss man skan no visām vietām, Kas līdz ar rakstiem saka tā: Tev mīlēt būs par visām lietām, Kas tevi pirmais mīlēja!

Šī būs tā pateicības tiesa, Ko priecīgs Viņam atdošu: Tam klausīs dvēsele un miesa, Kamēr vēl šeit dzīvošu. Ja Dieva mīlestībā mītu, Tad spēšu Viņam paklausīt Un, kaut vēl dažkārt grēkā krītu, Grēks nespēs mani pārvaldīt.

Ak, Kungs, lai Tava mīlestība Man allaž paliek piemiņā! Lai stiprina mūs uzticībā Un uztur Tavā tuvumā! Lai mani priecina, kad vaidu, Un priekā mani savalda! Un kad ar bailēm nāvi gaidu, Tad lai tā mani drošina! (149) Christian Fuerchtegott Gellert, atdzejojis Otto Girgensohn

150

Cik varena ir pasaul's telpā, Dievs augstais, Tava valstība! No dziesmām un no saules zelta Tev pils ir celta Ciānā. Tu valdi viens par zvaigžņu bariem, Un tāles Tavu vārdu pauž, No rīta saules zelta stariem Tev eņģ'ļi gaismas drēbes auž.

Kad mūsu zemes tumšā dzelmē It klusi jauni asni dīgst, Kad dārzs un druva saules svelmē Zem smagiem zelta augļiem līkst. Šī svētība ir Tevis dota, Ko zeme Tev kā ziedus nes, Un pilnas Tavu brīnumrotu Ir visas viņas krātuves.

Teve koki jaunas lapas raisa, Kad svētķu tērpā daba zeļ, Teve rudens savu

zeltu kaisa Un ziema kristalpilis ceļ. Tev kalpo tālās zemes malas, Pie Tavām kājām jūra dus, Un neskaitāmas brīnumsalas Tev atnes prieka upurus.

Cik varena ir pasaul's telpā, Dievs augstais, Tava valstība! Tev pieder katra mūsu elpa, Tev vienam slava, teikšana, Tu esi Kungs par zvaigžņu bariem, Pauž tāles Tavus brīnumus. Liec arī zemes vājiem gariem Reiz atzīt Tavus likumus.

(150) Kārlis Kundziņš

151

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Debesis izteic stiprā Dieva godu, Kur zvaigznēs veļos visur Viņu rodu. Diena pēc dienas Viņa slavu auda, Nakts naktij pauda.

Valodas nava, tādas runas nava, Kur sadzirdama netop Viņa slava; Pāri pār zemi ceļas Viņa dvaša Pasaulē plašā.

Tur zelta sauli Viņš ir vedis teltī, Līgavai līdzī tā, mūs visus veltī, Varoņa līksmē ceļu tecēdama No debess nama.

No debess gala viņas gaita sākas, Līdz debess galam viņai tecēt nākas. Karstuma kvēli kad tā staro svētu, Slēpties kas spētu?

Tā Kunga vārdi garu atspirdzina, Neprātīm prātu viņi dāvāt zina, Sirdi tie dara priecīgu un šķīstu, Zeltu sniedz īstu.

Paslēptas vainas, kas tās samānītu, Maldīgos ceļus, kuŗos klūpu, krītu? Sargi, ak Svētais, sargi kalpu savu, Tev došu slavu!

(151) Ludis Bērziņš

152

Dievs dziesma man! Viņš ir tas Dievs, kam vara; Svēts Viņa vārds, Tas lielus darbus dara. Un debesīs Tam slava skan, Un debesīs Tam slava skan!

Tas gaismā mīt Un katram ceļu rāda. Viņš valdnieks ir, Par taisnu tiesu gādā. Tā tronis stāv, kaut viss šē krīt, Tā tronis stāv, kaut viss šē krīt!

Tam atklāts viss, Gan nemirstīgie gari, Gan dziļumi Un tālie zvaigžņu bari, Kas bija, ir un kas vēl būs, Kas bija, ir un kas vēl būs.

Dievs zina ar, Cik dvēsele ir vāja, Gan labu grib, Bet maldās un slīd kāja, Viņš mani žēlot, pestīt var, Viņš mani žēlot, pestīt var.

Ja Dievs man klāt, No kā tad sirds vēl drebēs? Tad neprasu Ne zemes, nedz ar debess. Pat elle nespēj biedināt, Pat elle nespēj biedināt. (152) Christian Fuerchtegott Gellert, atdzejojis Jānis Ērmanis

153

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Kā ērglis celies, dvēs'le mana, Tev jāslavē tā Kunga gods! Viņš Tevi vada, tevi gana - Viss Viņa, kas papildnam dots! Tam dziesmas dziedī, kokles stīgo,

Ver valā sirdi pateicīgo!

Tev, stiprais Dievs, lai mūžam slava Un pateicība, teikšana, Tu esi viens, un cita nava, Kam zeme, debess padota! Tev klausā tālums, laiks un telpa, Tev kalpo spēks un katra elpa!

Tā Tavas mīlestības vara, Kas mūsu gaitās parādās, Tā nomirusus dzīvus dara Un kausē sirdis ledainās! Plūst sausās dzīslās spēka plūdi, Un viegli šķīras darbi grūti!

To karogu, ko Tu, Kungs, cēlis, Mēs uzticīgi sargāsim. Mēs vienu zinām: savus ļaudis Tu neatstāsi kā līdz šim. Ar Tavām bruņām krūts mums segta, Un ticīb's liesma sirdī degta.

(153) Roberts Bērziņš

154

Kā es Dievu neslavēšu, Kas man visu piešķīris? Tam es pateikt nekavēšu, Kas man labu darījis. Tikai svēta mīlestība Viņa sirdij tīkama; Viņš tos ceļ un apgādā, Kas Tam kalpo uzticībā. Pasaule kad bojā ies, Paliks mīlestības Dievs.

It kā ērglis sedz un sargā Spārniem savus bērniņus, Tā Dievs augstais vētrā bargā Glābj un glabā savējus. Jau no mātes klēpja sākot, Dievs par mani domājis, Dzīvību man piešķīris, Laikiem ejot, laikiem nākot. Pasaule kad bojā ies, Paliks mīlestības Dievs.

Viņa Dēls Tam nav par dārgu, To par mani nodevis, Lai Viņš glābtu mani vārgu, Liedams savas asinis. Aka neizdibināma, Kas lai Tevi izsmeltu? Tikai to es sajūtu, Ka Tu neizmērojama. Pasaule kad bojā ies, Paliks mīlestības Dievs.

Dievs man savu Svēto Garu Savos vārdos dāvina, Lai es dzīves ceļā varu Nonākt debess tēvijā. Tas ir manā sirdī lējis Ticību, kas mūžīga; Tā ir mana drošība, Ka es nāvi uzvarējis. Pasaule kad bojā ies, Paliks mīlestības Dievs.

(154) Paul Gerhardt, atdzejojusi 1921. g. Dziesmu grāmatas komisija

155

Kad redzu, Dievs, es Tavu roku darbu, Kā zemi, debesis Tu radījis, Kas cilvēks ir, ka mini viņa vārdu, Un to sev līdzīgu Tu veidojis? Tad varu godbijībā izsaukties: Cik esi liels, mans Kungs un Dievs! Tad varu godbijībā izsaukties: Cik esi liels, mans Kungs un Dievs!

Kad pieminu es Kristus krusta nāvi, Ko Viņš par mūsu grēkiem izcieta, Ar Viņu Dieva priekšā taisnots stāvu, Viņš arī manu sodu maksāja, Tad varu pateicībā izsaukties: Cik esi liels, mans Kungs un Dievs! Tad varu pateicībā izsaukties: Cik esi liels, mans Kungs un Dievs!

Reiz Kristus nāks, un visi Viņu redzēs, Tad apklusīs, kas Viņu nievāja. Ne nāve vairs, bet jauna zeme, debess Būs alga tiem, kas Viņu meklēja. Sirdsskaidrie Tavu vaigu skatīsies, Cik esi liels, mans Kungs un Dievs! Sirdsskaidrie Tavu vaigu skatīsies, Cik esi liels, mans Kungs un Dievs!

(155) Carl Gustaf Boberg, atdzejojis Eduards Baštiks

156

Kaut dziesmā izdziedāt to spētu, Ko gaišā priekā glabā sirds, Un slavēt Dieva vārdu svētu, Kam neskaitāmas saules mirdz, Un mūžība kam dus pie kājām, Kas nemirstību piešķir vājam!

Drūp klintis laika vējos spīvos, Gaist mūži, audzes nāk un zūd, Bet Tavos gaismas dārzos dzīvos, Kas Tevī vienots, neizzūd. Es sevī Tavu dvašu jūtu Un pateicības dziesmu sūtu.

Lai skan tā, Tēvs, lai skan Tev vienam, No kā viss nāk, pie kā viss steidz! Tu skaitu noteic manām dienām: Vai dzīvot sauc, vai gaitu beidz. Jo mūžos vienots es ar Tevi, Kas garu nemirstīgu devi.

(156) Alberts Galiņš

157

Kungs, slava Tev no zemes šīs Lai uzkāpj augšup debesīs. Tu dzīves ceļā līdz mums Kā palīgs nāc un patvērums.

Pie Taviem avotiem, ak Dievs, Mēs slāpēs drīkstam veldzēties, Un kad šeit zemes rūpes māc, Tu rādi mums, kāds ir Tavs prāts.

Tu liec, lai dvēselē ik rīts Dzimst gaišām domām piepildīts, Lai dienu gaitās mainīgās Sirds tik uz Tevi paļaujas.

Un kad reiz zvani dusā sauks, Tad dvēsele pie Tevis trauks Tur skaidrībā, kur zaigodams Māj mums Tavs krāšņais Tēva nams.

(157) Thomas Ken, atdzejojis Jānis Arājs

158

Lai Dievu slavē radība Un svēto draudze mūžībā; Ir tie, ko nospiež zemes svars, Dzied: Slavēts Tevs, Dēls, Svētais Gars!

(158) Thomas Ken, atdzejojusi 1990. gada komisija

159

meld.: Mums pestīšana atnāca

Lai atskan gods un teikšana Tam Dievam, kas mums klātu, Kam roka visuspēcīga, Kas visur mūsu prātu Ar savu Garu priecina, Mums sirdi bēdās mierina! Tam Kungam dodiet godu!

Nekad, nekad Viņš neatstās Tos, kas ir Viņa ļaudis. Viņš visur viņus pasargās, Un svētību tie baudīs. Viņš pasniedz tēva roku tiem, Lai iet pa

ceļiem svētīgiem. Tam Kungam dodiet godu!

(159) Jakob Johann Schuetz, atdzejojis Alexander Hans Bernewitz

160

Nāc, mana sirds, ar prieku, Teic savu Apžēlnieku, Dzied' savam Radītājam, Tam ļaužu žēlotājam!

Ar upuri Tu sveicams, Ar slavas dziesmām teicams, Es tad, kā spēdams, dodu Tev pienācīgo godu.

Šo manu dziesmu dzirdi Un redzi manu sirdi, Tu zini manu spēku, Cik vājš es vēl pret grēku.

Nāc visur mani svētīt, Ak mīļlais Debestētīt, Dod Tavus vārdus saprast Un debess ceļu atrast!

(160) Paul Gerhardt, atdzejojis Kristofor Fuerecker

161

Lai Dievu visi teic! Viņš visās vietu vietās, Spēj darīt, kad Tam tīk, Tik lielas, augstas lietas; No mātes klēpja Viņš Mūs dzīvus glabājis Un visu labu vēl Līdz šodien' vēlējis.

Lai visumīlais Dievs, Dod prieku mūsu sirdīm Un ka par mieru vien Mēs visu mūžu dzirdam! Lai paliek Viņš pie mums, Mūs sargā žēlīgi, Lai mūs no ļauna glābj Un nogriež nelaimi!

Lai Tēvam pateicam No sirds cik vien mēs varam, Un Dēlam arīdzan Un Dievam Svētam Garam! Šos trīs, kas viens pats Dievs, Lai slavē mūsu balss! Tam nava sākuma, Tam arī nebūs gals. (161) Martin Rinkhart, atdzejojis Kristofor Fuerecker

162

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Man mājoklis ir vietā skaistā, Uz gaišā saules kalna celts. Tur strauti sudrabstraumes laista, Līst naktīs pāri zvaigžņu zelts. Šī manta skaistā, brīnišķā Ir paša Dieva dāvāta.

Es slavēšu bez mitēšanas To, kas par mani gādā tā. Nav šaubu vairs, Viņš gaitās manās Ir vienmēr manā tuvumā. Kad sirdī nakts, dod padomu; Pie Viņa rokas palikšu.

Un kad reiz beigsies staigāšana Un dzīves vārti aizvērsies, Nav sirdij bail no kapu zvana; No kapa piecels mani Dievs! Man zināms ceļš uz dzīvību, Tur panākšu reiz pilnību!

(162) Elvīra Vankina

163

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Mans Dievs, es Tevi slavēt sākšu, jo kur vēl būtu cits tāds Dievs kā Tu. Ar dziesmām

Tavā priekšā nākšu, Jel sniedz man sava Gara palīgu, Lai Kristus vārdā visu darītu, Un Tev ar prieku vienmēr kalpotu!

Tēvs, lūdzos: vadi mani vājo, Pie Tava Dēla lai es piestājos, Tavs Gars lai manā sirdī mājo, Lai Tavam prātam ticīgs paļaujos! Tad Tavos miera ceļos staigāšu, Tev slavas dziesmas līksmi dziedāšu!

Ak Kungs, jel atver savu sirdi Un vārdus skaistākos liec mutē man, Lai katra dziesma, ko Tu dzirdi, Par godu Tev kā maiga kokle skan. Tavs Gars tad manu sirdi pacilās Un eņģ'ļu pulkā dziesmas skandinās.

Tēvs, ja Tu vienmēr uzklausīsi, Ko es no Tevis dziesmā izlūdzos, Un savu bērnu pamacīsi, Kad Tava Dēla vārdā tuvojas, Tad Viņa dēļ - kā esi solījis - Man žēlastību būsi dāvājis.

Paldies! Es Jēzus vārdā lūdzos, Viņš mani aizstāv debess augstībā, - Viņš saka Āmen, kad es sūdzos, Un nopūšos uz viņu ticībā. Paldies, es Tevi teikšu mūžīgi, Ka mani svētījis Tu bagāti. (163) Bartholomaeus Crasellius, atdzejojis Nikolajs Kalniņš

164

meld.: Kaut man ar tūkstoš mēles būtu

Mans Dievs, kaut vārdus tos es rastu, Kā Tavu mīlestību teikt! Tu vieglu dari bēdu nastu, Ar gaismu māci tumsu veikt. Šīs dzīves vētrās, negaisos Es Tavai balsij uzticos.

Tu stiprā klints, pie kā es tveļos, Kad posta dzelmē laiva grimst! Kad Tavu zvaigžņu krustā veļos, Tad vājums zūd un šaubas rimst: Tu esi spēks un vairogs mums, Tu mūsu miers un patvērums!

Mans Dievs, Tu dzīvais ūdens slāpēs, Tu piekusušam sapnis maigs, Tu laimes brīdis dziļās sāpēs: Kā simtiem sauļu spīd Tavs vaigs. Tavs vārds lai mūžam slavēts top! Dievs ticībā mums jāstāp! (164) Elza Kezbera

165

Mans Dievs, cik neizteicams Tu, Cik bezgalīgi cēls! Pat tumšā naktī atmirdz vēl Tavs svētais gaismas tēls!

No mūžības uz mūžību Steidz gadi, spārniem skrien, Bet eņģ'ļu pulki debesīs Tev slavu dzied arvien.

Es bijībā tik paceļu Uz Tevi acis, Dievs, Un klusi teicu lūgšanu: Ar mani pacieties!

Par ziedu sevi nododu, Jel piemini to, Tēvs, Jo mīlestība esi Tu Un Tavi bērni mēs.

Kāds prieks tas būs un līksmība Reiz īstās mājās kļūt Un Tavā priekšā ceļos slīgt, Pie Tevis mūžam būt! (165) Frederick William Faber, atdzejojis Eduards Pavasars

166

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Nebeidz saule rītos plaukt, Zvaigžņu pulki naktī starot; Nerimst upes jūrā traukt, Šalkot mežs un lauki zaļot; Audžu audzes nāks un ies: Visu valda mūžīgs Dievs.

Viņam pieder telpa, laiks, Valstis, tautas, ļaužu ciltis. Kas pret Viņu - zūd kā tvaiks, Pēdas izdzēs kapu smiltis; Mūžam zaļo, kuplo, zied, Kas pa Viņa ceļiem iet.

Celies, dziesma, augšup nes Mūsu lūgšanu un slavu. Pildi mūsu dvēseles, Tēvs, ar debess mieru savu; Un lai dienu gājums kāds, Zinām: tāds Tavs svētais prāts!

(166) Alberts Galiņš

167

Paceliet balsis, slavējiet, Dzīvības Kungu godiniet! Allelūja! Allelūja! Tu, saule, dienu atnesot, Tu, mēness, nakti greznojot, Nāc, teic to! Nāc, teic to! Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Vējš, lielais skrējēj, stipriniek, Mākoni, baltais ceļiniek, Nāc, teic to! Allelūja! Teic, gaisma, gaismas saucēju, Nakts, slavē miera devēju, Nāc, teic to! Nāc, teic to! Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Steidzieties, palu ūdeņi, Vasaras, ziemas, rudenī! Allelūja! Allelūja! Nāc, uguns, sildi, apgaismo, Nāc, slavē Dievu mūžīgo, Nāc, teic to! Nāc, teic to! Allelūja! Allelūja! Allelūja!

Radījis kalnus, pakalnus, Sauli un zvaigznes, arī mūs. Tevi teicam! Tevi teicam! Dievs Tēvs, Dievs Dēls, Dievs Svētais Gars! Lai svētīts rīts un novakars! Tevi teicam! Tevi teicam! Allelūja! Allelūja! Allelūja! (167) Asizes Francis un William Draper, atdzejojis Osvalds Gulbis

168

Slavē to Kungu, ak dvēsele mana, Dievu to Kungu augstāko! Dziedāt es gribu Tam augstā skaņā, Agri un vēlu slavēšu. Kam vien Viņš dzīvu dvašu dod, Dziedāsim, Dievu godinot! Allelūja! Allelūja!

Valdnieki slaveni savā spēkā - Nevar uz viņiem paļauties. Padoms un spēks tiem nelīdz nenieka, Pīšļi tie ir kā visi mēs. Cilvēku spēks mūs neglābs vis, Piesauksim Dievu debesīs! Allelūja! Allelūja!

Svētīgs, kam tikusi īstā daļa: Jēkaba stiprais Kungs un Dievs! Svētīgs, kas nelaižas no Tā vaļā. Jēzum tam Kungam pieķēries! Kam zizlis Dievs un cerība. Tas spēkā liels un padomā. Allelūja! Allelūja!

Netaisni cietušiem remdē raizes, Aizstāvot katram tiesu nes. Tiem, kas cieš badu, Viņš gādā maizes, Pamielo tukšas dvēseles. Saitēs kas cieš, tos aprauga, Dažāda Viņa gādība. Allelūja! Allelūja!

Gaismu Viņš tumsībā akliem rāda, Stiprina vārgās dvēseles, Žēlīgi visur par tādiem gādā, Kas Viņa baušļus sirdī nes; Svešniekus ceļā pasargā, Atraitnes, bārus apgādā. Allelūja! Allelūja!

Teiciet jūs, ļaudis, tā Kunga vārdu, Zīmes Viņš dara un brīnumus! Teiciet jūs visi ar savu kārtu, Visiem, kam dvaša, dziedāt būs: Teic, mana dvēs'le, arī tu Dievu šo, visu valdnieku! Allelūja! Allelūja!

(168) Johann Daniel Herrnschmidt, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

169

meld.: Slavē to Kungu

Slavēt ik dienas es gribu Tevi, Tēvs, kas Tu esi debesīs! Dāvanas dažādas katram Tu devi, Katram, kas Tevi ir meklējis. Ceļu Tu rādi tumsībā, Aizvēju dodī negaisā, Allelūja! Allelūja!

Velti pret Tevi tie cīnās, kas vēlas Tevi kā cilvēku važās siet. Sakrāj uz galvas tie ogles sev kvēlas, Pīšļiem un nīcībai pretim iet. Bet Tu, kā bijī, palieci, Dzīvo un valdi, nemirsti. Allelūja! Allelūja!

Dod, Kungs, man garu no Tava Gara, Drosmi un ticību sirdij dod! Rādi, cik liela ir Tava vara Tiem, kas pie Tevis spēku rod! Zinu: bez Tevis nespēju Cīņā šai mantot uzvaru. Allelūja! Allelūja!

(169) Arnolds Lūsis

170

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Paceliet sirdis Slavēt Dievu svētu! Vareniem spārniem Sedz Viņš mūsu sētu; Vadījis tēvus, Bērnus ceļā vada Gadu pēc gada.

Birztaļām liek Viņš Zaļā segā tīties, Zaļajās lejās Strautiem izlocīties; Sējēju, sēju Viņa dzīvā vara Zaļojam dara.

Cilvēku cilti, Zemes audzinātu, Pušķot Dievs prot ar Augšup vērstu prātu. Dvēseles ilgas, Kurp tās spārnus cilās? Debesīs zilās.

Saulainai acij Tu dod sauli skatīt, Gribi ir mani Tavā saulē statīt, Ka es ar svētiem Tavā gaismā smeltu Spīdošu zeltu.

(170) Ludis Bērziņš

171

meld.: Teici to Kungu

Slavēsim Dievu! Lai zeme un debess To godā! Kalni lai tērpjas un lejas viskrāšņākā rotā! Dziesmas lai plūst, Sirdis par lūgšanu kļūst Dienā šai debesu dotā!

Slavēsim Dievu! Viņš visus mūs mielo un silda, Pļāvēja klēti ar zeltītiem graudiem Viņš pilda. Priekā kas sēts, Tautai būs mantojums svēts, Nemiers to neveiks un ķilda.

Slavēsīm Dievu! Kaut sāpes un bēdas spiež tautu, Naidnieks kad trako, lai postītu, šķeltu un grautu: Stipra kā klints Mūžam zels ticīgo ģints. Vai gan Dievs nogrimt tai ļautu?

Slavēsīm Dievu! Reiz novelsim nīcības nastu, Dvēsele brīvota dosies uz ilgoto krastu. Glābējs kad sauks, Mājup tad dvēsele trauks, Mieru lai mūžīgu rastu.

(171) Kārlis Kundziņš

172

Teici to Kungu, to godības Ķēniņu svētu, Dvēsele mīļā, kaut teikt Viņu cienīgi spētu! Pulkiem lai nāk, Kokles lai skandināt sāk, Visi lai slavē to Svētu!

Teici to Kungu, kas visu ar gudrību rada, Tevi uz spārniem kā ērglis Viņš sargādams vada! Bēdas kad māc, Žēlīgs vēl Viņam ir prāts, Sargājot gadu pēc gada.

Teici to Kungu, kas brīnišķas miesas tev devis, Jaukus un veselus locekļus gādāj's no sevis! Spārniem tad sedz, Tevi kad bēdās Viņš redz, Trūkumu griezdams no tevis.

Teici to Kungu! Pār tevi Viņš svētību bēris, Mīlīgi Viņš savu sirdi tev vaļā ir vēris. Slavēt to būs, Ka Viņš tik brīnišķi mūs Mīlīgām rokām ir tvēris!⁽¹⁷²⁾ Joachim Neander, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

173

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Tuvums un tālums, vakari un rīti, Rasotas lejas, kalni miglā tīti, Auglīgas druvas, klintis kailām sienām, Viss pieder Vienam.

Viens ir, kas valda, šeit un tālās malās, Zemē un jūrās, svešu tautu salās, Mēnesim, saulei, zvaigznēm ceļu spriezdams, Svētību šķiezdams.

Godājot Viņu, puķe ziedus raisa, Pateicot Viņam, dārzi augļus kaisa, Viņam par slavu saulē dzied ik rītis Mazs cīrulītis.

Teikdami teiciet, visi Viņa svētie, Nesiet Tam slavu, Viņa izredzētie, Nāciet To pielūgt, visas cilšu ciltis Kā jūras smiltis!

Dvēsele, dziedī savam Pestītājam, Lūgšanas ziedu liec pie Viņa kājām! Garu Viņš devis tev no sava Gara, Kas dzīvu dara.

(173) Ludis Bērziņš

JĒZUS KRISTUS

174

Allaž savā sirdī lasu, Katru dienu pats sev prasu: Vai tas Kungs pie manis mīt? Vai es dzīves mērķi redzu, Vai es Jēzu sirdī slēdzu, Vai man Viņa saule spīd?

Vai man Jēzus ceļu loka, Vai no dzīvā vīna koka Smeļos spēku dzīvību?

Vai es eju Jēzus pēdās, Vai es priekos, vai es bēdās Viņa krustu meklēju?

Vai mans Jēzus, kur es eju, Priecājos vai as'ras leju, Vienmēr stāv man piemiņā? Vai tam manā sirdī mājas, Ticība vai stiprinājas Viņa dārgā nopelnā?

Vai man Kristus sirdi valda, Jeb vai grēks un bauda salda Vārdzina man dvēseli? Vai es krusta ēnā zinos, Vai es nepiekusis cīnos Piederēt Tam mūžīgi?

Dārgais Jēzu, pieņem mani, Savās zaļās pļavās gani, Spirdzini man dvēseli! Lai priekš Tava svētā vaiga Rokas strādā, kājas staigā: Dod man gaismu mūžīgi!

(174) Renate Eleonora Reichel, atdzejojis Roberts Bērziņš

175

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Atver, bērns, atver Jēzum savu sirdi: Stāv Viņš pie durvīm, klausina! Vai dzirdi? Vērodams vēro, vai tu Viņu gaidi, Tam pretī smaidi.

Atver Tam durvis, ;ai Viņš neaizietu! Sirdī tam taisi jauku, mīļu vietu! Satveri, pieņem savu dvēs'les Draugu Kā acuraugu!

Dzīve tad sāksies, bagāta un jauka; Svētīs Viņš tevi tavā darba laukā; Ceļu tev pašķirs, dos tev dzīvu spēku Uzvarēt grēku.

Nāci, Kungs Jēzu, paliec mūsu sētā; Droši tad būsim, kad mūs viņi mētā; Droši tad būsim mēs pie Tavas rokas, Lai kur ceļš lokās.

(175) Roberts Bērziņš

176

Es zinu vārdu, dārgu, svētu man, par visiem vārdiem tas daudz skaistāk skan. Šis vārds ir Jēzus, lai to daudzina. Allelūja, Allelūja.

Es zinu zvaigzni, kuŗas staros viz ikvienam jaunas dzīves debesis. Šī zvaigzne Jēzus, gaiša, brīnišķa. Allelūja, Allelūja.

Es zinu klinti, vētrās droša tā, pie viņas slēpjas laiva dragāta. Šī klints ir Jēzus, Glābējs Golgatā. Allelūja, Allelūja.

Es zinu sauli, ak, cik spoža tā! Tā mirdz mums šodien, mirdzēs mūžībā. Šī saule Jēzus, Valdnieks mūžībā. Allelūja, Allelūja.

(176) Otilija Baštika

177

meld.: Dievs labi dar', ko darīdams.

Daudz ceļus esmu staigājis, Daudz maldu tekas gājis, Bet miera maz es atradis, Maz īstās mantas krājis. Nu zinu es, Kam pieķerties, Kur atrast mieru īstu, Kas sirdi dara šķīstu.

Tu, Kungs, par mani izcietis To, kas man ciešams būtu, Tu devis savas asinis, Lai brīvs un sveiks es kļūtu. Tad palīdzi Nu žēlīgi, Lai Tevi sirdī tveru

178

Es gāju dažu tekū Un mieru meklēju, Bet atradu tik grēku Un sirdi bailīgu.

Es prieku baudīt gāju Un īstu līksmību, Bet sāpes tikai krāju Un dvēs'les nemieru.

Tad manas kājas gāja Pie krusta Golgatā, Tur mani dziedināja Tā Jēra ciešana.

(178) autors nezināms, atdzejojis Roberts Bērziņš

179

meld.: No tevis vaļā raisos

Es zinu stipru vietu, Kur drošs es varu būt, Kaut viss te bojā ietu, Kā dūmi gaisā zūd. Es zinu To, kas valdīs Un stāvēs mūžīgi, Kad māņi prātus skaldīs, Būs gudrie pievilti.

Es zinu, kas man rāda Še gaismu tumsībā, Kas patiesībā vada Un uztur taisnībā: Tie ir tā Kunga vārdi, Nekad tie nepievils, Tie stāvēs neaizskarti Kā kalnā stipra pils.

Tas ir mans debesspožums, Kungs Kristus, mūsu pils, Viņš ir mans spēks, mans drošums, Tā klints, kas nepievils. Viņš mūžībā vēl paliks Man gaisma, dzīvība, Mans Pestītājs, mans Palīgs, - To zinu ticībā.

Par mani krusta kokā Viņš miris, kapā likts, Tam debess vara rokā, Vairs nāves neaiztikts. Viņš pats pie Tēva gājis Un mani pestījis, Man Garu dāvinājis, Viņš mani svētījis.

Nu zinu es to vietu, Kur drošs es varu būt, Viss, viss kaut bojā ietu, Kas tomēr nepazūd, Kas pašā nāves baismā Ne mūžam nezudīs: Mans Jēzus, mana gaisma, Mans vainags debesīs!

(179) Ernst Moritz Arndt, atdzejojis Jānis Neilands

180

Ir tomēr Viens, kas gaismas valsti rada, Ir saules stars, kas skaidrībā mūs vada, Ir mīlestība, kas, kad ērkšķi dzeļ, Vēl zied un zeļ, Vēl zied un zeļ. Ir mīlestība, kas, kad ērkšķi dzeļ, Vēl zied un zeļ, Vēl zied un zeļ.

Tu mūsu prieks, kad nespēkā mēs grimstam, Tu Glābējs mums, lai jaunai dzīvei dzimstam, Mirdz visam pāri, tumsas neaizskarts, Tavs svētais Vārds, Tavs svētais Vārds. Mirdz visam pāri, tumsas neaizskarts, Tavs svētais Vārds, Tavs svētais Vārds.

Kad spēki zūd, Tu manu nastu nesi, Kad vienam grūt', Tu sāpēs tuvu esi. Pat nāves baismā staro liels un cēls Tavs svētais Tēls, Tavs svētais Tēls. Pat nāves baismā staro liels un cēls Tavs svētais Tēls, Tavs svētais Tēls. (180) Kārlis Kundziņš

181

Jēzu, mīļais Pestītāj, Mani vienu neatstāj! Kad visapkārt vētra kauc, Viļņi tumšās dzelmes jauc, Sargi mani, Pestītāj, Apsauc vētru, lai tā stāj! Tavā drošā vadībā Tikšu debess godībā.

Tikai Tevi meklēju, Tevī visu atrodu, Katru slimo dziedini, Aklam acis atveri, To, ko nospiež tumsa, grēks, Pieceļ Tava Gara spēks. Tavā drošā vadībā Tikšu debess godībā.

Jēzu, mīļais Pestītāj, Mani vienu neatstāj, Ietērp mani taisnībā, Manus grēkus nomazgā. Jēzu, Jēzu, esi mans, Kamēr skanēs miera zvans. Tavā drošā vadībā Tikšu debess godībā. (181) Charles Wesley, atdzejojis Arnolds Lūsis

182

Jēzu, saule mana, Dvēs'les greznība, Gans, kas mani gana Zaļā ganībā, Žēlastības prātā Bērnu uzskati, Sirdī skumdinātā Prieku iedvesi!

Dzēsi manus grēkus Savām asinīm; Sniedzi jaunus spēkus Tikt uz debesīm. Lai man Tavas sāpes, Tava ciešana, Asaras un slāpes Paliek piemiņā!

Tev vien gribu dzīvot, Tavs vien būt, mans Dievs, Svēti Tevi mīlēt, Visai padoties! Tev es visu dodu; Āmen nosaki! Saņem slavu, godu Šeit un mūžīgi.

(182) Gustav Knak, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

183

meld.: Mīlestība mīlējama

Jēzu, Tevi neatstāšu, Tev es vienam kalpošu, Tev es sirdi dāvināšu, Tavus ceļus staigāšu; Tu dod spēku manam garam, Dvēselei dod dzīvību, It kā vīna koks dod zaram Dzīvību un auglību.

Kur man labāki gan klājas Kā pie Tevis, Pestītāj, Tevī bēdas, trūkums stājas, Bagātais mans Žēlotāj, Tik pie Tevis, mana rota, Dvēs'le mieru atradīs, Jo Tev visa vara dota Zemē, kā ar debesīs.

Kur gan, Kungs, vēl cits tāds būtu, Kas Tev līdzī darītu, Nestu grēka nastu grūtu, Manis dēļ pat nomirtu? Kas par mani asin's lējis, Vai tam nebūs nodoties? Kas pat nāvi uzvarējis, Vai tam neuzticēties?

Jēzu, Tevi neatstāšu Dienā baltā, nebaltā. Tev es sirdi dāvināšu Laikā un tur mūžībā. Noiešu, kurp mani sūti, Arī kapa tumsībā, Jo tam nomirt nebūs grūti, Dzīvs kas Tev, Kungs, klausīja. (183) Philipp Spitta, atdzejojis Carl Christian Ulmann

184

Jēzus man dod prieku, Viņa vadīts tieku, Viņš mans labais Gans, Kad man

bailes, mokas, Alkstu Jēzus rokas, Jo Viņš glābējs mans. Dieva Dēls, man draugs Tu cēls, Vai virs zemes gan kāds būtu, Kas man mīļāks kļūtu?

Mani savām rokām Tu no visām mokām Vari pasargāt. Kaut gan velna vara Visur ļaunu dara, Man stāv Jēzus klāt! Lai viss lūzt, viss drupās grūst, Lai pat grēks un elle biedē, Jēzus mani dziedē!

Visi lētie prieki, Man jūs tagad lieki - Jēzus vien mans prieks! Vara, gods un nauda, Kārumi un bauda, Tie man tagad nieks. Posts un grēks, krusts, bada rēgs, Kad tie rada skumju prātu - Jēzus man ir klātu!

Vai vēl rūpēm vieta? Sirds pie Jēzus sieta, Viņš tai prieku dod. Tie, kas Dievu bīstas, Pat ja bēdas īstas, Jēzū prieku rod. Rūpes māc, bet drošs ir prāts, Visām bēdām pāri tieku - Jēzus man dod prieku! (184) Johann Franck, atdzejojis Edgars Kiploks

185

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Jēzus pieņem grēc'niekus! Klausies, sirds, Šo prieka ziņu: Ceļā vada maldīgus, Ja no sirds tie meklē Viņu. Še ir spēks, kas pestī mūs: Jēzus pieņem grēc'niekus!

Taisnoties gan nevaram, Bet mums atskan Dieva vārdi: Ticiet Jēzus nopelnam, Tad jums žēlastības vārti Atvērsies un uzņems jūs: Jēzus pieņem grēc'niekus!

Ja kāds jēriņš pazudis, Labais gans to meklēt dodas. Jēzus mūs nav aizmirsis, Grib lai visi mājup rodas, Glābj Viņš vājus, maldīgus: Jēzus pieņem grēc'niekus!

Steidzieties pie Jēzus kļūt, Grēcinieki noskumuši! Bērnu priekā varat būt, Kaut ar bijāt pazuduši. Nāciet jel, Viņš gaida jūs: Jēzus pieņem grēc'niekus!

Noskumis es atnāku, Jēzum savas vainas stāstu, Priecīgs mājās aiziešu, Jo Viņš atņem grēka lāstu, Nesdams mūsu parādus: Jēzus pieņem grēc'niekus!

(185) Erdmann Neumeister, atdzejojis Roberts Bērziņš

186

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Kas es bez Tevis, Kungs, gan būtu, Kur es bez Tevis paliktu? Še dzīvē nesot krustu grūtu, Bez palīga es stāvētu. Kas mīlējams, es nezinātu, Viss segts kā kapa tumsībā; Un ja ar bēdas māktu prātu, Neviena, kas nāk palīgā.

Ak, mūsu sirds bij grēku saitēs Kā grūtā jūgā saistīta; Gan kārību, gan baiļu kaitēs Prāts maldījās kā aklumā. Mums zuda mīlestības glāsti, Un Dieva miers mūs atstāja; Bij dzirdami tik baušļu lāsti, Un nāves bailes draudēja.

Tad Pestītājs kā glābējs nāca, Tik varens, bet pilns mīlības; Tas dzīvos vārdos mācīt sāka, Svēts uguns sirdīs iedegās. Nu debess vaļā, tā var derēt Par mūsu īsto tēvijū; Mēs drīkstam ticēt, mīlēt, cerēt Un jūtam Dieva tuvumu.

Kā ēnas zūd no sirdīm grēki, Un soda nav vairs jābīstas, Kas tic, tam rodas jauni spēki, Top zemes nastas vieglākas. Tā Kunga svētīti mēs esam, Lai paiet mūžs kā sapnis jauks; To cerību mēs sirdī nesam, Kas mūs uz jaunu dzīvi sauks.

(186) Friedrich von Hardenberg (Novalis), atdzejojis Jānis Ērmanis

187

Kas ir tāds kā Tu, Dodams līksmību? Izredzēts Tu vienīgs esi, Gaismu, dzīvību mums nesi Un sirds skaidrību, Jēzu, Tu vien Tu!

Gaisma pasaulei, Rota dvēselei! Tu par Pestītāju nācis, Mūsu miesā dzīvot sācis Laikā nospriestā, Dvēs'les gaišība!

Bērna ticību Un sirds skaidrību Dāvini man, ka es topu Līdzīgs Tev un Tev par godu, Tevī dzīvodams, Tevī nomirdams.

Jēzu, skubini Manu dvēseli, Lai es karsti Dievu lūdzu, Viņam savas vainas sūdzu Un lai mīlēju Visus tā kā Tu.

Bet kad vētra krāc, Naktī vilņi šņāc, Taisās dzīves laivu gremdēt, Pats sniedz roku bēdas remdēt, Viļņus apsauci, Tumsā pasargi.

Dzīvei beidzoties, Pats man piestājies! Valdi, vadi manu garu, Ka es priecīgs aiziet varu, Un ka mantoju Tavu valstību. (187) J.A. Freylinghausen, atdzejojis Kārlis Kundziņš

188

Pasaule es izstaigāju, Viņas skaisto plašumu, Tomēr savu mūža māju Viņā darīt negribu.

Ļaužu daudz es izredzēju, Viņu dzīve - pūliņš grūts; Viņi tek pa bēdu leju, Mieru meklē viņu krūts.

Viena vieta tik ir ļauta Maldinātai dvēselei; Lai to meklē, lai to bauda, Teiciet visai pasaulei!

Kristus rētās ir šī dusa, Krusta ēnā Golgatā: Rūpju vētra tur top klusa, Miers plūst dvēs'les dziļumā. (188) autors nezināms, atdzejojis Roberts Bērziņš

189

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

Kur citu pamatu lai rodu Kā svēto Kristus ticību? Kas cits lai padomu man dotu Un īsto ceļu rādītu? Lauzts, satriekts rūpēs, sirdsēstos, Es Tēva klēpī paslēpjos.

Es Pestītāja roku tvēris Un Viņam cieši pieglaužos, Viņš pats man savu sirdi vēris Un galā savu mieru dos. Nav dvēs'lei cita pamata, Viņš mana manta vienīgā!

Es Jēzus sirdī māju daru, Ar Viņu esmu taisnots, šķīsts, Ja tik pie Viņa palikt varu, Tad patvērums man drošs un īsts. Es Viņa gaismā ietērpies, Man

soda rīkste gaŗām ies.

Liec, Jēzu, palikt man pie Tevis Un paliec Tu pie manis ar, Lai dzīvais Gars, ko pats Tu devis, Man īsto ceļu rādīt var, Lai modri, svēti glabāju Es savu īsto pamatu.

(189) Karl Heinrich von Bogatsky, atdzejojis Roberts Bērziņš

190

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Kur tas krasts, kur atradīs Mieru sirds, kas sājpu dzelta? Kas būs tas, kas parādīs Aku, kas vēl neizsmelta? Ej pie Jēzus, ceļiniek, Miers pie Viņa tev lai tiek!

Dzīvā ūdens straumes līst Tiem, kas smeļ no Kristus akas, Šaubu tie vairs nepazīst, Kas redz dzīvē Viņa takas! Ej pie Kristus, ceļiniek, Lai tev dzīvais ūdens tiek!

(190) Arnolds Lūsis

191

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Par it visu pasaulē Dārgāka ir dvēsele, Bet tik Jēzus Kristus prot Īstu dzīvību tai dot.

Kur vien skatiem veŗos es, Kas man laimi, prieku nes, Jēzus, manta dārgākā Laicībā un mūŗībā!

Puŗes zieds mūs priecina, Avots sirdi spirdzina, Bet mums Jēzus labāk prot Prieku, spēku pilnam dot.

Draugs spēj draugam laimi nest, Dzīvi saules gaismā vest. Tomēr tik pie Jēzus man Laimes zvani īsti skan!

Mīļa mātes rociņa, Mīļi tēvs mūs pasargā, Tomēr Jēzus Kristus sirds Mīlestībā gaiŗāk mirdz!

Tādēļ, Jēzu mīļākais, Visu ļauŗu Pestītājs, Lai ar Tevi vienotu Savu dzīvi pavadu!

(191) Romāns Vanags

192

Mans gaiŗums, Tevi mīlēt gribu, Mans jaukums, Tevi mīlēŗu, Tev darbos pauŗot uzticību Un nebeidzamu sirsnību! Mans prieks, es Tevi mīlēŗu, Kamēr vien dzīvoŗu!

Es maldījos, es tumsā klīdu, Es Tevi atrast nespēju. Es savu īsto draugu nīdu Un pasaul's gaismu mīlēju. Bet nu ar mani noticis, Ka Tavs es esmu viss.

Tu, mana saule, Tevi teicu, Ka Tu par mani uzlēci! Ar prieku Tavu gaismu sveicu, Tu manas saites raisīji. Tu dari mani veselu, Es Tevi slavēju!

Tad uztur' mani savās pēdās, Ka nemaldos es vairs no tām, Ka visos priekos, visās bēdās Es klausu Tavām liecībām, Un apskaidro pats pilnīgi Man miesu, dvēseli!

(192) Johann Scheffler, atdzejojis Carl Ludwig Kaeħbandt un Kāŗlis Kundziņš

193

Nāc, dvēsele, pie Jēzus! Kāpēc tu kavējies? Jel nedomā ar Dievu Bez Jēzus satikties! Kāpēc Tu eji gaŗām Tam Dieva Jēriņam? Ak, klausī Svētam Garam, Kas tevi pieved Tam!

Nāc, dvēsele, pie Jēzus! Viņš ir tavs Pestītājs, Viņš spēj tev iedot mieru, Viņš ir tavs žēlotājs. Tam sūdzi savus grēkus No sirds un patiesi! Tad tu gan Viņa spēkus Sev sirdī jutīsi.

Nāc, dvēsele, pie Jēzus! Viņš ir tavs Kungs un Dievs. Kas netur Viņu svētu, Tas ļoti maldīsies, Jo tikai Viņā dzīvo Šī Dieva pilnība; Kas krustā sisto mīļo, Tam pieder dzīvība.

Nāc, dvēsele, pie Jēzus! Viņš tevi ārstēt prot, Kuŗš cits gan tā vēl spētu Tev priecu dvēs'lei dot? Viņš tavus grēkus piedos Un vainas nomazgās, Viņš klusinās, Viņš žēlos Un sirdi dziedinās.

(193) Georg Heinrich Loskiel

194

Palīdzi, Jēzu, ka uzvarēt varu, Kaut arī varens šķiet tumsības spēks. Miesa lai nenomāc cīņā man garu, Vajāt kad ļaunums sāk mani un grēks! Dzīvības Kēniņ, jel lūgšanu dzirdi, Stāvi man klāt un stiprini sirdi.

Palīdzi, Jēzu, kad nestunda baida - Vienmēr Tu glābējs un žēlotājs man! Mieru un laimi sirds ilgojas, gaida, Nemiera balsis kad apkārt man skan. Tu, miera nesēj, jel lūgšanu dzirdi, Stāvi man klāt un stiprini sirdi!

Palīdzi, Jēzu, man priekos un bēdās, Pie Tevis turēties ticīgi klāt, Maldu nav, staigājot Tavās vien pēdās, Viegli man grēkam tad pretī ir stāt. Tu, gaismas devēj, jēl lūgšanu dzirdi, Stāvi man klāt un stiprini sirdi!

Palīdzi, Jēzu, kad meli un viltus Mulsina ļaudis, un šaubās mans prāts, Cel aizām pāri tad drošus man tiltus, Un visur par sargu pats līdzī nāc! Taisnības sargs Tu, jel lūgšanu dzirdi, Stāvi man klāt un stiprini sirdi!

Palīdzi, Jēzu, man uzvarā palikt, Kad sirds sāk pagurt, un rūpesti spiež, Lūgšanā rokas uz Tevi vien salikt, Prom Tavi vēji lai nedienas griež! Pestītāj mīļais, jel lūgšanu dzirdi, Stāvi man klāt un stiprini sirdi!

(194) Johann Heinrich

Schroeder, atdzejojis Nikolajs Kalniņš

195

meld.: No tevis vaļā raisos

Par Jēzu dziesmu vienu Es sirdī glabāju; Cik Dievs man dos vēl dienu, To allaž dziedāšu: Viņš mana mīlestība, Viņš mana ticība, Viņš mana uzticība Un droša cerība!

Bez Viņa saules kalnā Mans celiņš nevestu, Bez Viņa nāves salnā Man

viss šē savīstu; Bez Viņa mieru velti Es iedams meklētu, Bez Viņa dzīves telti Uz smilts es darītu!

Ar Viņu saules rietu Vairs dvēs'le nepazīst, Plūc nemirstības ziedu, Kas mūžam nesavīst; Ar Viņu Tēva namu Acs tālēs nomana, Redz vietu paliekamu, Kas gaida tēvijā.

Tad, cik man būs vēl dienu, Lai Jēzus dziesma skan! Es dziedāšu to vienu, Nav citas dziesmas man: Lai cits smeļ citā akā un vaiņagus sev vij, Bet lai par mani saka: Šis ar pie Jēzus bij!

(195) Roberts Bērziņš

196

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Piederēt Jēzum, Kāda liela laime! Ciešanās rūdās Viņa draugu saime. Asaras sējot, Gaviles reiz vāksim, Kad mājās nāksim.

Aiz tumsas baigas Ausīs liela diena; Labi, kam dvēs'le Neiet ceļā viena: Gādnieku zinot, Viegli atrast taku, Nāk Viņš mums blaku.

Piederēt Jēzum, Kāda liela laime! Paklausa Viņam Debess, zemes saime. Tiem visos mūžos, Visās laiku mijās Ceļš mājup vijas.

(196) Jānis Strautnieks

197

meld.: Ak taisnais Jēzu

Sirdsmīļais Jēzu, ja man Tevis trūktu, Ja nebūtu Tu cietis nāvi rūgtu, Kur atrastu es bailēs drošu vietu, Kur nabags ietu?

Kur briesmās galvu likt es nezinātu, Bet Tu man mīlestībā stāvi klātu! Tu vien mans patvērums uz visu mūžu, Tavs bērns es būšu!

No visas sirds Tev pateicību saku, Ka Tu, Kungs, dzīvē vienmēr nāc man blaku, Un mani savā draudzē esi ņēmis - Tā dzīvot lēmis.

(197) Christian Gregor,

atdzejojis Roberts Bērziņš(1.un2.p.) un Arturs Voitkus(3.p.)

198

To mīlestības spēku sveicu, Ko Dievs man Jēzū dāvājis, Es necienīgu sevi teicu, Ka mani tā Viņš mīlējis. Uz sevi domāt grēks man būtu, Šo mīlestību vien lai jūtu.

Cik mīļi mani turi vērā, Cik ļoti manis ilgojies! Kaut izdotos man tādā mērā Pie Tevis cieši pieglausties! Tu, Kungs, pie sevis mani sējis, Tu man', es Tevi izredzējis.

Sirds jūt, Tu esi mana rota, Tev vienam es šeit dzīvoju. Šī dzīvība lai Tev vien dota, Ko pasaulē es mantotu? Pie Tevis mieru atradīšu, Tu mani velc, es paklausīšu.

Tavs vārds, ak Jēzu, lai jel pilda Pavisam manu dvēseli, Lai Tava mīlestība

silda, Ka varu atstāt pasauli, Un vārdos, darbos, visās lietās Lai Tev vien manī būtu vietas!

Vissvētam Jēzus vārdam godu, Tam mīlestības avotam, Ar visiem debess svētiem dodu; Pie Viņa visi atspirgstam. Lai saliekam šai vārdā rokas, Lai Viņa priekšā ceļi lokās!

(198) Gerhard Tersteegen, atdzejojis Carl Julius Weyrich

199

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Tu - Dieva Dēls, Tu - svētā gaisma, Tu - ceļš, pa kuŗu visiem iet, Tu tas, kas uzvar nāves baismu, Tu tas, kas taisnu tiesu spried! Tu - vīnakoks, Tu - maize svētā, Mums Debestēva novēlētā!

Tu – Labais gans, kas drošā vietā Ved avis, kad tām briesmas draud! Tu stāvi klāt mums mūža rietā, Tu glāsti tos, kas as'ras raud. Tu mīlestību sirdī nesi, Tu viņas kalps un valdnieks esi!

Tu biji jau kopš pirmām dienām, Tu būsi, viss kad pīšļos grūs. Tev pils ir celta zvaigžņu sienām, Tavs tronis - krusta kalnā būs! Tu - Dievs un cilvēks, brīnums svētais, Tu - Dieva sūtnis izredzētais!

(199) Arturs Voitkus

200

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Tu vīna koks, mēs Tavi zari, No Tevis dzīvās straumes plūst! Tu zaļot, ziedēt likt mums vari Vai arī kalst un vētrās lūzt; Tu mūsu stiprums, spēks un laime, Mēs Tavi zari - viena saime!

Liec ziedēt mums, mēs lūdzam Tevi, Liec augļus nest, kad rudens nāks, Liec spēkus vairot, ko mums devi - Tad drīz vien zemu liekties sāks Zem augļu nastas Tavi zari. Kungs, svētī mūs un labus dari!

(200) Bernhards Kasars

201

Kad es vien pie Viņa, Kad Viņš vien ir mans, Kad sirds to vien tic un zina, Ka Viņš ir tas Labais gans, Tad krusts nav par grūtu, Mieru vien un prieku sirdī jūtu.

Kad es vien pie Viņa, Visu atstāju, Tad es stāvu Viņa ziņā, Viņam līdzī staigāju, Lai priekš mana vaiga Citi gan pa citiem ceļiem staigā.

Kad es vien pie Viņa, Mierā aizmiegu, Savā taisnībā Viņš tina Man' kā māte bērniņu Un ar mīlestību Mani sargās, segs ar uzticību.

Kur es vien pie Viņa, Tur man tēva nams, Tur man rokā krīt no Viņa Viss, kas man ir vēlējams. Draugi uzticami Viņa draudzībā man atrodami.

(201)

Friedrich von Hardernberg, atdzejojis Carl Ludwig Kaehbrandt

202

meld.: Kaut man ar tūkstoš mēles

Tu manu sirdi uzvarējis, Tu manas dvēš'les draugs un gans, Ar sevi mani kopā sējis, Es esmu Tavs, Tu esi mans! Ar Tevi vienots apzinos Pat lielos bēdu grūtumos.

Man sirdi paņēmis Tu esi, Ak Kungs, ar savu ciešanu, Ar to, ka manus grēkus nesi, Ar savu asins liešanu. Tā, Kungs, Tu mani mīlējis, Tā esi mani pestījis.

Kad man daudz tūkstoš siržu būtu, Tās visas Tev vien padotos, Kad nāves brīdi tuvu jūtu, Es Tavā sirdī paglābšos. Par draugu Tevi turēšu Un Tavā mierā dusēšu.

(202) Georg Heinrich Loskiel

203

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Vēl nav jau visas dienas galā, Vēl, Kungs, Tu esi valdītājs! Lai kādā būtu zemes malā, Tu vēl mums ceļa rādītājs! Vēl drīkstam ticēt, mīlēt, cerēt Un ciesties visos grūtumos, Ar Tavu vārdu lieti derēt Pat tumšos bēdu dziļumos.

Kā gaisma pasaulē Tu gājis, Pie sevis vilcis visus klāt Un pagurušo drošinājis, Un vājo pratis mierināt. Šīs dzīves tumšā nabadzība Ir jutusi, kāds Tev ir prāts, Pie Tevis griezies uzticībā, Kas pievilts, dzīves maldināts.

Cik liela Tava mīlestība, Tai liecinieks ir krusta koks, Pie tā lūzt visa cietsirdība Un noveļas smags grēku slogs! Tu lepnus garus uzvarējis, Liels tapis Tēva godībā Un sirdis klāt pie Dieva sējis, Lai pieder Viņam ticībā.

Tu tagad esi debess godā Un valdnieks Tēva valstībā. Ar Tevi nekritīs vairs sodā, Kas dzīvs ar Tevi ticībā. Pat nāves tumsa nevar biedēt, Nav bēdu, kas var sirdi mākt, Tu spējīgs visas vainas dziedēt, Kas taisnots, drīkst pie Tevis nākt.

Lai tādēļ Tavi miera vārdi Kā ūdens dzīvs plūst pasaulē! Tie iztvīkušam mūžam dārgi Un sausu zemi atveldzē! Kamēr Tu, Kungs, pats spēks vēl zaram, Tam nebūs nokaltušam būt, Bet Tevis spēcīnātam garam Būs dzīvot, mūžam brīvam kļūt!

(203) Ludvigs Ādolfs Bērziņš

204

Skaistais Kungs Jēzu, Tu, kas valdi visu, Debestēva mīlais Dēls! Saņemi godu, Sirdi Tev dodu, Manas dvēš'les gaišais tēls!

Skaistas ir pļavas, Meži, lauki, gravas Tad, kad ziedu laiks ir klāt; Jēzus ir skaistāks, Jēzus ir jaukāks, Spēj man sirdi dziedināt.

Saule un mēness, Sudrabotas zvaigznes Ir gan gaiši spīdekļi; Jēzus mirdz gaišāk, Jēzus mirdz košāk Nekā visi eņģeļi.

Skaisti ir ziedi, Skaistu prieku viedi, Kad vēl jauni esam mēs; Tomēr tiem
beigas Pienāks bez steigas, Tikai Jēzus pastāvēs! (204) Gesangbuch (Muenster),
atdzejojis E. Sokolowsky(1.un3.p.) un Eduards Putniņš (2.un4.p.)

DIEVA VĀRDS

205

meld.: Augstais Dievs, kam slava dota

Debess gaismas avots vaļā Atvērts svētā Bībelē; Un pie viņa katram daļa,
Tikai rakstos jāmeklē! Svētība tam sirdī plūst, Kas to lasīt neapkūst.

Lai krīt mūsu sirdīs dziļi Debess sēkla svētākā! Kopsim, audzēsim to mīļi,
Lai briest vārpas briedumā! Tad būs mūsu sirds un prāts Debestēvam
dāvināts. (205) Eduards Pavasars

206

Ak Dievs, no debess uzlūko, Cik reti Tavi svēti! Ja Tu Kungs, viņus nežēlo,
Tad mēs gan zūdam lēti. Tas lielais pulks grib uzvarēt Un Tavus vārdus
iznīdēt, Tos ticīgos grib nomākt.

Tie māca it no viltus sirds Ar savu gudru prātu, Tam labi, kas no tādiem
šķirts, Kas viņiem nenāk klātu. Cits izvēl šo, cits atkal to, No ārienes tie
spīguļo, To melus grūti pienākt.

Kā ugunī zelts skaidrojas, Lai varētu mums derēt, Tā mums bēdās,
bailībās Uz Dieva vārdiem cerēt. Šie vārdi bēdās stiprina, Tur viņu spēku
nomana, Tie spīd līdz zemes galam. (206) Mārtiņš Luters, atdzejojis Kristofor Fuerecker

207

meld.: Tuvāk pie Dieva kļūt

Caur mūžu mūžiem mirdz Vārds Mūžīgais. Kur krēslā maldās sirds, Viņš gaismotājs.
Caur darba trokšņiem tas Skan mums no mūžības. Patiess un aicinošs - Vārds Mūžīgais.

Jau agri bērībā To māte teic, Un vēlāk jaunībā Tas tevi sveic Pie Kristus altāra, Kad
solies ticībā leļ, kā to rāda mums Vārds Mūžīgais.

Nāk mūža vasara, Stāvs darbā līkst, Pēc drauga palīga Skats velti kļīst.
Tver svēto Grāmatu, Dzer sirdij spirtumu Tur dzīvās straumēs plūst Vārds
Mūžīgais!

Trīs soļi vakarā, Daudz šaubās prāts. Drīz nāves tumsībā Dievs aicinās.
Kas ceļā pavadīs, Pie Tēva aizvadīs Ja ne tavs vadītājs - Vārds Mūžīgais. (207)
Nikolajs Plāte

208

Dievs, savu vārdu uzturi, Tiem pretī stājies, satrieci Kad Kristu, Tavu Dēlu,
lieudz, Pēc Viņa goda krēsla sniedz.

Kungs Jēzu Krist', Tu Dieva Dēls, Tu Kungs pār visiem kungiem cēls! Šeit Tava draudze, kas ir klāt, Grib Tevi slavēt, godināt.

Svēts Gars, Tu mūsu Patvērums, Dod vienā prātā palikt mums! Nāc bēdās Tu mūs stiprināt Un debess prieku dāvināt!

Lai Tavā zemē neviešas Nekādas svešas mācības, Ka Tevi skaidri atzīstam, Pēc Taviem vārdiem dzīvojam!

Lai visi mācās atzīties, Tu dzīvs, Kungs, esi, mūsu Dievs, Un savu draudzi aizstāvi, Kas tic uz Tevi vienīgi. (208) Mārtiņš Lutens, atdzejojis Kristofor Fuerecker

209

meld.: Mīlestība mīlējama

Lai man paliek, Kungs, no Tevis Tavu vārdu dāvana, Jo no visām, ko Tu devis, Šī tā visudārgākā! Ja Tavs vārds vairs nestāv cieņā, Uz ko tad vēl cerēt būs? Tad pat gaiša, spoža diena Mums par tumšu nakti kļūs.

Allelūja! Dod man spēku Tavus vārdus godināt! Palīdzi man dzīves ēku Uz šīs klints, Kungs, dibināt! Un kā Tevī klusu garu Klausījās reiz Marija, Dod man arī, ka es daru Tā, kā viņa darīja.

(209) Nicolaus Ludwig von Zinzendorf(1.p.) un Christian Gregor(2.p.), atdzejojis Kārlis Riemschneider

210

meld.: Mums pestīšana atnāca

Es nekaunos tā vārda dēļ, Ko Jēzus sirdī kaisa; No tā sirds bēdās prieku smel, Tas mani vaļā raisa No maldiem, bēdām, bailības Un pat aiz nāves tumsības Man rāda miera mājas.

Es nekaunos to ceļu iet, Ko Jēzus Kristus gāja. Tur nākas sviedrus, as'ras liet, Pirms nāku Tēva mājā. Tas mani cīņā iavedīs, Bet, pa to ejot, nezuđīs Man cerība un gaisma.

Es nekaunos to krustu ņemt, Ko Jēzus man liek panest, Lai ar tas sirdi ēd un kremt; Grib mani Jēzus aizvest Pie sevis jaukāš debēs, Jo kas vien krustu panesīs, Tas baudīs debess prieku.

Es nekaunos tās draudzes dēļ, Kur es no jauna dzimis. Kas tic, to Kristus sarga vēl, Kaut viss jau būtu grimis. Zūd prieks, zūd bēdas pasaulē, Bet to, ko tici, dvēsele, Neviens tev nevar atraut! (210) Buschendorf, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

211

meld.: Man pakaļ, visi kristieši

Kas mūsu vara, mūsu spēks, Kad grūtu krustu nesam Kas palīdz mums, kad velns un grēks, Mūs māc, ka bailēs esam? Tas Jēzus ir, kas krustā kārts, Un Viņa dārgais, stiprais vārds.

Kas tā kā griezīgs zobens ir Un visur cauri spiežas, Kas dvēseli un garu šķiņ, Kā soģis pretim griežas? No viņa topi sistis un bārts, Tas Dieva svētais, stiprais vārds.

Kas tā kā lēna vēsma nāk, Ka visur spirtums rodas, Kas bēdas, rūpes aizdzīt māc, Sirds atkal mierā dodas, Kas ir tik mīlīgs, salds un gards? Tas Kristus prieka pilnais vārds.

Es pie šā vārda turēšos, Kamēr virs zemes būšu; Tas spēku man un gaismu dos, Līdz reiz pie mērķa kļūšu. Mans drošums tas, kas krustā kārts Un Viņa dzīvais, stiprais vārds. (211) Jānis Ērmanis

212

meld.: Mums pestīšana atnāca

Mēs pateicam Tev, Debestēvs, Par Tavu vārdu zeltu! Kur gudrību un spēku mēs Gan citur sirdīm smeltu? Tas mūsu kāju spīdeklis, Svēts spožums, kas mūs gaismojis, Lai ejam miera ceļus.

Kad grūtās bēdās sirds man tvīkst Un nevar atrast prieku, Kad dzīves jūrā dvēs'le slīkst, Tavs vārds tad man pārlieku Dod saprast Tavu padomu Un rāda mērķi mūžīgu, Pie Tēva mani vada.

Kad kājas grēku tekās min, Uz pazušanu staigā, Kad sirds vairs Tevi nepiemin, Bēg prom no Tava vaiga, Tavs vārds tad drošos biedina, Bet vājās sirdis dziedina Un glābj no pazušanas.

Kad jāšķiņas no pasaules Un jāiet kapā dusēt, Tavs vārds tad nāves izbailes Un mokas iespēj klusēt. Viņš dod mums stipro drošību, Ka mūžam Tavu godību Būs manām acīm skatīt.

Lai paliek tad tā Kunga vārds Svēts mūžam, augsti teicams. Lai kvēlo tas kā uguns sārts, Ir bērnu bērniem sveicams! Tad tumsība kā ēna bēgs Un spoža debess saule lēks, Dos sirdīm gaismas starus. (212) Eduards Pavasars (sen.)

213

meld.: No tevis vaļā raisos

Pie kā mēs, Kungs, gan iesim, Kur laimi meklēsim? Vai māņiem pakaļ skriesim? Vai gudros jautāsim? Tik Tavi vārdi rādīs Mums spēku, dzīvību! Tie dzīves ceļā vadīs Un sniegs mums svētību!

Mēs esam ticējuši, Ka Pestītājs Tu mums, Un arī atzinuši, Tu mūsu patvērums. Bez Tevis vāji esam, Mūs nospiež krusts un grēks, Ar Tevi visu nesam, Tu esi mūsu spēks!

Lai Tavus vārdus sargā, Kam ausa gaismas stars, Ka bēdu laikā bargā Top drošs un priecīgs gars. Lai atskan svētās dziesmās, Cik žēlīgs mūsu Dievs, Tad, lūdzot nāves briesmās, Reiz dvēs'le mājās ies.

214

meld.: Dievs labi dar', ko darīdams

Tavs vārds man kāju spīdeklis Un gaišums visos ceļos; Nakts briesmas mani nebaidīs, Še drošu prātu smeļos. Kas būtu gan Par prieku man, Kad draudē tumsas vara, Bez Dieva vārda stara!

Tavs vārds man kāju spīdeklis, Tas mērķi priekšā stāda, Tas Tēva mājas debesīs Jau še virs zemes rāda. Tam drauga prāts, Kaut topu rāts, Kad šaubos es vai maldos: Lai šaurā ceļā valdos!

Tavs vārds man kāju spīdeklis, Ved turp, kur žēlastība, Kur piedots, aplāts, dzēsts ir viss Ar to, kas mīlestība! Kā migla slīd, Kad saule spīd, Tas aizden grēka varu Ar Dieva Svēto Garu!

Tavs vārds man kāju spīdeklis, Tas mūžībā vēl staros, Kad viss būs pīšļos sakritis Virs zemes, zvaigžņu baros! Šis Dieva vārds, Man mīļš un dārgs, Būs dzīves cīņā spožums Un mirstot spēks un drošums! (214) G.K. Maier, atdzejojis Jānis Ērmanis

215

meld.: Man pakaļ, visi kristieši

Še pasaulē viss mainās, irst, Pat klintis drūp un šķeļas, Kas dzimis, audzis, drīz vien mirst, Kā viļņi projām veļas. Tik Jēzus vārdi mūžīgi Nav iznīcībai padoti.

Tie sludina, ka ir viens Dievs, Kā tēvs tas vienmēr gādā. Kas Viņam tic, nav pievīlies, Viņš drošu mērķi rāda. Kaut krusts un bēdas sirdi spiež, Dievs visu to par labu griež.

Un bērna vārdu visi nes, Kas Debestēvam klausu, To sirdī prieks un gaviles, Tiem debess gaisma ausa. Tie priecīgi uz mājām iet, kaut arī dzīves saule riet.

Tie visi brāļi, māsas ir, Kam svēta uguns kvēlo; Kaut tautība vai kārtā šķir, Cits citu mīļo, žēlo. Tos visus vieno Dieva Gars, Bet svešs tiem grēcinieku bars.

Gan laika straume tālāk plūst, Uz priekšu visi tīko; Gan gudrie maldās, stiprie lūzt - Dievs visu valda, rīko! Gan zeme, debess pazudīs, Bet Jēzus vārdi nezudīs!

(215) Jānis Ērmanis

BAZNĪCA

216

meld.: Nu topi līksma

Ar godbijību raugāties Uz Dieva koku stalto, Kas savus zarus izplētis Pār

pasaulīti balto. Tu, draudze, stāvi mūžīgi Un Dieva godu liecini, Kaut tautas nīkst un valstis.

Kas biji un kas tagad tu? Sīks graudiņš klusā vietā, Bet, Tēva rokas kopts un liets, Tu augi zemē cietā. Un nu zem zariem kuplajiem Dus izredzētie tūkstošiem Un dzied Tev slavas dziesmas.

Tad, draudze, stāvi ticībā, Dievs tavu gaitu spriedis: Tu sakņodamās ziedi, zel, Dažs auglis jau ir briedis! Tu saules tvieci kvēlīgo Un vētru, krusu dzēlīgo Jau augot pārspējusi!

Kaut aukas, vētras krākdamas Tev zaru nenolauztu! Kaut ķirmji, uguns, ziemas sals Tev serdi nesagrauztu! Un ja kāds zars ar nolūztu, Pats koks ne mūžam nezustu - Dievs jaunus zarus radīs. (216) Karl Bernhard Garve, atdzejojis Roberts Bērziņš

217

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Augsts un svēts ar stipru roku, Tu zemi, sauli, debess loku, Tu, Kungs, ir zvaigžņu valsti nes. Tava vārda godu minot, Ar visiem debess pulkiem svinot, Uz augšu ceļas dvēseles. Kad atskan dziesmas balss, Lai sākums tai un gals - Tava slava! Kā aizmūžā, Ir šodien tā Un tā ar svētā mūžībā.

Padoms ļauns un tumsas vara Gan bēdas mums un bailes dara, Lai kaunā krīt Tavs īpašums. Bet, kaut viļņi augsti ceļas, Sirds briesmu brīdī spēku smeļas: Tu laivā esi, Kungs, ar mums. Tu proti vētru rāt Un viļņus klusināt Saviem svētiem, Līdz tumsa klīst Un diena svīst, Spožs saules stars pār zemi līst.

(217) Ludis Bērziņš

218

Cik jauki, cik skaisti, kad tuvi un tāli Nu ķēniņa pagalmos pulcēties sāk Un teikšanas upurus māsas un brāļi Ar līksmības asarām atnest Tam sāk! Deg svētīgas liesmas, Skan mīlīgas dziesmas. Uz augšu pie mūžīgā troņa tās laižas, Un dvēseles drūmākās tekas top gaišas.

Cik skaisti, kad visi šeit sadodas rokās, Uz dievišķa pamata namu sev ceļ, Kad svētuma priekšā mums ceļi še lokās - Tie mūžības avotos spēku sev smeļ! Kad sirsnībā maigā Krīt zemē uz vaiga, Teic Dievu, kuŗš visu, ko solījis, pilda - Jauns ticības karstums tiem dvēseles silda!

Mēs slavējam ceļus, ko, Tetīt, Tu spraudis! Cik jauki viss izdodas, ko Tu tik sāk! Kā vārpas Tu tīrumā audzē sev ļaudis, Kā zeltītus graudus tos apcirkņos vāc. Dod, lai, cik vien varam, Pec prāta Tev darām, Lai Tavu tik jūgu un nastu še nesam Un mūžīgās godības atspīdums esam! (218) Julius Koebner, atdzejojis Roberts Bērziņš

219

meld.: Es, cēlies sveiks un vesels

Cik svēta ir šī vieta, Še tiešām Dieva nams, Kur Tava draudze svēta Te dzied, Dievs slavējams! Še debess vārti ir, Kur mēs ar drošu prātu Pie Dieva nākam klātu, Kas mūs no Viņa šķir?

Cik jaukas Tavas mājas Tam, kas šeit Tevi rod! Tiem visiem labi klājas, Kas Dievam godu dod Un kas šeit pulcējas. Te tiešām viena diena Ir vairāk jāliek cieņā Kā citur tūkstošas.

Nu, Kungs, mūs visus svētī, Mūs žēlo, mierini, Lai esam izredzēti, Kamēr mūs vedīsi Ar prieku, līksmību Uz savu debess namu; Šeit svētī izešanu, Tur mieru mūžīgu!

(219) Valentin Ernst Loescher, atdzejojis Gotthard Friedrich Stender

220

Dievs ir mūsu cerība, Stiprais palīgs mūsu bēdās; Nost tad visa bailība, Ar ko sirds par velti ēdas! Sātans nevar nomaitāt, Ko Dievs pats grib pasargāt!

Dievs ir mūsu cerība, Tēvus tas no briesmām glābis; Kad tie bija tumsībā, Velna varai nav tos ļāvis! Dziediet, skandiniet nu tad: Dievs mūs neatstās nekad!

Dievs ir mūsu cerība, Lai ar sakrīt zeme, debess; Jēzus valda augstībā, Viņš pie mums, Kas tad vēl drebēs? Slavēts lai ir Valdītājs! Svētīgs, kam šis Pestītājs!

Dievs ir mūsu cerība, Atkāpieties, elles meli! Jo tas Kungs mūs pestīja, uzvarēdams nāvi, elli, Kas gan pazudināt spēs? Jēzus pats mūs aizstāvēs!

Dievs ir mūsu cerība, Akmens kalns, uz kā mēs stāvam! Šī ir draudzes ticība, Ko ne mūžam neatstājam. Jēzu, mūsu gaišība, Paliec mūsu cerība! (220) Ferdinand Friedrich Schilling

221

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Izkaisīto latvju draudzi, Kungs, žēlo, stiprini un saudzi, Liec Kristus Garā pieņemties! Kas gan mēs bez Tevis būtu, Mums visa dzīve kopā grūtu, Ja nepalīdz Tu mums, Dievs. Tu mūsu spēks un sargs, Kad uznāks negaiss bargs Laikā grūtā, Kur tversimies, Ko lūgsimies? - Tik Tevi: Pie mums piestājies!

Latvju ļaudis visās malās Lai nāk un mīlestībā dalās Un vienā mēlē Dievu teic! Viņā mēs tik cerēt varam, Ar Viņu lielas lietas darām, Dievs pats ir, kas mums visu veic. Kas Viņu piesaukt māk, Tam viss par labu nāk, Kristus vārdā No jauna zeļ, Un dzīvi ceļ, Kas Dieva akās spēku smeļ.

(221) Jānis Strautnieks

222

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Kas ar Dievu darbu dara, Tas spēku gūst no Viņa Gara, Tam roku sniedz pats Dieva Dēls, Debess gaisma viņam laistās. Viņš dzīvē skaita dienas skaistās, Tam zvaigznes lec, kad vakars vēls. Kad vētras mastus lauž, Viņš laivā droši snauž Dieva vārdā. Kad pērkons rūc Un viņi dūc, Tam svētā mierā elpo krūts.

Debestēvs, pie Tavām kājām Mēs savus mīļos pulcinājam Un lūdzam Tavu svētību: Svētī draudzi, svētī tautu! Lai ļauni spēki nesagrautu, Ko mūsu rokām sargi Tu! Mums dzīslās spēku lej, Dod spārnus dvēselei Augšup celties! Līdz sagaidīts Un piepildīts Būs Dieva ļaužu lielais rīts!

(222) Roberts Bērziņš

223

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Kristus draudze, droši stāvi Un nebēdā par elli, nāvi - Tavs stūra akmens Jēzus ir! Kaut gan bēdu vētras ceļas Un bezdievības viņi veļas, Tas Kungs pats visas lietas šķir. Viņš savējiem stāv klāt Un var tos drošināt Grūtā brīdī; Kur Viņa balss, Tur briesmām gals Un drošums atkal sirdī mīt.

Dieva pilsēta tu esi, Kaut daudzreiz smagu krustu nesi, It tālu visi tevi redz. Tavi torņi spoži laistās, Un mūri cieši kopā saistās, Tā Kunga stiprums tevi sedz. Un Dieva skaidrais vārds, Kas gaišs kā uguns sārts, Tevī liesmo, Ka sasilsts sirds Un laime mirdz, Kam dzīves cīņā likten's grūts.

Savas mantas droši sargā Un nebīsties pat laikā bargā - Pret briesmām tev ir zobens trīts! Svēts lai tev ir gods un tikums, Lai negrozāms stāv Dieva likums, Līdz ausīs vienreiz jaunais rīts! Tur visi glābti kļūs, Svēts miers un laime būs Debess namā; Tad teiksim mēs, Cik sirds vien spēš, Ka varam svēto pulkā būt.

(223) Jānis Ērmanis

224

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Sirds ar svētām jausmām pildās, Gars Tava Gara liesmās sildās, Kad Tavā namā nākam, Dievs! Tu mums savu spēku devis, nāk katra dāvana no Tevis. Ar Tevi ceļš mums augšup ies! To šodien pieminam Un Tevi slavējam Svešā zemē, Kurp atnācām Un palikām Un altāri Tev uzcēlām.

Ceļš bij' tāls un tālu mājas, Bij' smaga sirds un gurdas kājas, Kad dzimto zemi atstājām; Bet Tu visur līdz mums nāci, Pats ceļu līdzināt mums sāci, Caur liesmām, drupām, krāšņatām, To šodien pieminam Un Tevi slavējam Svešā zemē, Kurp atnācām Un palikām Un altāri Tev uzcēlām. (224) Arnolds Lūsis

225

meld.: Cik jauki, cik skaisti

Jūs, ļaudis, no zemes vistālākām malām, No rītiem, no vakariem, saule kur riet, No ziemeļiem nāciet, no aizjūras salām, Kur mūžīgā skaistumā vasara zied: Kam krūtīs deg rēta, Lai sirsnībā svētā Pie altāra bijīgi ceļus nu loka, Tad svētību piešķirs tam dievišķā roka.

Ak draugi, drīz izbeidzas laimības dienas, Tās aizslīd kā ēnas, kā ziedi tās irst. Starp rozēm dažs ērkšķis mums vainagā sienas, - Pats krāšņākais vainags reiz putekļos birst. Tik Vienam ir vara, Kas dzīvus mūs dara: Uz Dievu mēs mirstīgie acis lai ceļam, Tā avotos mūžīgo dzīvību smeļam!

Mirdz svētnīca balta, pret zvaigznēm tā ceļas, Kā aizsaules brīnums tā laistās un zib. Gan draudīgas bangas pret pamatiem ceļas, Bet velti tās trako un postīt to grib. No ciešanu zelta Šī svētnīca celta; Tur dvēseles laimi un atpūtu baudīs: Dievs pats būs pie viņām un mēs, Viņa ļaudis. (225) Kārlis Kundziņš

226

meld.: Kristīgie, nu laiks ir mosties

Kristīgie, nu laiks ir mosties, Uz svētu cīņu čakli posties, Ak, neesiet vairs remdeni! Paceliet visapkārt acis, Tad grēks un ļaunumi jums sacīs, Ka daudzi ir kā miruši. Šurp, mīlestība, nāc, Tos atdzīvināt sāk, Lai tie ceļas, Ka gaviles Skan dvēselēs Nu tiem, kas Dieva seju nes.

Ticība, smel jaunu spēku Un uzcel Dieva draudzes ēku, Kas atstāta un postīta! Tumsība to ārdījusi un stipros mūrus dragājusi, Kas Dieva ļaudis sargāja. Jūs, Kristus liec'nieki, Tiem sniedziet dedzīgi Dieva vārdu, Kas garīgi Ir miruši, Lai top no jauna dzimuši!

Cerība, vai drīkstī sērot? Sāk Dieva solījumus vērot, Kas vēl nekad nav vīlušī! Jēzus Kristus pats ved karus, Uz jaunu dzīvību sauc garus, Kas ilgi bija snauduši. Tam pieder valstība Un spēks, un godība Visos laikos! Grēks valdīt beidz, Viss atzelt steidz, Kur Pestītāja slavu teic. (226) Jānis Ermanis

227

Kad mūsu rokas namu dara, Vai Tevi, Dievs, var ietvērt nams? Pār debesīm iet Tava vara Tu vēl aiz zvaigznēm godājams. Kā uzņemt zemes celtni spētu, Dievs, Tevi varenu un svētu!

Bet, valdīdams par tālēm plašām, Tu mīlestībā vienots mums, Tev dzied ar visām dzīvām dvašām Ir cilvēkbērns, Tavs radījums Uz Tevi viņa ilgas tiecas, Kā zieds pret saules staru liecas.

Tad dod šē spīdēt Tavam staram, Dod dvēselēm šē gaismu smelt. Ar savu Garu mūsu garam Dod paliekamu celtni celt, Kur vējā aizvējš būtu vājam Un mājas vieta Pestītājam. (227) Ludis Bērziņš

228

Pastāvi, pastāvi, Dieva gaismā pastāvi! Turi gaišu savu sveci, Savu Kungu piemini, Viņa mīlestībā dedzi! Šaurs ir ceļš kas ved uz debesi. Pastāvi, pastāvi!

Pacieties, pacieties, Sāpju brīdī pacieties! Pasaulē ir krusts un bēdas, Pestītājam uzticies! Staigā Viņa svētās pēdās! Arī, kad no pieres sviedri skries, Pacieties, pacieties!

Netici, netici, Netici šai pasaulei! Neturi to sev par draugu, Neļauj savai dvēselei Sajaukties ar viņas raugu! Kaut tā solītu tev debesi, Netici, netici!

Pārbaudi, pārbaudi, Viltus garus pārbaudi! Lai tie sauc uz kuŗu pusi, Viņu prātu nedari, Sava Kunga vārdā dusi! Katru garu, arī eņģeli, Pārbaudi, pārbaudi!

Atdodi, atdodi, Dievam sirdi atdodi! Turi dzīvu savu garu, Viņa spēkā pastāvi! Topi pats par zaļu zaru Un tā augļus Dievam priecīgi Atdodi, atdodi!

Parādi, parādi, Darbos brāļiem parādi Svētu brāļu mīlestību! Kristus tavu dvēseli Svētījis ar uzticību: Ka tu vienmēr Viņam piederī, Parādi, parādi!

Izturi, izturi, Cīņas laikā izturi! Remdenība neder lieti, Gremdē savu dvēseli: Gara šķēpu satver cieti! Cīņā pēdejā, kaut salūzti, Izturi, izturi! (228) Johann Eusebius Schmidt, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

229

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Šai namā svētku diena ausa, Jo augšup viņo dziesmu gaviles. Lai Dievs pats žēlīgi tos klausu, Kas godbijībā pateicību nes Par visām dāvanām no augšienes, No kuŗām baltas tapa dvēseles.

Nu mostas pagājušie gadi Un Dieva uzticību slavēt sāk; Sen aizmigušie tēvi, radi Kā liecinieki pie mums šodien nāk Un stāsta, ka tā Kunga pagalmi Tiem dzīves cīņās spēku devuši.

Še prieka vēsti sludināja, Ka visi brāļi, māsas esam mēs; Un kas pie Dieva galda gāja, Tie atšķīrās no ļaunās pasaules. Tā Kunga svētais mīlestības gars Tiem sirdis sildīja kā saules stars.

Dievs, esi vienmēr sargs šai draudzei, Ka viņa arī turpmāk aug un zeļ! Dod spēka garu katrai audzei, Ka visi ilgās savus skatus ceļ Uz debess mājokļiem, kas nezudīs, Kad še virs zemes nīks un beigsies viss. (229) Jānis Ērmanis

230

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Tev, Kristu, savas draudzes Ganam, Mēs augstu godu šodien atnesam Par visu labu, ko mēs manām, Par visu, ko no Tevis saņemam! Tev, Kungs,

lai sirdis pateicībā zied, Tev, Tev lai lūpas svētas dziesmas dzied!

Tās dāvanas, ko Tu mums devis, Mēs atkal Tev pie kājām noliekam; Tā sēkla nākusi no Tevis, Lai arī augļus dzīvē parādām! Tu gaismu devis esi, nevis mēs - Nē mums, bet Tev gods arī piederēs. (230) Emil Georg Hermann Sokolovsky

231

meld.: Krusts laistās kalna galā

Senlaikos dibināta, Uz stipra pamata Stāv Kristus svētā draudze, To Viņš pats svētīja. No debesīm Viņš nāca, Tai sevi atdeva. No grēkiem atpestīta, To Kungu slavē tā.

No neskaitāmām tautām, Un tomēr vienota, Tā svētā Gaŗa spēkā ir Dieva radīta. Tā Kristus svētā vārdā Ir viena ticībā Un paliek mīlestībā Arvienu vienota.

Tā daudzreiz nicināta Un smieta, vajāta; Tā ilgodamās raugās Pēc miera laikmeta. Kungs Kristus viņu cēlis Ir svētā glītumā Un viņai apsolījis Tās daļu mūžībā.

(231) Samuel S. Wesley, atdzejojis Aleksandrs Veinbergs

232

Sūti savas draudzes laukos Jaunu pavasari, Dievs. Pumpuriem liec ziedos jaukos, Kā sen gaidīts, raisīties. Cīņās drosmi, gara spēku, Sūti, Kungs, mēs lūdzamies, Sūti, Kungs, mēs lūdzamies.

Lūk visapkārt tumsas spēki Top ik dienas lielāki. Šaubas, bailes, mūsu grēki, Kungs, tos pārspēt palīdzi. Dod mums drosmi, gara spēku, Svētai cīņai stiprini, Svētai cīņai stiprini.

Liec mums redzēt, Kungs, no jauna Mūsu pašu nespēku. Labu gribot, darām ļaunu, Nāc un veido pats mūs Tu. Dod mums drosmi, gara spēku, Cīnoties pret tumsību, Cīnoties pret tumsību.

Liec mums dzīvot gaismas dzīvi, Mīlestību visur sēt. Lai vēl daudzi kļūtu brīvi, Tavā saimē gaviļēt, Dod mums drosmi, gara spēku, Svētā cīņā pastāvēt, Svētā cīņā pastāvēt.

(232) Henry Emerson Fosdick, atdzejojis Viktors Baštiks

233

Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavs, Tas darbs, ko darām mēs; Un tādēļ, ka šis darbs ir Tavs, Tas zels un pastāvēs. Bet kviešu graudam, pirms sāk tas Zelt, plaukt un augot pieņemas, Ir jāgrimst, jāmirst tīrumā, Lai celtos jaunā dzīvībā Grauds zemē grimst Pēc jauna tēla dzimst.

Caur sāpēm debess godībā, Mans Jēzus iegājis. Kas tic, to savā valstībā Viņš arī ievēdīs. Mūs, Kungs, Tu kaunā nepamet, Bet liec mums ciest un uzvarēt, Ved mūs caur nāves ieleju Uz savu gaismas Ciānu! Caur tumsību Uz

gaismas Ciānu!

Kā dārga sēkla tīrumā Tu kapā nogrimi Un, plaukdams jaunā dzīvībā, Mūs līdzī modini. Kungs, visas tautas aicini, Lai Tevi atzīst pilnīgi, Un sūti savus vēstnešus. Ja gribi, raidi arī mūs, Jā arī mūs Kā gaismas vēstnešus! (233) Samuel Preiswerk(1.un2.p.) un Felician von Zarembo(3.p.), atdzejojis Roberts Bērziņš

234

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Tiešām, Dievs ir draudzes gans Tiem, kam sirdis skaidras, šķīstas; Prāts tik velti šaubās mans, Šauro ceļu staigāt bīstas, It kā nezinātu Dievs, Kur un kā man kāja ies.

Šaubās prāts, kad laime birst Bezdievīgam augļos lētos. Vai kad taisnam Dievs liek ciest, Pārbaudīdams savus svētos. Gan kļūs redzams pēcgalā, Kas bij' Dieva padomā.

Ko man dotu debess nams, Ja man tur nav Pestītāja? Kur man Viņš nav atrodams, Nepatīk man zemes māja; Viss bez Viņa tukšs un lieks, Viņu mīlēt vienīgs prieks.

Sirds lai pagurst ciešanās, Mirdamas lai mirst man miesas, Tavās rokās žēlīgās Bērnam netrūks bērna tiesas; Tavā sirdī tverdamies, Dzīvošu es Tevī, Dievs.

Kas ar Tevi nestaigā, Dzīves ceļš tiem iet uz leju; Tā ir mana līksmība, Ka es, Dievs, ar Tevi eju, Tik uz Tevi cerēdams, Lūgdams, teikdams, slavēdams.

(234) Ludis Bērziņš

235

meld.: Pie manis nāciet, Kristus sauc

Tu, mazais pulciņ, nebīsties, Kad ienaidnieks tev uzmācies Un draud no visām malām, Un sauc, ka tev būs bojā iet. Tik turi savu kroni ciet' Un pastāvi līdz galam!

Tā Kunga darbā stāvēdams, Tam Kungam paliec uzticams Un ļaujies Viņa ziņā! Dievs Gideonu aicinās, Kas Viņa tautu modinās Un vadīs karstā cīņā.

Kam Jēzus vārdā cerība, Tam bezdievīgo viltība Nenieka nepadarīs. Tie kritīs kaunā; bet kam Dievs Stāv klāt, kas Dievam nodevies, Tas visu pārspēt varēs.

(235) Johann Michael Altenburg, atdzejojis Edgars Rumba

236

Mūžam ceļams, mūžam ceļams Ļaužu dvēs'lēs Dieva nams. Mūžam steidzams, nepabeidzams, Reizēm liekas neuzceļams. Mūžam ceļams Dieva nams.

Pāri tumsām, pāri naidam Ceļams dvēs'les Dieva nams. Visiem veņams, neaptveņams, Reizēm liekas neuzceļams. Mūžam ceļams Dieva nams. (236)
Andrejs Eglītis

237

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Turi to, kas tev ir dots, Savas draudzes mantas sargā! Būsi svētīgs, aplaimots, Drošs pat briesmu laikā bargā, Ja to svētu turēsi, Ko no tēviem mantoji.

Turi savu ticību, Kas pie krusta iekaŗota! Tā tev piešķir taisnību; Viņa lai ir tava rota, Kurā vienreiz stāvēsi, Kad pie Dieva nonāksi.

Turi mīlestību ar, Kas tev Dieva vārdos sniegta! Tā dod debess gaišumu, Viņa nav nevienam liegta. Tajā mūsu dzīvība, Dieva bērna pilnība!

Turi savu cerību, Kas tev rāda Tēva mājas! Smelt tur jauku spirtumu, Ja tev ceļā nogurst kājas! Kaut viss grimst un projām slīd, Cerība kā zvaigzne spīd.

Turi draudzes svētumu, Cīnies, ja tev grib to laupīt! Kas grib mantot dzīvību, Nedrīkst cīņā sevi taupīt. Lai še zūd un mainās viss, Vainags mirdz tev debesīs!

(237) Jānis Ērmanis

238

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Uz Dieva klintīm augsti celta, Stāv Kristus draudzes svētā pils. Tās torņi laistās tīrā zeltā, Jumts spīd un mirdz kā debess zils; Tās sienas, pārļu izrotātas, No dzīviem, svētiem akmeņiem, Ar sidrabu un zeltu klātas No Dieva gaismas atvāriem.

Tur mazo bērniņu sauc vārdā Un jaunatne dod liecību, Tur augstā mīlestības kārtā Ved līgavainis līgavu; Tur slāpstošam un izsalkušam Dievs bagātīgu galdu klāj, Un dzīves cīņā nogurušam Tur beidzot visi ceļi stāj.

Tur gadu gaitā cilšu ciltis No tuvienes un tālienies Kā zvaigžņu pulks, kā jūras smiltis Tam Kungam pateicību nes Par pestīšanas mantu lielo, Par žēlastības dāvanām; Un Dievs tas Kungs tur katru mielo Ar gara baudām svētīgām.

(238) Edgars Rumba

239

Viļņiem un vējiem spītējot, Stāv draudzes varenā ēka. Nespēj to plūdi aizskalot, Vētrām to sagraut nav spēka, Dievs pats ja svētī, pasargā Pasaules troksnī, nemierā, Negaisiem brāžoties pāri.

Mūžīgs ir Dievs, Viņš nemājo Namos, kas rokām ir celti. Torņgaliem pāri jaužam To Augstāk par zvaigžņoto telti. Tomēr Viņš dziļi zemojās, Cilvēka

sirdij tuvojās, Svētnīcu savu tur cēla.

Kungs, draudzes sargs un stiprais balsts, Tev slavas upuri nesam.
Robežas nezin Tava valsts, Tomēr Tev dārgi mēs esam. Lai Tava vārda
gaismota Mirdz mūsu siržu svētnīca Tev vien par slavu un godu. (239) Nicolai
Fredrik Severin Gruntvig, atdzejojis Viktors Baštiks

240

Ko Kristus roka skaņ, Un glāsta Viņa skats, Tos vieno debess gaišais gars,
Tos vieno Kristus pats.

Mūs vieno maldi, grēks, Un izmisums un prieks, Mūs vieno Dieva dzīvais
spēks, Kas lūgšnā celties liek.

Zem vienas nastas līkt, Mums vienā ceļā būt, Bet taisnāk plecus atlikt
drīkst, Kas otram līdzī jūt.

No maldiem, grēka brīvs, Kad bērns reiz mājās ies, Ar brāļiem, māsām,
liels un mazs, Tos vienos svētais Dievs. (240) John Fawcett, atdzejojis Arturs Voitkus

241

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Tie, kas Kristus vārdā strādā, Kristus vārdā augļus vāc, Mantu paliekošu
gādā, Kaut nekas nav pūrā krāts.

Tie, kas Kristus vārdā strādā, Daudz sev draugu iemanto, Dzīves ceļā tie
jebkādā Citu nastas atvieglo.

Tie, kas Kristus vārdā strādā, Noskumušiem prieku dod, Tiem, kas tumsā,
ceļu rāda, Kas pie Dieva jāatrod.

Tie, kas Kristus vārdā strādā, Tukšinieki nepaliks: Kristus pats tiem algu
gādā, Goda kroni galvā liks. (241) Arnolds Lūsis

242

meld.: Nu topi līksma

Dievs manu dienu vainagā Daudz skaistu ziedu vijis, Un viss, kas Viņa
padomā Par svētību man bijis. Gan priekos, gan ar grūtumā Viņš bijis manā
tuvumā Un mani stiprinājis.

Par to es Viņu slavēju, Jo daudz Viņš man ir devis. Neko nu vairāk
neprasu Šai dzīvē es priekš sevis. Tik Kristus vārds lai augļus nes, Kur esmu
bijis sējējs es, Kur esmu sludinājis!

Kur ceļa zīmes Kristus liek, Kur Viņa pēdās ejam, Tur katram Dieva balvas
tiek, Vai raudam mēs vai smejam. Kā rasa Dieva saulē mirdz, Tā skaidra top
ikviena sirds, Ko Kristus dziedinājis. (242) Arnolds Lūsis

243

meld.: Cik spoži atspīd auseklis

Jūs manos vārdos paliekat, Kad patiesību meklējat, Teic Kristus draudzei savai. Dod mani vārdi dzīvību, No laika ved uz mūžību, Liek dziedāt Dieva slavai. Svētu Prieku Noskumušiem, Piekusušiem Kristus devis, Visus mūs Viņš sauc pie sevis.

Jūs manos vārdos paliekat, Kad savu darbu strādājat, Teic Kristus draudzei savai. Tā labus augļus nesīsīt, Kā svece tumsā mirdzēsīt par godu Dieva slavai! Savu Daļu Tad jūs gūsīt, Kad jūs kļūsīt Tēva namā, Debess gaismā nebeidzamā.

(243) Arnolds Lūsis

244

meld.: Mans Dievs, Es Tevi slavēt gribu

Kāds prieks ir Tavu sēklu kaisīt Un tuviem, tāliem Tavu slavu paust! Kāds prieks ir gaismai ceļu taisīt Un Tavā varā grēka varu lauzt! Kāds prieks ir Tavu mīlestību sveikt Un to ar apskaidroto dzīvi teikt!

Gan jūtu dažkārt spēku ļimstam, Un rokas gurdenās pie sāniem krīt, Kad redzu savu tautu grimstam Un zūdam augstāko, kas sirdī mīt! Bet atkal dzīvais Kristus mani rod Un jaunu sēklu manās rokās dod.

Tad gribu iet ar jaunu prieku Un neprasu, vai sēkla dīgs un zels, Jo mani pašu, grēcinieku, Viņš vienumēr no jauna augšām cels. Un kāds man prieks būs skatīt mūžībā Šo sēju stāvam rudens godībā.

(244) Kārlis Beldavs

245

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Kungs, vēli manu dzīves ceļu Pie Tavas rokas nostaiģāt. Ļauj, lai no Tavas akas smeļu, Liec Tavu gaismu sirdī krāt. Liec Tevi meklēt, Tevi atrast, Dod Tavu tuvumu man jaust. Dod Tavu Tēva prātu saprast Un Tavu svēto gribu paust.

Kā zilām puķēm mūža pļavā Tu manām dienām uzplaukt liec, Bet tikai saules gaismā Tavā Var krāšņi atvērties ik zieds. Un tāpēc - darbā aicinājis - Pats drosmi dod to piepildīt, Lai, Tavas vagas galā stājis, To spētu, Kungs, līdz galam dzīt!

Dod spēku, Kungs, un pacietību, Ja nākas maldīties un ciest, Bet - ciešot pildīt Tavu gribu, Un pieri - krusta rokās spiest... Kungs, vēli mūža ceļu manu Pie Tavas rokas nostaiģāt; Lai visur jūtu savu Ganu, Lai pats Tu būtu visur klāt!

(245) Arturs Voitkus

246

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Tiem, kas šauru ceļu staigā, Svēts gaišums spīd no Dieva vaiga Un pušķo tos ar svētību. Ne ar spēku, ne ar varu, Ar Dieva žēlastības garu tie cīņās panāk uzvaru. Kas viņus apsūdzēs? Kas pazudināt spēs? Neviens nekad! Jo varenais Kungs Pestītājs Tos taisnos, sargās, aizstāvēs!

Tie, kas Dieva pulkus vada, Kas Kristus ļaudīm ceļu rāda Un kalpo svētā pagalmā, Tērpsies skaidrās, baltās drēbēs Un mirdzēs it kā spožā debess Tā Tēva augstā godībā. Tur jaunā glītumā Tie kalpos Ciānā Dieva Jēram Ar gudrību Un stiprumu No mūžības uz mūžību.

(246) Edgars Rumba

247

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Nekavējies, darbā steidz, Pirms vēl druva salnas kosta! Šodien sāk, lai negaisi Kuplo pļauju neizposta! Vingra roka, modrīgs prāts, Pļaut tik sāk!

Glāb kaut vienu kūlīti, Klonā būs tad diezgan graudu! Ņem kaut vienai dvēselei Nost no acīm tumšo autu, Kristum tuvāk velc un nes Dvēseles!

Un, ja rokas darbā gurst, Viens ir, kas tām atdos spēku. Spirtumu Dievs pats tiem dos, Kas ceļ Viņa gaismas ēku. Viņa vārdā darbā ej, Sviedrus lej!

(247) Roberts Bērziņš

248

meld.: Nu klusas visas vietas

Ar dziļu pazemību, Ar stipru uzticību Mēs Tevi sagaidām. Nāc, mīļais Kungs, mūs svētīt, Dod žēlastību, Tētīt! To mēs no Tevis izlūdzam.

Mēs savas sirdis lokām, Uz Tavām mīļām rokām Mēs raugām, nabagi. Ko mēs no Tevis lūdzam Un ko no sirds Tev sūdzam, To paklausī, Kungs, žēlīgi!

(248) Georg Heinrich Loskiel

249

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Ar svētām jausmām teicam Tevi, Tev slavu dziedam, lielais Dievs, Ka mums šo svēto dienu devi, Kad priekā varam pulcēties, Lai dzīves jūgu projām veltu Un altāri Tev šeitān celtu.

Kā ērgļu spārnu drošā ēnā Pie Tevis gribam patverties, Tad Tava Gara vēsma lēnā Mums debess mieru sirdīs lies. Ak Kungs, jel nāc, mūs svētīt sāci Un ticēt, cerēt, mīlēt māci.

(249) Edgars Rumba

250

Mīlestību devi Tu, Ticību un cerību Stundā, kuŗā bijām te, Tava nama

paspārnē.

Tev par visām dāvanām, Ko te šodien saņēmām, Pateicības ziedu mēs Nesam savās dvēselēs.

Kad šai brīdī šķīramies, To no sirds mēs lūdzamies: Dod, ka drīz mēs tiekamies Atkal Tavā namā, Dievs. (250) Eduards Putniņš

251

Atdariet man krāšņos vārtus, Vediet mani Ciānā, Lai es klausos Dieva vārdus, Stāvu Viņa pagalmā! Tur man Dieva gaisma spīd, Prieks un laime sirdī krīt.

Še es nāku, Kungs, pie Tevis, Kur Tavs svētais dzīvoklis: Tuvu mani velc pie sevis, Tad es esmu debesīs. Svētī manu dvēseli Sev par svētu mājokli.

Dodi, Dievs, man savu Garu, Ka ar svētu bijību Tevi teikt un pielūgt varu, Pieņem manu lūgšanu. Manu sirdi atveri, Skatu augšup paceli.

Manu cieto sirdi dari Sev par zemi auglīgu, Lai Tu augļus redzēt vari, Ko Tev priecīgs atnesu; Visu, ko mums sludini, Dziļi sirdīs ieraksti. (251) Benjamin Schmolck, atdzejojis Jānis Neilands

252

Bez dzimtenes Kurp lai es droši ietu? Rod ceļinieks Sev vienmēr mājas vietu, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd.

Kaut durvis veļ Tev sveša zemes mala, Viens visur ir, Kas mīlestību dala, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd.

Nāc, ceļiniek, Šai namā tad par viesi! Ar lūgšanu Reiz pestīts mājās iesi, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd, Kur Dieva sliekšņi gaiši spīd. (252) Nikolajs Kalniņš

253

meld.: Jeruzaleme, augsta pilsēta

Cik jauki miers tā Kunga svētnīcā Kā rāma upe plūst! Te, mana Jēzus godu cildinot, Man visas as'ras žūst. Te jūtos bagāts kļuvis, Te visu iegūstu; Te dienas rūpju nastu Un raizes nolieku.

Še mīt mans Kungs, kas savu gaismu lej Pār mīļo bērniņu, Tam bērna sirds kā zieds te atvežas Par debess dāvanu. Tu, saldais mierinājums, Tu, balzāms, īstais zelts; Nav pīšļos vien mans gājums, Tu mani augšup velc.

Te manējie, te tauta svētīta, Kas Tevi godāt prot. Mēs pulcējamies siržu saskaņā Tev, Tēvs, te slavu dot. Lai pūlis trako, smejas, Mums Tevi nenovīd, Man sirds te atveldzējas, Te tumsā zvaigznes spīd.

Te palikšu: Tik, Kungs, man palīdzi Šo vietu paglabāt, Un, ceļš ja zūd, tad manu roku tveļ, Nāc bērnu stiprināt. Dod miesai čaklas kājas, Ar spārniem

dvēs'lei būt Liec Tavās debess mājās Man svētus augļus gūt! (253) Julius Koebner,
atdzejojis Roberts Bērziņš

254

Debess gaisma, svētais spožums, Dieva vaiga atspīdums, Neej garām
mūsu sirdīm, Atspīdi jel visiem mums! Mēs bez Tavas gaismas nīkstam,
Maldāmies un apkārt klīstam, Īsto ceļu nezinām, Velti mieru meklējam.

Debess gaisma, gaisma svētā, Aizden mūsu tumsību, Lai mēs jūtam
katrā brīdī Tava spēka godību! Māci mūs, lai varam saprast, Kā to īsto ceļu
atrast, Kas mūs ved uz laimību, Kas mums atnes svētību. (254) autors un atdzejotājs
nezināmi

255

meld.: Mans Gaišums, Tevi mīlēt gribu

Kungs Dievs, mēs šeit kopā esam Un lūdzam Tevi zemīgi: Ak, pieņem
upuri, ko nesam ar Taviem vārdiem, žēlīgi; Jo tie mums prieks un līksmība, Tu
Gaisma, Dzīvība!

Tu savus likumus mums māci, Lai ceļu zinām staigājot, Un pats mums
sirdīs mājojot nāci, Lai spēks mums rodas strādājot. Kas Tavu Vārdu paglabā,
To Tavs Vārds pasargā.

Kungs, sava vārda patiesībā Mums svētas liesmas sirdī kur, Lai paliek
mums tā apliecība, Ka esam Tavi šeit un tur. Caur Tevi vien mēs dzīvojam Un
mērķi sasniedzam! (255) Eduards Pavasars (sen.)

256

Dievs ir jūtams klātu, Viņu pielūgt sākam, Pazemīgi kopā nākam. Dievs ir
mūsu vidū: Dvēseli un miesu Dodam Tev par svētu tiesu. Tu, vien Tu, būsi nu
Mūžam mūsu daļa, Godājams bez gala!

Gars, kas visu valda, Kas ir visās vietās, Rada, vada visas lietas,
Bezgalīgs kā jūra, Brīnišķīgs arvienu! Tevī glābjos katru dienu. Kad Tu mans,
tad man gan': Pats lai visai zūdu, Tevi vien lai jūtu!

Tu, kas pati gaisma, Nāc, ar gaismu dzirdi Arī manu tumšo sirdi! It kā
skaistās puķes Aug un plaukst it klusi, Kad tām saule spīdējusi; Tā, mans
Dievs, lai ar es Tavā gaismā tieku, Tev vien valdīt lieku.

Liec man kļūt kā bērnam, Tev vien paklausīgam, Mierīgam un pazemīgam.
Dod man šķīstu sirdi, Ka ar skaidru garu Tavu vaigu skatīt varu. Augšup vien
lai sirds skrien! Lai kā ērglis gaisos Gaismai pretim taisos! (256) Gerhard Tersteegen,
atdzejojis Julius Wilhelm Muethel

257

meld.: Lai Dievu visi teic

Dievs, Tevi slavējam Un Tava vārda godam Par to, ko saņēmām, Nu pateicību dodam: No strautiem mūžīgiem Mums ļāvi ņemt un smelt, Pār zemes putekļiem Uz Tevi acis celt.

Ne brīdi neatstāj, Tēvs, savus bērnus vētrā, Lai ceļus sprauž un māj Tik Tava roka svētā. Un dienas, prom kas slīd, Kā ūdens upēs steidz, Tavs vaigs lai pār mums spīd, Tavs vārds lai mieru teic.

(257) Alberts Galiņš

258

meld.: Cik jauki, cik skaisti

Lai paceļas balsis šai svētajā dienā Un dziesmā lai slavējam, Tevi Kungs Dievs! Šai dzīvē nav bijusi stunda neviena, Kur esam bez Tevis mēs palikušies. Ir gājuši gadi, Tu sargi un vadi, Tu aukstajā naktī nāc pats un mūs sildi, Tu tukšāko sirdi ar dāvanām pildi.

Bet lūgšana svēta šai lielajā dienā, Ar spārnotu putnu uz debesīm trauc. Kungs, uzklausi sirdīs ir bēda šī viena, Kas staigā mums līdz un raud tā un sauc: Tā tēvzeme mana, Kas tālumā zvana, Tā tauta, kas nospiesta palīgu gaida, Kungs, dari to brīvu no tumsas un vaida!

Mēs sniedzam Tev rokas, mēs dāvajam sirdi, Kungs, svētī to ceļu, kas jāiet vēl būs! Tu gaviles, priekus un nopūtas dzirdi, Ikkatris Tev tuvumā mieru sev gūs. Lai gadu pēc gada Tavs Gars tālāk vada! No kalna sev krustu mēs līdz dzīvē nesam, Par zīmi, līdz galam, ka Tavi mēs esam.

(258) Arnolds Grosbachs

259

Labu dienu, mieru, veselību visiem no sirds vēlējam! Lai tam Kungam mēs ar uzticību visur līdzī staigājam! Lai pats Tēvs mums žēlīgs ir kā bērniem, Lai pats Dēls mūs svētī ar sirds priekiem, Lai pats Svētais Gars mūs kopj, Dieva vārds tad slavēts top!

(259) Nicolaus Ludwig von Zinzendorf

260

Mīļais Jēzu, šeitān mēs Tavus vārdus klausīt nākam. Dod, ka savās dvēselēs Mēs tos labi glabāt mākam! Lai mums prāts uz Tevi ceļas, Sirds pie Tevis spēku smeļas!

Mūsu prāts ir visai grūts, Tumsība to aklu dara. Tāpēc mūsu dvēs'le lūdz: Gaismu dod no sava Gara. Labu domāt, darīt, strādāt, Par to Tu vien vari gādāt.

Tēva spožais atspīdums, Gaisma, kas no gaismas ausa, Savu vaigu griez uz mums, Lai Tev sirds un ausis klausā! Ko mēs dziedam, ko Tev sūdzam, Lai Tev patīk, Jēzu, lūdzam!

(260) Tobias Clausnizer, atdzejojis Svante Gustav Dietz

261

Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt Un savu Svēto Garu sūt', Kas mums ar savu palīgu Dod sirdij skaidru mācību.

Lai mute, sirds un ausis ar Teikt Tevi spēj un klausīt var, Lai ticībā mēs pieaugam Un Tevi vairāk atzīstam!

Lai vienā pulkā dziedam mēs: Tas Kungs ir svēts, svēts, svēts ir Dievs! Un redzam Viņa godību No mūžības uz mūžību.

Gods Tēvam lai un Dēlam dots, Un arī Svētam Garam gods! Gods Dievam lai Trīsvienībā, Kā šeit tā arī mūžībā. (261) Herzog Wilhelm II(1.-3.p.) un Johann Olearius(4.p.), atdzejojis Bernhard Bienemann(1.-3.p.) un Arnolds Lūsis(4.p.)

262

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Mans Dievs, es nāku Tavā namā, Uz Tavu spēku cerēdams. Kad Tavi zvani sirdī zvana, Tad Tev es būšu patīkams. Kas prātu man ar prieku pilda? Kas manas brūces sasiet prot? Kas manu auksto sirdi silda? To visu Tava roka dod!

Vai manas kokles stīgas skanēs, Kad Dieva pirksts tās neaizskars? Vai kāja tumsā ceļu manīs, Kad nespīdēs Tavs gaismas stars? Kā lai es savā noziedzībā Tev varu būt par upuri, Kā iedegšos es mīlestībā, Ja Tu pats liesmu nekuri?

Tās dienas, kas ir pavadītas Pie Tevis Tavos pagalmos, Ir labākas kā tūkstoš citas Bez Tevis grēka dzīvokļos. Dod manai sirdij Tavā namā, Kungs, Tavos vārdos mieru gūt; Pie Tavām kājām klusēdama, Lai viņa Tavu spēku jūt! (262) Christoph Wegleiter, atdzejojis Carl Wilhelm Robert Riemschneider

263

meld.: Posies, mana sirds, un taisies

Mūsu Kunga žēlastība, Debestēva mīlestība, Sadraudzība Svētā Garā Lai ar visiem ir bez gala! Iesim priecīgi uz mājām, Paliksim pie Jēzus kājām! Dieva miers lai ir ar visiem Apžēlotiem grēciniekiem! (263) Georg Heinrich Loskiel

264

Svētī, Kungs, un sargi, Pestīti mēs dārgi, Savu vaigu uz mums cel, Dodi savu gaismu vēl.

Savu mieru dodī, Kristus dēļ nesodi; Dod mums Tavu Garu gūt, Mūžam Tavā valstī būt.

Āmen! mēs nu teicam, Jēzus vārdā beidzam. Slavēts mūsu Pestītājs! Pirmais Viņš un pēdējais. (264) Johannes Gossner, atdzejojis Carl Julius Weyrich

265

meld.: Cik spoži atspīd auseklis

No tuvienes un tālienes Viens gars ved kopā dvēseles, Viens mērķis bērņus saista; Un draudzes galva godībā Ar savu Garu klusumā Nāk, bērņus sirdis laista, Pilda, silda Daiļām dziesmām, šķīstām liesmām izredzētus, Teikt liek Dieva darbus svētus!

Kungs, Tava sēkla tīrumā Ik dienas ņemas plašumā, Tā zeļ līdz zemes galam! Tavs bērņus pulks aug tūkstošiem, Tavs vārds caur gaismas vēstnešiem Skan visām zemes malām. Savu slavu Liec Tu platīt, tautām skatīt Tavu spēku, Gaismai pildīt pasaul's ēku! (265) Albert Knapp, atdzejojis Roberts Bērziņš

266

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Pār zemi Dieva gaisma laistās, Kad dienā saule pāri slīd, Un stars ar staru kopā saistās, Kad atnāk nakts, tad zvaigznes spīd. Un krāšņa gaisma brīdim tādām, Kad varavīksnes upēs dzeļ, Kad zibens, raisot veldzi stādām, Caur tumšu padebesi speļ.

Pār zemi Dieva gaisma laistās, Kad atmirdz Krustā Sistā tēls Nav spožuma, kas Viņu aizstās, Viņš ir pats gaismas Dieva Dēls. Kā zvaigzne Betlēmē Viņš dzima, Tā gaisma mūžam nezudīs, Kaut vēlāk zaimots kapā grima, Ar sauli cēlās debesīs.

Pār zemi Dieva gaisma laistās, Kad altāros deg uguns svēts, Kad sveces lāsmo liesmās skaistās, Un Kristus vārds top sirdī sēts. Virs zemes atvērts Viņa garam, Mirdz Dieva nams kā zelta logs, Un lūdzējs pats top līdzīgs staram, To nenomāc vairs tumsas slogs. (266) Nikolajs Kalniņš

267

Pilnas rokas paceldams, Svētī, svētais Kungs, mūs svētī; Paliec Tu mums uzticams, Kad mūs dzīves vēji vētī. Jūras viļņos saki mums: Miers ar jums! Miers ar jums! Miers ar jums!

Tēva Dēls, Tu sāpju tēls, Spīdi saviem draugiem, spīdi: Kad mums pienāks vakars vēls, Dāvini mums gaismas brīdi, Ka līdz Tēva pagalmam Aizietam, Aizietam, Aizietam.

Dzīvais avots, Dieva gars, Laisti savus stādus, laisti; Kas ir Jēzus Kristus zars, Lai caur Tevi uzzied skaisti, Līdz pats dārznieks dārzā nāks, Augļus vāks, Augļus vāks, Augļus vāks. (267) Ludis Bērziņš

268

Atkal zvanu skaņas plūst, Klusi plīvo sveču liesmas, Lūdzējs svētu mieru gūst, Raisās jaukas slavas dziesmas, Mūsu vidū nāk, paties', Miera Dievs.

Sirdis lai nu veļas mums, Tā kā ziedi saulei veļas Tam, kam klausā

zvaigžņu jums, Pie kā dzer un neatdzeras. Sirds, kas dzīvā ūdens tvīkst, Cerēt drīkst.

Svētī tad nu svētīdams, Miera Dievs, pats savu saimi, Žēlodams, un vētīdams, Piedod grēkus, sniedz šo laimi! Sirdis lai mums baltas kļūst, As'ras žūst!

(268) Bernhards Kasars

269

meld.: Posies, mana sirds, un taisies

Rādi vaigu neaizklātu, Žēlodams mums paliec klātu. Sirds lai svinot dienu svētu, Zemes lietas aizmirst spētu! Lai caur To, kas mūsu vietā Rūgto krusta nāvi cieta, Viņa draudze atjaunojas Un ar Tēvu savienojas!

Zemes nastas aizmirdama, Grēka tekas atstādama, Sirds lai brīva tiek un klusa Kā šīs dienas svētā dusa! Ak, kaut grēku tumsa bēgtu, kaut reiz īstā saule lēktu, Kas ne mūžam nebeidz starot, Mūs par Dieva bērniem darot! (269)

Friedrich Gottlieb Klopstock, atdzejojis Roberts Bērziņš

270

meld.: Augstais Dievs, kam slava dota

Sveicu atkal svēto rītu, Kad ir atvērts Dieva nams. Pateicībā ceļos krītu, Debess Tēvu pielūgdams. Jauki draudzes vidū būt, Dieva tuvumu tur jūt.

Šodien ikdienības domas Manu sirdi netraucē. Savam Dievam tuvu nākot, Atspirgst mana dvēsele. Vai vēl kas to spētu dot, Ko še varu iemantot?

Godbijībā galvas lieksim, Dienu šo mums devis Dievs! Kristus savu bērnu pulka Vidū būt ir solījies. Dievu jūtot tuvumā, Atmirdz gaisma mūžīgā. (270)

Augusts Mēters

271

Svētais rīts, viss ir tik klusi! Miers, tā Kunga dāvināts! Mana dvēs'le, rimsti, dusi, Ļaujies Dievam, Tu mans prāts!

Svētā stunda, esi sveikta, Kuŗā Dievu pielūdzam, Kuŗā prieka vēsts mums teikta, Ar ko dvēs'les spirdzinām.

Tur, Kungs, Tavi vārdi valda, Kuŗus Tu reiz runāji. Tur Tu mums no svētā galda Maizi, vīnu pasniedzi.

Jaunus spēkus dzīvei smeļos Žēlastības avotā; Brāļiem, māsām kalpot ceļos Mīlestībā dedzīgā.

Jēzu, lieci gaiši liesmot Ticībai, ko iededzis: Visa pasaule lai noprot, Sirds ka ir Tavs altāris.

(271) Max Schenkendorf, atdzejojis Hans Kristel Glaeser

272

meld.: Ak, Jeruzaleme, modies

Svētku dziesma, līksmi skani, Tu, Kristus draudze, šodien mani, Ka Dievs

pats tavā vidū mīt. Viņa namā izgreznotā Lai taisnība ir Tava rota, Kas tev kā baltas drēbes spīd! Kā skaņas vienojas, Uz augšu paceļas, Tā lai sirdīs Svētuguns nāk, Tās sildīt sāk, Ka visi Dievu slavēt māk!

Dievs, Tu mūsu saule esi, Tu katram debess gaismu nesi, Kas lūdzot skatus augšup ceļ! Austrumi top gaiši sārti, Kad vaļā veļas saules vārti. Un radībā viss aug un zeļ. Lai Tavi stari spīd Un ēnas projām slīd Šinī namā, Ka as'ras žūst Kaut viss še lūzt, Un prieks no svētām dziesmām plūst!

Kad mums uznāk cīņa grūta Un ja Tavs tēva prāts to sūta, Tad palīdzi, ka uzvaram. Spodras kaŗa bruņas sniedzi, Mūs pārspēt ienaidniekam liedzi, Ka cīņā modri pastāvam! Tavs krusts lai liecina, Ka pieder uzvara Tavai draudzei! No Dieva sirds Neviens nav šķirts, Kam spoŗa debess saule mirdz.

(272) Jānis Ērmanis

273

Tavs esmu, Tavs es būšu, Tu uzticīgais Dievs! Ja kārdināts es kļūšu, Pie manis piestājies. Kungs, palīdzi man stāvēt Pie Tevis ticībā, Es Tevi gribu slavēt Šeit un tur mūŗībā. (273) Nikolaus Selnecker, atdzejojis Carl Christian Ulmann

SAKRAMENTI UN SVĒTĪBAS AKTI

KRISTĪBAS

274

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Dievs Radītājs, ar Tavu ziņu Šis bērniŗš nācis pasaulē. Mēs lūdzam Tevi, sargi viņu Un audzē savā paspārnē! Pats viņa dzīves gaitas lemi, Ved to uz apsolīto zemi!

Dievs Pestītājs, kas aicinājis Pie sevis bērnu svētīdams, Pats grūtu sāpju ceļu gājis, Mums debess dzīvi gādādams, Nāc svētīdams, mums tuvu esi Un sveicinādams mieru nesi!

Dievs Svētais Gars, kas zemes garus Ar muŗību ved sakaros, Liec skatīt savas gaismas starus Kā šeit, tā debess augstumos! Lai ūdens, savienots ar Garu, Pauŗ Dieva brīniŗķīgo varu!

(274) Augusts Briedis

275

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Slavēts Dievs Tēvs radītājs, Tēva, mātes svētītājs, Dzīvība dzimst pasaulē, Gaviles lej dvēselē!

Kristus vārdu daudzīnām, Kristus vārdā kristījam; Kristus krusta derībā Dzimstam Dieva valstībā.

Svētais Gars lai apskaidro, Mūŗa taku apgaismo! Audzi spēkā, ticībā, Debestēva gādībā!

(275) Arnolds Rautenŗilds

276

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Kā citkārt vecāki jau nāca, Pie Jēzus bērņus nesdami, No sirds to Kungu pielūgt sāka, Lai Viņš tos svētī žēlīgi, Tā tevi, bērņiņ, atnesam, Par tevi Dievu piesaucam.

Tā Kunga Jēzus žēlastība Un Dieva Tēva mīlība Un Svētā Gara palīdzība, Lai allaž tevi pavada. Viņš svētīs tevi kristībā, Ģērbs tevi savā taisnībā.

Ak Kungs, šo bērņiņu lai glabā Un pavada Tavs Svētais Gars, Lai it kā vīna kokā labā viņš Tevī aug kā dzīvais zars, Tavs bērņs jau šeitān palikdams, Līdz atvērsies Tavs Tēva nams.

(276) Carl Ludwig Kaehlbrandt

277

Laidiet bērņiņus pie manis, Neliedziet tiem gaitu šo, Lai pie manas stiprās rokas Viņi mūžu nodzīvo.

Neliedziet tiem nākt pie manis Debestēva pagalmos: Sirdīm gaišu rimtu mieru Dieva mīlestība dos.

Laidiet bērņiņus pie manis, Māciet Dieva ceļus iet, Lai pār viņu mūža gaitām Dieva saule nenoriet.

(277) Arturs Voitkus

278

meld.: Nu topi līksma

Kā ticīgais starp ticīgiem Es kristīts, svētīts tieku, Ar visiem draudzes locekļiem Nu vienots jūtu prieku. Kas tic un kristīts, tas taps svēts, Tas Dieva valstij izredzēts Par Kristus liecinieku.

Kā ticīgais starp ticīgiem Es tagad svētīts jūtos, Te esmu dievnamā ar tiem Pēc dvēs'les cīņām grūtām. Kas bijis, nu ir pagājis, Un jauns ir tagad tapis viss, Par svētību tas būs man.

Kā ticīgais starp ticīgiem Es draudzē uzņemts esmu Un līdz ar visiem kristītiem Nu krusta zīmi nesu. Tām svecēm, kas še baltas kūst, Sirds mana skaidra līdzī kļūst: Dzied dvēs'le Dieva dziesmu.

(278) Alfons Vecmanis

279

Mīļlais Jēzu, še nu mēs Tevi klausīt kopā esam Un, pēc Tavas pavēles, Bērnu šo pie Tevis nesam. Bērņiņus Tu sauc pie sevis, Savu svētību tiem devis.

Mēs pie Tevis steidzamies, Pieņem bērnu, ko mēs dodam! Nāc ar savu Garu, Dievs, Lai mēs žēlastību rodam, Ka Tavs bērņs jau šeit tas būtu, Debesīs pie Tevis kļūtu.

Kungs, Tev viņu uzticam! To, ko lūdzam, viņam dosi: Debesīs, kā cerējām, Mīļo bērnu aplaimosi, Viņa vārdu ierakstīsi, Savam pulkam pieskaitīsi.

(279) Benjamin Schmolck, atdzejojis Julius Wilhelm Muethel

280

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Jēzus svētā kristībā Mūs jau agrā bērnībā Savā draudzē aicina, Dievu mīlēt skubina.

Ūdens tīru nomazgā, Dieva vārds mūs pasargā Jaunai dzīvei modina Dieva bērnu godībā.

Gadi raitā ritumā Savij raibā kamolā Priekus, bēdas, Dievs ko dod, Savus ļaudis audzinot.

Bet, kas svētā kristībā Vārdā saukts, un ticībā Mūža jūdzi nostaiģā, Dievu redzēs mūžībā.

(280) Arnolds Lūsis

281

meld.: Katru gad' no jauna

Nāci mūsu saimē, Mīļais mazais draugs! Dieva bērna laimē Draudze tevi sauc.

Reizēm saule pazūd, Reizēm atkal spīd; Tas, kas nekad nezūd, Visam cauri vīd.

Tēvs, kas visu valda, Dēls, kas mūžam dzīvs, Mūsu dzīvi vada Gars, kas mūžam brīvs.

Jaunā laika dzelmē Jēzu gremdēja; Paša Dieva vēlme Prieku dzemdēja.

Mūsu grēkus nesi, Lai nāk grēka gals. "Mīļais Dēls tu esi," Teica Dieva balss.

Atkal mūsos staro Dieva ģimēne. Kuplāk atkal zaro Dieva ģimene.

Nāci mūsu saimē, Mīļais mazais draugs! Dieva bērnu laimē Draudze tevi sauc.

(281) Laris Saliņš

IESVĒTE

282

meld.: Mans Gaišums, Tevi mīlēt gribu

Ir Dieva nams kā laimes sala, Kur atspirgst vētrās svaidītie; Tur arī pirmo maizi dala Tiem, kas vēl dzīvē gaidītie, Kungs, svētī, kad pie altāra Nāk šodien jaunība!

Caur bērnību tēvs mina taku, Un žēloja tad mātes sirds; Nu atver mīlestības aku Tām straumēm, kas no Tevis irdz, Kungs, kad pēc svētā biķeŗa Sniedz rokas jaunība!

Ir Dieva nams kā laimes sala, Kur ēna pāri nepārslīd; Tai gaismai arī nebūs gala, Kas šurp no Dieva galda spīd, Kungs, devis savu svētību, Ved

283

meld.: No tevis vaļā raisos

Aiz mums kā klusā lejā Dus mūsu bērība; Sirds, noskaties vēl reizi Tu viņas jaukumā! Pār mūsu galvām laižas Kā gāju putnu bars, Un aiziet viņiem līdz Tavs dzīves pavasar's.

Kā spirtī rīta vēji Mums dzīve pretim dveš, Un mūsu priekšā lokās Ceļš brīnišķīgs un svešs. Kurp vedīs tas mūs katru? Cik reizes vilsies prāts, Līdz asarās un gaidās Šis ceļš būs nostaigāts?

Tad neatstāj Tu mani, Mans bērnu dienu draugs! Nāc, Jēzu, Tu man līdz, Lai kurp ar dzīve sauks! Nāc Tu ar savu mieru, Kad raizēs pagurst prāts; Nāc, rādi Tu man ceļu, Kad šaubas sirdi māt!

(283) Andrievs Niedra

284

meld. Cik jauki, cik skaisti

Ar spožumu jaunu ir plaukusi diena, Kungs, sargā šo gaismu un neļauj tai zust! Nu vārdi un domas, viss lūgšanā vienā Pie Tevis tur debesu augstumos plūst. Mēs lūdzam, Kungs, sargā Pats nestundā bargā, Lai ceļu ko sākam, mēs nostaigāt mākam, Līdz skaidroti mūžības pagalmos nākam.

Ar spožumu jaunu ir plaukusi diena, Un gaišāku mirdzu met zeltsaules stars. No svētajām tālēm nāk dāvana viena: Pār jaunajām sirdīm līst dzīvības gars. Šis sirdis lai dodam Visaugstākā godam, Kas vienīgs pār visumu mūžīgi valda, Kas ieceļ mūs gaismā no tumsas un malda!

(284) Sandra Tobis

285

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Augstais Dievs, mēs pielūdzam, Tēvs, mēs dziedam Tavu slavu! Pāri zemes ielejām Mūžam zaigo saule Tava. Sākot savu gājumu, lūdzam Tavu svētību.

Neizsīkstošs gara spēks Plūst no Tava vaiga svēta; Tumsa nenomāt un grēks Sirdi, kas Tev novēlēta. Mūžīgs ziedon's katram zeļ, Kas no Tavas gaismas smeļ.

Kas to zin', vai kalnā vien, Vai ar lejup ceļš mums vīsies? Ilgas gan uz augšu skrien, Bet ap kājām ērkšķi tīsies. Dodi tad, lai nezūd mums Tavas gaismas atspīdums!

(285) Kārlis Kundziņš

286

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Dod mums jaunu dzīvi, Dievs, Jaunus priekus, jaunas sāpes: Labam līdzī līksmoties Un pēc skaidrības tvīkt slāpēs. Laimes saule aust un riet, Gars uz mūžu mūžiem iet.

Jaunu sirdi, šķīstītu Izlūdzamies, Tēvs, no Tevis, Tādu, kādu biji Tu Vienreiz savam bērnam devis: Ticēt, cerēt, svēti just, Mīlēt, mīlēt nepiekust!

Jaunu skatu, Tētīt, dod, Acis, Tevis meklētājas: Te lai Tavas pēdas rod Un tur augšā mūža mājas, Un, kad debess atvērsies, Tevi lai tās skata, Dievs! (286) Alberts Vītols

287

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Jūs , svēta cilts, jūs , Dieva tauta, Jums Viņa spēkā zelt un augt! Ja debess, zeme pīšļos grauta , Tam briesmās pastāvēt un plaukt, Kas bērna uzticībā maigā Pie Dieva rokas droši staigā.

Jums nepazust, jo Tas mūs sargā, Kas visu vēro, visu redz, Kas jūru apsauc vētrā bargā, Kas zvaigznes dzeš un jaunas dedz, Kas pasauli no pīšļiem rada, Kas visu kārtu, zin' un vada.

Kur gājis Viņš, tur zieds ir plaucis, Kur Viņš, tur jauna gaisma aust. No nāves dzīvībā Viņš saucis, Jums Viņa godu teikt un paust! Jūs , Viņa tauta, Viņa draudze, Jūs , Dieva dārza jaunā audze! (287) Arturs Voitkus

288

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Svēta, svēta ir šī diena, Mums, jauniem, dārga ir šī viena, Lai slavēts Dievs visaugstākais! Viņš ir mums šo dienu devis, Caur Jēzu aicina pie sevis Kā bērnus mūsu Radītājs. Dievs savējiem ir klāt, Viņš grib mūs stiprināt. Nu te šodien Kad nākam mēs, Ak, klausī, Tēvs, No sirds kad Tevi lūdzamies!

Gadi skrien, un laiki mainās, Zūd seno dienu mīļās ainas, Gaist bērnu dienu sapnis liegs. Priekšā dzīves cīņa asa, Daudz spēka tā un sviedru prasa, Kur palīgs tāds, kas roku sniegs? Nāc, tēvu stiprais Dievs, Un bērnam piestājies! Pats to vadi Caur ticību Un cerību Uz nebeidzamu svētību! (288) Otto Ruehl(1.p.) un Kārlis Kundziņš(2.p.)

289

meld.: Ak, nāciet un sāciet to Kungu slavēt

Tēvs, atver jel sirdi, šo lūgšanu dzirdi Par vārdu ikvienu, kas dvēseli skaŗ; Nāc, svētī arvienu, ik nakti un dienu, Tik Tavā žēlastībā pastāvēt var.

Mans Pestītājs esi, kas dzīvību nesi, Lai būtu šai dzīvei un mūžībai ar; Tu panesi krustu, lai tumsība zustu: Tik Tavā mīlestībā priecāties var.

Tu Gars, kas dod spēku nu celt dzīves ēku: Tu ticēt un cerēt un mīlēt dod man. No garīgā zelta tiek mājvieta celta, Tik Tev, Dievs, lai slava un teikšana skan! (289) Ivars Gaide

GRĒKSŪDZE

290

Ak, kā es vēlētos Daudz labāks būt, No savām kļūdām ar Reiz vaļā kļūt Un gaišā gājumā let Kristus pļāvumā, Un Viņam augļus vākt, Un kalpot sākt.

Kaut vecie grēki ar Reiz norimtu, Kā jūras dziļumos Reiz nogrimtu! Tad es kā svabadnieks Tik Tev, mans apžēlnieks, Tik Tev vien dzīvotu Un kalpotu!

Tad ciemu ciemos iet Es vēlētos Un laimi atnest tiem, Kas sirdēstos! Tiem mokas vieglināt Un sirdis priecināt, No sirds tiem nastas velt, Tos saulē celt!

Tad nāc, jel nāc pie mums, Dievs Svētais Gars! Lai sirdī ziedētu Jauns pavasar's, Lai gars mans paceltos Tur ticīb's augstumos, Kur sirds tik prieku jūt Un ciest nav grūt'.

(290) Kārlis Beldavs

291

Kungs Jēzu, Tavā priekšā Es vājš un nabags nostājos, Kad lūdzos dziļos sirdēstos, Kungs Jēzu, Tavā priekšā.

Kungs Jēzu, Tavā priekšā Es Dieva prātu pārkāpu, Nu nesu grēku parādu, Kungs Jēzu, Tavā priekšā.

Kungs Jēzu, Tavā priekšā Še mana dvēs'le mieru rod, To Tava žēlastība dod, Kungs Jēzu, Tavā priekšā.

(291) Lars Steinback, atdzejojis Romans Vanags

292

Ak Kungs un Dievs, Apžēlojies, Jo grēki mani biedē! Kur izglābšos, Kur patveršos? Kas vāju sirdi dziedē?

Kas cits kā Tu Glābt varētu? Es dodos Tavās rokās. Apžēlojies un piedod, Dievs, Lai apklustu reiz mokas.

Tad lai ir gods Tev, Tēvam, dots Un Dēlam, Svētam Garam! Tavs vārds tā skan: Ak, tici man! Tā svēti kļūt mēs varam.

Gotthard Friedrich Stender

(292) Martin Rutilius(Ruedel), atdzejojis

293

Es dziļās bēdās nosaucos, Kungs, ko es lūdzu, klausī! Ar grūtu sirdi nopūšos, Vai velti lūgties ļausi? Ja gribi sodīt mūs, ak Dievs, Uz mūsu grēkiem skatīties, Kas pastāvēt gan varēs?

Bet grēkiem nebūs tik daudz spēt Kā Dieva žēlastībai! Viņš grib un var mums palīdzēt Ikkatrā vajadzībā. Viņš vada žēlastībā mūs, Ikviens caur Viņu pestīts kļūs No visiem saviem grēkiem.

Gods Tēvam, Dēlam lai top teikts Un Dievam Svētam Garam! Tur Viņa gods top vienmēr sveikts, Kur Viņa prātu darām, Kur Dieva ceļus staigājam Un savu dvēs'li izglābjam No visām mokām. Āmen!

(293) Mārtiņš Luters, atdzejojis

294

meld.: Es dziļās bēdās nosaucos

Man šķīstu sirdi radi, Dievs, Jo grēkos esmu dzimis. Cik grūti no tiem atrauties Tam, kas ir dziļi grimis! Ar visu, ko es darījis, Es bērna tiesu zaudējis: Dod dzīvi sākt no jauna!

Ak, neatņem, mans Radītāj, No manis savu Garu! Un palīdzi, mans vadītāj, Ka Tavu prātu daru. Šo straujo sirdi savaldi Un savā ceļā uzturi, Lai pastāvēt es varu.

Kungs, atdod atkal grēc'niekam To pestīšanas prieku, Kas sirdi pieved Glābējam, Caur ko es taisnots tieku. Caur Tavu krusta nopelnu Dod mieru, prieku, drošību, Pret grēku, velnu, nāvi. (294) Ludaemilia Elisabeth Graefin Schwarzburg-Rudolstadt, atdzejojis Jānis Neilands

295

Es savus grēkus sūdzu Tev, mīlais Kungs un Dievs! No visas sirds es lūdzu: Ar mani pacieties, Caur Kristu grēkus piedod, Man jaunu sirdi iedod! Ak, žēlo mani, Dievs!

Caur Kristu, savu Dēlu, Man gribi žēlīgs būt. To lūdzos agri, vēlu: Es gribu pestīts kļūt Caur Kristus stieptām rokām, Caur Viņa nāves mokām, Ko cietis Viņš tik grūt'.

Ak, to bij' Jēzum matīt, Kas ir Tavs īpats bērns! Lai Tava acs beidz skatīt, Cik liels mans grēku mērs, Jo to pie krusta staba Ir dzēsis manis labā Šis nenoziedzīgs Jērs! (295) Andreas Knoepken, atdzejojis Kristofor Fuerecker

296

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Kungs, iz dzelmes dziļākās Tevi saucu: klausī, klausī! Kad es tvīkstu lūgšanās, Vai Tu velti lūgties ļausi? Ja Tu tiesā ej ar mums, Kungs, kam nebūs noziegums?

Piedodams Tu tiesu nes, Kungs, lai Tevi bīstas vienu; Tevi gaida dvēseles Vairāk nekā sargi dienu. Tiešām, sargiem gaismas rīts Gaidot nav tik sengaidīts!

Dieva tauta, ceri vien, Ceri vien uz Kungu savu! Vēl tu teiksi dažudien Viņa pestīšanas slavu; Gan Viņš tevi neatstums, Piedots būs tavs noziegums. (296) Ludis Bērziņš

297

meld.: Svētīgs, kas nestāv

301

Skaidrotam būt Sirds ilgas jūt; Mazgā, Dievs, pats , Lai tieku balts...

Uz mūžību Griez gājumu; Uzticību, Tēvs , māci Tu!

Mans Pestītājs, Kad saule riet, Sedz, glabā gan, Dod mieru man... (301)

autors nezināms

302

meld.: Ak Dievs, Tu labais Dievs

Šai dienā svētajā No sirds, Kungs, Tevi lūdzu: Ak, ļauj, ka klusībā Tev savas vainas sūdzu; Tēvs, mani neatmet, Bet pieņem žēlīgi, Uz gaismas ceļiem ved Šeit un tur mūžīgi.

Nāc, mīļais Jēzu, nāc Un manas vainas dziedē! Kad nespēks mani māc Un šaubas sirdi biedē, Dod šķīstu sirdi man Un stipru ticību. Kungs, mani neatstāj, Līdz skatu mūžību.

Mans pārkāpumu mērs Ir liels un smags pārlieku. Caur Tevi, Dieva Jērs, Es brīvs un taisnots tieku. Zem Tava krusta nu Es sagrauzts zemojos: Kungs, žēlo grēc'nieku, Tev vien es uzticos. (302) Viktors Kaminskis

303

meld.: Ak taisnais Jēzu

Smeldz manās krūtīs skaudri dvēs'les sāpes, Sirds dziļi izjūt pestīšanas slāpes, Kad Tavā priekšā savus ceļus loku, Kungs, sniedz man roku!

Tevis, lielais Dievs, es savus grēkus sūdzu, Sev žēlastību, pestīšanu lūdzu; Kungs, vairo manī sava Gara spēku, Lai nīstu grēku!

Ļauj pestītam man celties jaunai dzīvei, No grēku tumsas mosties gara brīvei, Liec dvēs'lei ilgās redzēt Tavu krustu, Lai nepazustu! (303) Ernests Broze

304

Tēvs, piedod man! Es savas gurdās rokas, Kas, sāpēs tvīkstot, Tavā priekšā lokās, Uz Tevi ceļu: žēlīgs esi man! Jel piedod man! Jel piedod man!

Tēvs, piedod man! Es cietis tā jau daudzi: Šo sirdi gurušo, mans Dievs, jel saudzi: Pie Tevis miera vēl un laimes gan: Jel piedod man! Jel piedod man!

Tēvs, piedod man! Es alkstu skaidru dzīvi, Bet dvēs'les ilgu spārni nav vēl brīvi No maldiem, vājībām, kas sirdī man. Tēvs, piedod man! Tēvs, piedod man!

Tēvs, piedod man! Pats dodī cēlu varu Man skaidram būt, sēt mīlestības garu. Šī lūgšana man vienmēr sirdī skan: Tēvs, piedod man! Tēvs, piedod man! (304) Alberts Birnbaums

305

meld.: No tevis vaļā raisos

Vēl žēlastības vārti Stāv vaļā maldīgam, Vēl Dieva svētie vārdi Pauž debess mieru tam. Vēl Jēzu atrast vari, Viņš brūcēm var likt dzīt. Vēl pestīšanas stari No Viņa krusta spīd.

Ko kavējies tad velti, Kad topi aicināts? Kam pasaulē cel telti? Pie īstā drauga nāc! Nāc! Viņš tev vietu taisa Pie savas dārgās krūts. Viņš tavas saites raisa, Ka vieglojas krusts grūts.

Ņem, ko Viņš ciezdams devis, Ņem mantas mūžīgās! Viņš nolieksies pie tevis Un tevi dziedinās. Viņš pieņem grēcinieku, Tam mieru sirdī lej. Lauz paša gribu lieku, Tam droši tuvāk ej!

(305) Roberts Bērziņš

306

meld.: No tevis vaļā raisos

Viens vārds skan sirdī manā, To Jēzus runājis: Lai nāk pie Labā gana, Kas ceļā izslāpis! Nekad nav velts šis gājums - No krusta Golgatā Plūst dzīvā ūdens krājums, Kas visus spirdzina.

Tu, slāpstošais, ko snaudi, Aust žēlastības rīts! No dzīvā straucha baudi Un topi mazgāts glīts! Šī ir tā Kunga diena, Tev Jēzus saule lec, Tik turies pie Tā viena, Tavs parāds izdeldēts!

Pie žēlastības straucha Es nāku, Kungs un Dievs, Lai lāsīte man ļauta, Ka varu atspirgties. Kā briedis brēc aiz slāpēm Un valgmi meklē tas, Tā sirds ar savām sāpēm Pēc Tevis ilgojas.

(306) Johann Franck, atdzejojis Roberts Bērziņš

307

Žēlīgs Dievs, jel nesodi Mani bargā prātā, Jebšu pelnīts dažādi, Noziedzība krāta! Zinu gan, Sirdī skan: Kur es mieru svētu Atkal atgūt spētu?

Tēva sirdi atveri, Vājam atdod prieku, Žēlastību dāvini, Lai es pestīts tieku! Dziedini Dvēseli, Dod man jaunu spēku Pastāvēt pret grēku!

Uzklausī, Kungs, lūdzēju, Kad es skumjās nīkstu! Vai uz Tavu iepriecu Es vēl cerēt drīkstu? Dienas skrien Rūpēs vien, Mana dusas vieta Asarām vien lieta.

Atkāpieties, naidnieki, Niknā grēka vara! Mani izglābj žēlīgi Spēks no Dieva Gara. Mūžam gods Viņam dots, Jo Viņš atņem nastu, Lai es mieru rastu!

(307) Johann Georg Albinus, atdzejojis Kārlis Kundziņš un Edgars Ķiploks

SVĒTAIS VAKARĒDIENS

308

meld.: Man pakaļ, visi kristieši

Kad dvēs'le lielas sāpes cieš, Un grēks un ļaunums biedē, Tad Tas, kas taisnu tiesu spriež, Mūs nesoda, bet dziedē. Un Viņa vārdi aicina: "Nāc klāt pie mana mielasta!"

Šiem Jēzus vārdiem drošināts, Pie Viņa galda nāku. To nespēj saprast grēcīgs prāts, Un tikai nojaust māku: Ar Jēzus svētām asinīm, Man atvērts ceļš uz debesīm.

Ko nabags spēju Jēzum dot, Kā paust man savu prieku? Lai slavas vārdus lūpas rod, Teic Jēzu apžēlnieku. Bet sirds lai Jēzum atveras, No Viņa mūžam nešķīras.

(308) Edgars Ķiploks

309

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Cik liels ir mūsu Dievs! Tā slava Nav izteicama mūžībā: Viņš liels ir debess tronī savā Un liels pat zemesniecībā! Tavs gods, Kungs, visur skan arvienu, Tavs spožums varens nakt' un dienu!

Mums Dieva Jērs, ko Tu, Kungs, devi, Liek redzēt Tavu godību. Ar kokļu skaņām teicam Tevi, Ar saldu smaržu vīrāku Tev' pielūgt nākam pateicībā: Jel pieņem, Kungs, mūs žēlastībā!

Mums, mirstīgiem, Tu saule tieci! Kā bērnus tēvs mūs mīlēdams, Klāj galdu mums un mielot lieci, Mums stipru pili uzceldams. Nāc apmeklēt mūs, grēciniekus, Pats dodies baudīt, nesdams priekus!

Ak Kungs, uz Tavām debess mājām Lai mūsu balsis paceļas! Sirds asaras Tev krīt pie kājām Kā rīta rasa mīlīgas, Mums sirdīs altār's Tavam godam, Tev lūdzot, dziedot slavu dodam!

(309) Michael Cheraskov, atdzejojis Kārlis Tarziers

310

meld.: Kad es nākšu, kur tie dzīvo

Jēzu, nāk pie Tava galda Tie, kas bēg no zemes malda, Kas grib dzīvot tīru dzīvi, Kļūt no grēku važām brīvi. Esi, Kungs, ar mums! Saki: Miers ar jums! Maizē, vīnā Sevi sniedzi, Savu spēku izjust lieci Dzīvā ticībā.

Tu, kas grēcinieku saudzē, Savā baznīcā un draudzē Liec mums visiem atrast vietu, Lai mēs Tavos ceļos ietu, Un reiz mūžībā, Dieva valstībā Tevi vaigā Skatīt spētu, Dieva Dēlu, dzīvu svētu, Debess godībā!

Jēzu, Jēzu, savu garu Sūti mums kā saules staru, Lai tas bēdu tumsu kliecē, Visas mūsu rētas dziedē! Kungs, Tu vari to; Žēlīgs uzlūko Mūs, kas te pie Tevis nākam, Pazemīgi Tevi lūdzam: Žēlo grēc'nieku!

(310) Arnolds Lūsis

311

Nāci, Kungs! Nāci, Kungs! Draudzes Galva, nāc pie mums! Tevi gaidām; pie mums nācis, Sveicini mūs: "Miers ar jums!" Tevi, kas mūs biedrot sācis,

Lūdzam: svētī mums šo mielastu, Svētais Kungs, Jēzu, Tu!

Svētī mūs! Svētī mūs! Sniedzi, maizi dalīdams, Mums šo žēlastības tiesu, Mūsu grēkus piedodams, Upurēdams savu miesu. Lai tad dvēs'le aizmirst pasauli, Garu mums paceli.

Dzīvais Kungs! Dzīvais Kungs! Dod pie Tava avota Norimt mūsu dvēs'les slāpēm! Tava asins izlieta Mūsu dēļ ar tik daudz sāpēm. Par to gribam Tavi kalpi būt, Kamēr mums dvaša zūd.

Klausījies, Klausījies Viņš ir draudzes lūgšanu, Uzlicis uz sava galda Dāvanu visdārgāko, Debess barību tik saldu. Ceļos metušies to saņemiet, Pateiciet, pielūdziet.

(311) Karl Bernhard Garve, atdzejojis Jūlijs Mītelis

312

Posies, mana sirds, un taisies, Un no grēkiem vaļā raisies! Celies, rādieš gaismas priekšā: Jēzus nāks pie tevis iekšā! Viņš pie tevis šodien rasies: Ej, šo viesi lūdzies, prasies! Kas par debess pulkiem valda, Mielos tev' pie sava galda.

Izsalcis es, Jēzu, lūdzu, Savas vainas Tev es sūdzu: Dodi man no grēku malda Atspirgt šeit, pie Tava galda! Lai uz Tevi acis veŗu, Kad no biķeŗa es dzeŗu, Un ar sirdi atjaunotu Dzīvoju vien Tev par godu.

Dod man, Jēzu, palīdzību, Ka es Tavu mīlestību, Tavas asinis un miesu Saņemu kā svētu tiesu. Ejot man pie Dieva galda, Svētais Gars lai sirdi valda, Ka es, staigādams patiesi, Palieku par debess viesi. (312) Johann Franck, atdzejojis Gerhards Remlings

313

meld.: Posies, mana sirds

Saules ceļš un ceļš no malda, Abi ved pie Dieva galda; Sirdi sataisītu iesim Tur, kur maizi sniedz ik viesim, Kuŗam pestīšanas salka; Dzirdina no dzidra malka Kauss, kur kvēlo Kristus sāpes, Spirdzot svētlaimības slāpes. (313) Kārlis Kronis

314

meld.: Svētais Dievs, jel nesodi

Nāku es kā mācekļis Jēzu sadraudzībā, Grūtus ceļus izgājis, Lūdzos pazemībā: Pieņemi žēlīgi, Kungs, pie sava galda To, kas nāk no malda.

Apžēloto pulciņā, Jēzu, dod man vietu, Lai es Tavā draudzībā Debess ceļu ietu! Nomazgā, nožāvē Arī manas kājas, Atver savas mājas!

Lauz, Kungs, maizi svētīto, Biķeri man sniedzi, Paēdini salkušo, Slāpes dzēst neliedzi! Svētī Tu mielastu, Svētī savu draudzi, Grēciniekus saudzi!

Dzīvā ūdens avotu Manā sirdī radi; Tava Gara skaidrotu, Pats Tu mani vadi! Dzīvībā
mūžīgā Vienoti lai kļūtu, Un es Tevī būtu! (314) Augusts Briedis

315

meld.: Svētais Dievs, jel nesodi

Šodien ceļus klusu liec, Atraisies no malda: Šodien Kristus aicina Mūs pie sava galda! Dāvanu dārgāko Sniegs Viņš svētām rokām, Pilnu upurmokām.

Palīdz', Kungs, ar Tevi ciest, Nest ir Tavu krustu, Lai es dzīves nestundā Grēkā nepazustu. Palīdz', Dievs, pacelties Īstā siržu rotā, Jēzus Kristus dotā.

(315) Amālija Breikša

316

meld.: Ak galva asiņaina

Tu, Kungs, uz nāvi iedams, Mums cēlis piemiņu Un, savas asin's liedams, Mums devis mielastu. Še piedodi Tu grēkus, Kungs, saviem ticīgiem Un vājiem dodī spēkus Un prieku bēdīgiem!

Šo Tavu mīlestību, Par nāvi stiprāku, Ar sirdi pateicīgu, Kungs, mūžam pieminu. Ak, sargi mani vāju, Kamēr es dzīvoju, Ka Tevi neatstāju, Nedz Tevi aizliedzu. (316) Kristofs Harders

LAULĪBA

317

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Ir mīlestība saulei māsa, Ko sirdīm izredzējis Dievs. Tam dzīves stundām zelta krāsa, Kas dzirkstij lika iedegties Par mūža ugunskuru siltu, Mest dienām pāri staru tiltu.

Ar sauli puķes izplaukst ziedos, Ar sauli briedums druvās nāk; Ar gaismu, ko sirds sirdij iedos, Zels mūža sējums bagātāk, Un pilnība nāks dzīves klētīs, Dievs mīlestības gaismu svētīs.

Liec saule debestelpā loku Un apspīd zemes mājokļus, Lai vada Dievs ar savu roku Nu jūsu ceļus izlemtus! Būs mīlestība saulei māsa Un mūža dienām zelta krāsa. (317) Nikolajs Kalniņš

318

meld.: Cik jauki, cik skaisti

Jel atveriet sirdis un sadodiet rokas Šai svētītā brīdī, kas savieno jūs; Mēs lūdzam un vēlam: lai ceļš nu jums sokas, Kas ticēts un cerēts, par dzīvi lai kļūst. Nāks dienas un gadi, Tad Tu, Dievs, tos vadi, Ar gaismu un Garu Tu bērnus šos dzirdi, Dod tiem visu labu un priecini sirdis!

Tā lielākā balva no Tevis ir dota, Kas pacieš un panes, kas piedod un tic, Tā pilnības saite, lai nu jūsu rota, Kas paliek vēl tad, kad ir zudis viss cits. Kā

Kristus ir devis, Tā dodiet no sevis Tos vārdus un jūtas, kas dvēseli silda, To dzīvi, ko Dievs pats tik brīnišķīgi pilda!

(318) Ivars Gaide

319

meld.: Kungs, paliec klāt

Ko sirds lai lūdz, kad gredzeni ir mīti Un mīlestībā ceļi izraudzīti? Ar saules staru viņus pavadi, Tēvs, mūžīgi, Tēvs, mūžīgi!

Ko sirds lai lūdz, kad vārds ir izskanējis, Kas Dieva priekšā mūžus kopā sējis? Dod, Tēvs, mums vienmēr Tavu gaismu krāt Un saglabāt, Un saglabāt!

(319) Nikolajs Kalniņš

320

meld.: Augstais Dievs, kam slava dota

Savienotas sirdis, rokas, Ceļš nu viens un mērķis viens, Divas tekas kopā lokās, Šķetināts jauns pavediens! Slēgta ir šī derība Mīlestībā, cerībā!

Svētais Tēvs, lai debess rasa Uz šīm jaunām sirdīm krīt, Kas še, ceļu sākot, lūdzas, Lai Tu nāc tās pavadīt. Atver roku bagātu, Dod tām savu svētību.

Mīlestības ziedu saudzē, Lai tas nevīst mūžadien, Māci viņus savā draudzē Piederēt tik Kristum vien! Dod tiem īsto pērli gūt, Kristus sirdij tuviem būt.

(320) Roberts Bērziņš

321

Prieku, prieku sirdīs jūtam, Mīlestību vēlējam; Pateicību Dievam sūtām, Visa laba devējam. Prom lai šaubu ēnu tēli, Ticība lai spēku rod, Kopā ejot agri, vēli, Vienu ceļu staigājot.

Prieka skaņas augšup raidām, Debess, zeme atbalso; Kristus svētīšanu gaidām: Viņš lai dzīves savieno. Mīlestības gaismas lokā Vēlamies mēs vienmēr iet, Lai nav dzīves bēdu sloga, Prieka saule nenoriet!

(321) Henry van Dyke, atdzejojis Ivars Gaide

322

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles

Tu, Kungs, kad jaunas gaitas sākām, Mums rokas, sirdis vienoji. Nu divi ceļinieki nākam Un lūdzam Tevi zemīgi, Nāc, mūsu sirdis pārbaudi, Vai gadi gudri skaitīti.

Gan atmiņā plaukst tālie gadi, Kad skaists bij jaunās laimes rīts; Gan bērni, bērnu bērni, radi Sveic, cēliens skaists nu aizvadīts, Bet Tu, Kungs, īsto skaistumu Mums dod ar savu svētību.

Un kad Tu mūsu rokas šķirsi, Un zemes gaitas beigsim mēs, Jo ciešāk tad

pie sevis saisti Tu mūsu sirdis, Debestēvs; Tad sirdis, šē reiz vienotas, Būs mūžībā nešķīramas.

(322) Reinis Laiviņš (Reinis Dievkociņš)

KRISTĪGĀ DZIVE

TICĪBA UN TAISNOŠANA

323

Ak Dievs, Tu labais Dievs, Tu žēlastības avots! No Tavas lēnības Viss labums mums tiek iedots. Liec, Kungs, man veselam Šo vārgo miesu nest Un palīdzi no sirds It visu ļaunu mest!

Lai, Tēvs, es daru to, Lai daru neapnicis, Ko darīt esi Tu Šai pasaulē man līcis! Kas man ir jāstrādā, Lai labi sekmējas, Ar Tavu palīgu Lai labi izdodas!

Liec man, ak mīļais Dievs, To runāt, kas der lieti, Slēdz manu muti pats Pret visām blēņām cieti, Un kad es runāju, Kur nākas runāt man, Dod vārdiem padomu Un gudru saprašān'.

Kad uzbrūk bēdas man, Dod visai neizbīties, Bet prātam stipram būt, Pret bēdu viļņiem dzīties! Ar lēnu prātu liec Man pārspēt naidnieku Un, kad man vajaga, Drīz atrast padomu!

Dod taisni cīnīties Un staigāt Tavās pēdās, Lai gan šai pasaulē Ir jācieš grūtas bēdas! Ja maizi vecumā Ar asarām būs ēst, Tad sirmo galvu, Kungs, Dod man ar godu nest!

(323) Johann Heermann, atdzejojis Svante Gustav Dietz

324

Kungs, Tavas asins svētība Tik vien mans gods un greznība, Ar ko priekš Dieva stāvēšu, Kad debesīs es ieiešu.

Tu nevainīgais Dieva Jērs, Kam uzlikts mūsu soda mērs, Par ļaužu grēkiem cietis Tu, Lai grēciniekus izglābtu!

Kad mani vaicās debesīs, Vai esmu es to pelnījis, Tad sacīšu: mans Pestītājs Bij' visa laba darītājs!

(324) Nicolaus Ludwig von Zinzendorf, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

325

Cik brīnišķi, mans Dievs, Tu mani vadi! Dus Tavās rokās mani mūža gadi. Kad noskumst prāts, Tu mani mierini: Tik brīnišķi!

Cik brīnišķi, mans Dievs, Tu mani vadi! Kad satumst nakts, man zvaigžņu gaismu rādi, Kad kāja slīd, man roku satveri: Tik brīnišķi!

Cik brīnišķi, mans Dievs, Tu mani vadi! Kad gaisīs domas, aptumšosies skati, Man roku sniedz un mājās pārvedi: Tik brīnišķi!

(325) Elvīra Vankina

326

Dievišķīgā mīlestība, Debess balva dārgākā, Mūsu sirdīs ienākdama Dzīves ceļu pārmaina. Jēzu, mīlestības avots, Žēlastība mūžīgā, Nāc ar mieru, nāc ar prieku Katrā sirdī slāpstošā.

Pildi, Kungs, ar savu Garu Tu ikvienu dvēseli, Tevī pieaugt lai mēs varam, Mieru mantot mūžīgi. Atņem prieku dzīvei lētai, Ticībai Tu sākums, gals; Lai mūs vada gaitā svētā Tavā Labā gana balss.

Dzīvei kas ir atjaunota Pestīšanas nopelnā, Esi, Jēzu, viņas rota, Mūžam gaišā cerība. Iet no spēka jaunā spēkā Lai ir mūsu cenšanās, Kamēr nāksim debess mājās, Žēlastībā dāvātās.

(326) Charles Wesley, atdzejojusi Otilija Baštika

327

Dievs savējos gan pazīst Pa visu pasauli, Viņš lielos, mazos pazīst, Tie sen Tam zināmi. Viņš viņiem, visam irstot, Ir stiprais Patvērums; Tie dzīvojot un mirstot Ir Viņa īpašums, Tie dzīvojot un mirstot Ir Viņa īpašums.

Dievs savus pulkus pazīst No īstas ticības, Kas, kaut viss dūmos izšķīst, Uz Dievu paļaujas, Kas dzimst no Dieva vārda Un zemojas priekš tā, Kam barība tā garda Un bruņas cīniņā, Kam barība tā garda Un bruņas cīniņā.

Dievs savus ļaudis pazīst No drošas cerības, Kas priecīgi to atzīst, Ka Dievs tos neatstās. No Viņa pārpilnības Tā striprumu sev smeļ, Zem Viņa apsardzības Tā dīgst un plaukst un zeļ, Zem Viņa apsardzības Tā dīgst un plaukst un zeļ.

No īstas mīlestības Dievs pazīst tos jebkur, Kas pilni uzticības, Tam patikt grib visur, Kas visiem ļaudīm dara, Kā Viņš to prātu griež, Kas svētī Viņa garā, Un kā Viņš klusu cieš, Kas svētī Viņa garā, Un kā Viņš klusu cieš.

Dievs pazīst savus ļaudis, Nekad tos neatstās! Kaut tumsas spēki draudēs Un melna nakts tos klās. Viņš, zemes lietām irstot, Ir viņu patvērums. Tie – dzīvojot un mirstot – Ir Viņa īpašums. Tie – dzīvojot un mirstot – Ir Viņa īpašums.

(327) Karl J. P. Spitta, atdzejojis Hans K. Glaeser

328

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Es pamatu nu zinu drošu, Kur enkurs stāv un nekustas, No mūžības jau pastāvošu, Kas Kristus krustā atrodas. Šis pamats nevar kustēties, Kad zeme, debess bojā ies.

Tā Dieva Kunga žēlastība, Kas pārsniedz visu padomu, Tā nebeidzamā mīlestība, Kas meklē katru grēc'nieku, Sirds viņai lūzt aiz žēlabām, Vai nākam mēs, vai nenākam.

Mums nebūs vairs būt pazudušiem, Dievs grib, lai topam pestīti, Pats Jēzus nāk pie noskumušiem, Vest visus līdz debesīs! Tāpēc Viņš nebeidz aicināt, Pie siržu durvīm klausīnāt.

Šo pamatu es neatstāšu, Līdz pametīšu pasauli, To domās, darbos pasargāšu, Līdz gūšu debess mājokli! Tur mūžībā es slavēšu Šo lielo apžēlošanu!

(328) Johann A. Rothe, tulkotājs nezināms

329

meld.: Es dziļās bēdās nosaucos

Gan droši dzīvē izejam, Bet ejot daudzkārt krītam; Ceļš grūts līdz pašam vakaram Un tumšs līdz pašam rītam. Kur glābējs tāds, kas var mūs vest, Kur spārns, kas var mūs augšup nest, Kad dziļā lejā mītam?

Ak labais, pieņēmīgais laiks, Ak žēlastības diena, Kad lēnīgs atspīd Dieva vaigs Kā zvaigzne vēl neviena! Pats Tēvs pie rokas bērnu tver, Tiem savas durvis vaļā ver, Ko šķīra grēku siena.

Ak Dieva Dēls, ak ļaužu prieks, Kā teikt lai Tevi protu? Tu Tēva valstī valdnieks, Ko nabags Tev lai dotu? Tik sirdi došu vainīgo, Ņem, šķīstī, dziedē, glabā to Un dari sev par rotu!

(329) Ludis Bērziņš

330

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Ja mūs Dievs ir izredzējis, Mūs ar Kristu godā celdams, Kā lai es to neslavējis, Viņa gaismā augdams, zeldams? Ko mums teikt? Kas pretim ies, Ja ar mums ir mūsu Dievs?

Ko mums teikt? Kas pretim stās? Dievs uz mums tur drauga prātu, Visu Viņš mums dāvinās Līdz ar Dēlu dāvinātu. Kā es tiktu apsūdzēts, Kad es Kristum esmu svēts!

Kad es Kristum esmu svēts, Kas gan mani pazudinās! Kas ir nāves nepārspēts, Lauzt ir manu nāvi zinās. Tēva godā sēdēdams, Gan Viņš zin, kas aizstāvams.

Gan Viņš zin! Kas mūs tad šķirs, Šķirs no Kristus mīlestības? Vai tā bēdās, bailēs ir, Vai aiz ļaunu ļaužu gribas? Vai to pārspēs likstas, bads Jeb vai nāves zobens pats?

Nāvei zobens salauzts rūs, Viņas vara veiktin veikta. Kas pārpārēm mīlējis mūs, Tam lai augsta slava teikta! Dzīvībā, kā nāvē Tas Mūžam mani neatstās.

(330) Ludis Bērziņš

331

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Jūs, domas, atstājiet šo dzīvi Un trauciet plašā mūžībā! Pār veciem,

jauniem laikiem brīvi Jums jāpaceļas ticībā, Lai varat dziļi atzīt jūs: Dievs mīlestība ir un būs!

Ak brīnišķīgā mīlestība, Kas mani sen jau mūžībā Pie saviem bērniem pieskaitīja, Lai vestu debess pagalmā! Kas mani dzīvīb's grāmatā Ar Tēva roku rakstīja!

Cik labi ir, kad sirds man steidzas Uz augšu pie šī avota, No kuŗa izplūst, nenobeidzas Man visa labā pilnība. Man stāsta gadu tūkstoši: Tu mani mūžam mīlēji!

Es savu necienību jūtu, Kad redzu Tavu laipnību. Ar ko gan izpelnījies būtu Šo mīlestību mūžīgu? Ak Tēvs, es nepiederu sev, Es piederu, Kungs, tikai Tev!

Caur laika ēnām, gaišiem stariem Uz augšu dodas cerība, Un mūžībā, aiz zvaigžņu bariem, Tur iekšā raugās ticība, Kur Kanaana solītā No Tevis top mums rādīta.

(331) Johann Gottfried Herrmann, atdzejojis K. Betiņš

332

meld.: Augstais Dievs, kam slava dota

Kaut ar kristu augstie kalni, Un pat klintis šķobītos, Dieva žēlastības vaļņi Mūžam patvērumu dos. Sabruktu kaut pasaule, Dievs ir mūžīgs, dvēsele!

Dievs man savu vārdu devis, Derību ir noslēdzis; To Viņš nelauzīs no sevis, Līdz Tas visu pabeidzis. Viņš ir patiess, nemāna, Notiek viss, ko apsola.

Viņa žēlastība stāvēs, Kaut viss lūzt un drupās krīt. Kas gan mani vajās, nāvēs, Dievs jau pats pie manis mīt. Ļaužu prāts ir liekulīgs, Dievs ir labs un uzticīgs.

Savu sirdi, savu prātu Dievam vienmēr nodošu, Droši pie tā nākšu klātu, Tā kā klinti turēšu. Zeme, debess nīcīga, Stipra Dieva derība.

(332) Benjamin Schmolck, atdzejojis Jānis Ērmanis

333

meld.: Klints, kur tveŗos

Klints Tu esi mūžīgā, Ļauj man Tavā drošībā Patverties, kad vajā grēks, Tev vien viņu novērst spēks, Tev, kas nāvi salauzi, Pestīšanu atnesi.

Klints Tu esi mūžīgā, Debess gaismas spožumā, Ļauj, kad maldu ēnas māc, Pagurst sirds un šaubās prāts, Lai uz Tevi raugās acs! Rādi ceļu man Tu pats!

Maz vien cilvēks darīt spēj, Ticību man sirdī sēj! Nespēcīgs var spēcīgs kļūt, Katra nasta viegla būt Debess gaismas spožumā, Klints Tu esi mūžīgā!

(333) Augustus M. Toplady, atdzejojis Nikolajs Kalniņš

334

meld.: Dvēs'le līksmojies arvien

Kungs, Tu esi dzīves drošums, Mūsu palīgs, mūsu spēks, Dvēselei Tu prieks un košums, Kad to nomāc velns un grēks. Tavas acis visu redz, Tava roka sarga, sedz, Stiprums, patvērums mums esi, visas mūsu nastas nesi.

Tu kā gaišums pie mums nāci, Tumsībā mēs staigājam; Sirdi apgaismot Tu sāki, Dievu Tēvu atzinām. Nieks tam pasaul's manta, zelts, Kas par Dieva bērnu celts, Taisnība un miers tā rota, Tam no Jēzus Kristus dota.

Nespēcīgi paši esam, Daudzkārt krītam, maldāmies, Mālu traukos mantu nesam, Briesmās viegli bīstamies, Bet Dievs mūsos spēcīgs ir, Tas mums visur ceļu šķir, Bēdās stiprina un sargā, Arī klāt, kad vētra barga. (334) Jānis Ērmanis

335

meld.: Man Kristus dzīvība

Kas skaistāks mūža dienās, Kas cēlāks še var būt Kā ilgas svētas, vienas: Pie Dieva tuvāk kļūt!

Pie Viņa svētām krūtīm Mums laimes puķes zied, Pār mūsu ceļa jūtīm Tā Kunga dvaša iet.

Kaut lūpām aprūkst dziesmu, Sirds tomēr klusu lūdz Un ilgu svēto liesmu Vēl sūta augšup krūts. (335) Karl J.P. Spitta, atdzejojis Roberts Bērziņš

336

Lūkojos ticībā Uz tevi Golgatā, Mans Pestītāj! Ak, šķīstī mani Tu Par sniegu baltāku, Lai Tev vien piederu, Mans žēlotāj'!

Ar spēku apbalvo, Kungs, sirdi bailīgo, Dod iepriecu; Tu mani pestīji, No soda izglābi, Lai Tevi mūžīgi Es mīlētu.

Kamēr vēl ceļoju Caur bēdu tumsību, Esi mans sargs; Liec tumsai izbeigties, Lai sirds var līksmoties Un Tevī patverties, Kad negaiss bargs.

Kad ceļš reiz izbeigsies, Kad nāve tuvosies Un mājās sauks, Man šaubas izdeldi, Ar mieru piepildi, Pie sevis uzņemi, Mans dvēs'les draugs! (336) Ray Palmer, atdzejojis Arturs Voitkus

337

meld.: Ak, kaut man tūkstsoš mēles būtu

Man žēlastība notikusi, Kas pārsniedz visu padomu, Tā brīnišķīgi izglābusi Ir mani, grēkos kritušu! To pazemībā atzīstu Un žēlastību slavēju!

Es biju tikai dusmas krājis, Nu esmu Dieva apžēlots, Jo Kristus grēkus nomazgājis Un Viņa nopelns man ir dots; Tas šķīstī mani nabagu, Šo

žēlastību slavēju!

Mans Dievs, to Tavā priekšā teikšu, To teikšu visā pasaulē, Nekad to slavēt nenobeigšu, Ko saņēmusi dvēsele! Es, ceļos kritis, slavēšu Šo žēlastību mūžīgi!

Šo dievišķīgo žēlastību Pat naidnieks man vis nelaupīs, To turēšu ar uzticību, Tā mani vedīs debesīs. Uz to es bēdās paļaušos, Ar to es nāvē aizmigšos.

(337) Philipp F. Hiller, atdzejojis Jānis Neilands

338

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

Mans Dievs, kaut vaigu Tu gan slēpi, Kaut Tavi ceļi brīnišķi, Es nebīstos, jo mātes klēpī Tu jau par mani domāji. Tēvs, vadi mani mūžīgi, Kaut brīnišķi, bet svētīgi!

Kas Tavu prātu izdibinās, Kas izsmels Tavu gudrību? Jo tūkstošiem tā ceļu zinās, Kur es neviena nezinu. Tēvs, vadi mani mūžīgi, Kaut brīnišķi, bet svētīgi!

Cik augstu debess stāv pār zemi, Pār mūsu domām stāv Tavs prāts. Ja Tu tad manas gaitas lemi, Tad netikšu vairs maldināts. Tēvs, vadi mani mūžīgi, Kaut brīnišķi, bet svētīgi!

Es Tavās Tēva rokās dodu Pats sevi, visu, kas man ir, Lai ceļus, ko es neizprotu, Man Tava žēlastība šķir. Tēvs, vadi mani mūžīgi, Kaut brīnišķi, bet svētīgi!

Kungs, neļauj atlaist roku Tavu, Lai prieks vai bēdas, gods vai sods! Lai dvēs'les laimi, Dieva slavu Viss vairo, kas man rokās dots! Jā, Dievs Tēvs, mani pavadi, Kaut brīnišķi, bet svētīgi! (338) Salomo Franck, atdzejojis Roberts Bērziņš

339

Mums pestīšana atnāca Ar Dieva lēnprātību. Neviens ar darbiem nespēja Sev pelnīt žēlastību. Uz Jēzu vien mums jāskatās, Pie Viņa rokas jāturas, Viņš Pestītājs mums kļuvis.

Kas sirdī tur šo ticību, Tas taisnots savā Dievā, Tā rāda savu gaišumu, Ir darbus nenonievā. Kas tic un Dievam kalpojis, Un tuvāko ir mīlējis, Tas ir no Dieva dzimis.

(339) Paul Speratus, atdzejojis Kristofor Fuerecker

340

Dvēs'les slāpes remdējot, Dievu pielūgt sākam, Dzīvā ūdens avotam Lūdzot tuvāk nākam.

Dieva Gara spožumam Dvēs'lē spīdēt liekam, Dieva Gara skaidrībā Apskaidroti tiekam.

Pat ir dzīves nedienās Sirdī sauli rodam, Prieku kalpot tuvākam, Dzīvot Dieva godam.

(340) Osvalds Vanags

341

Ņem mani gūstā, Kungs, Tad brīvība man augs, No manām rokām šķēpu rauj, Tad uzvara man plauks! Ja paša spēks mans balsts Es nāvē nogrimstu, Ja Tava roka mani ved, Es briesmās pastāvu.

Sirds vāja, trausla man, To rūpes, bailes māc, Tā vētrās tad tik pastāvēs, Ja Tu to vadīt sāc, Kas brīvību tai dos, Kas saites saraut spēs? Tik Tavām, saitēm saistīta Tā godam pastāvēs.

Un vara sīka man, Es maz ko iespēju; Tik ja es kalpot mācījies, Es spēkā pieaugu. Bez Tava spēka, Tēvs, Man darbs būs tukšs un lieks. Mans spēks būs nespēks, ja Tavs Gars Man savas liesmas liegs.

Un gribas spēks mans mazs, Tas cīņas vētrā lūzt. Kas karaļtroni sasniegt grib, Tas pazemīgs lai kļūst. Pie Tevis balstoties, Tik griba stipra tiek Un citu neko nevēlas, Kā vien ko vārds Tavs liek. (341) George Matheson, atdzejojis Roberts Bērziņš

342

No Dieva neatkāpšos, Viņš mani neatstās, Pie Viņa vien es glābšos Jebkādās grūtībās. Viņš būs par palīgu, Viņš piešķirs visās vietās Man vajadzīgās lietas Un atņems trūkumu.

Kad mitas mīlestība Pie cietiem cilvēkiem, Tad Dieva žēlastība Vēl paliek bēdīgiem. Viņš glābj tos, pestīdams No vaidiem un no kaitēm, No pašām nāves saitēm Un visām vaimanām.

Es dodos Dieva ziņā, Kas dziedēt var un sist, Mums nevar mats bez Viņa No mūsu galvas krist. Tam sevi pavēlam: Caur Kristu, savu Dēlu, Viņš glābs mūs agri, vēlu, To teicam, slavējam!

Šīs pasaulīgās lietas Reiz visas galu ņems, Kas liels un bagāts šķietas, Var nabags tapt un zems. Kad nāve nospiež mūs, Tad visi kapā krītam, Bēt, austot jaunam rītam, Ikvienam celties būs. (342) Ludwig Helmbold, atdzejojis Kristofor Fuerecker

343

meld.: No sirds, Dievs, Tevi mīlēju

No sirds es Tevi mīlu, Dievs, Un lūdzu vienmēr piestājies, Lai Tavā priekšā būtu. Ko zemes virsū varu gūt, Pat debesis var tukšas kļūt, Ja neesi Tu tuvu, Un ja no sāpēm lūzt man sirds, Tad tomēr nebūšu es šķirts, Jo mana daļa esi; Tu manu dvēs'li nesi. Ak Kungs un Dievs, Mans Pestītāj, mans Pestītāj!

Tev uzticos, Jel neatstāj!

Ak Kungs, Tu mani svētīji Ar miesu, garu, dvēseli, Lai dzīvotu arvienu. Tad dod, ka vienmēr slavēju Un Taviem ļaudīm palīdzu Un pieņemu ikvienu. Lai skaidra Tava mācība, No tumsas dvēsele sargāta. Dod spēku, ka es pastāvu Un, krustu nesot, sekoju! Ak Kungs un Dievs, Mans Pestītāj, mans Pestītāj! Tev uzticos, Jel neatstāj!

Un beidzot sūti eņģeli, Lai varu atstāt pasauli Un spēju mirt bez bailēm. Man gurdās acis aizdari Un glabā mani žēlīgi, Kad savās mājās aiznes. Bet tanī Lielā Dienā, Dievs, No nāves ļauj man piecelties; Dod, Kungs, lai man ar' spīd Tavs vaigs, Tu Pestītājs un cilvēks maigs. Ak Kungs un Dievs, Jel klausīnu šo lūgšanu! Es vienmēr Tevi slavēšu! (343) Martin Schilling, atdzejojis Ivars Gaide

344

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

No žēlastības pestīts kļūšu! Sirds, vai to ticēt nevari? No visām bailēm svabads būšu, Jo svētie raksti patiesi, Un viņos Dievs ir solījis No žēlastības debesis.

No žēlastības mums ir dota Bez darbiem Kristus taisnība; Tā mūsu dārgums, mūsu rota, Ir Pestītāja pelnīta, Kas mirdams mūs ir pestījis, Par Dieva bērniem darījis.

No žēlastības, to liec vērā, Kad grēki tevi biedina, Un smagas nastas lielā mērā Tev sirdi spiež un skumdina. Ko prāts tev droši saprast liedz, To Dievs no žēlastības sniedz.

No žēlastības katru brīdi Tev Tēva sirds ir atvērta, Ja maldīdamies apkārt klīdi Bez cerības un bailībā. Es nebīstos, kaut sabrūk viss, Man žēlastība enkuris. (344) Christian L. Scheidt, atdzejojis Jānis Ērmanis

345

meld.: Tuvāk pie Dieva kļūt

Pie Tēva dārgās krūts Es atdosos; Kad bēdu pērkons dūc, Es nebīstos. Uz klints ir celts mans nams, Nav vētrām sagraujams. Dievs ir mans gans un sargs, Mans gans un sargs!

No Tēva godības Man dots viens stars: Šīs miesas brīnišķās Un možais gars! Tie dod man liecību Par Dievu spēcīgu. Dievs ir mans gans un sargs, Mans gans un sargs!

Un dvēsele, kas prot Pat Dievu just, Tā, kalniem sagrūstot, Ar nevar zust! Un sirds un gaišais prāts, Tiem sprausts tak mērķis kāds! Dievs ir mans gans un sargs, Mans gans un sargs!

Tā šaurās robežās Es liels un drošs, Jo mērķis paceļas Man cēls un spožs. Uz klints ir celts mans nams, Nav vētrām sagraujams. Dievs ir mans gans un sargs, Mans gans un sargs!

(345) Roberts Bērziņš

346

Sentēvu dzīvā ticība, Cietumos, sartos vajāta, Slavenu vārdu nesdama, Sirdis mums priekā pacilā: Paliksim mūža gājumā Sentēvu svētā ticībā!

Sentēvu brīvā ticība Cietumu važās nedzisa. Ticību turot, nebija žēl Dzīvību ziedot viņas dēļ: Paliksim mūža gājumā Sentēvu svētā ticībā!

Sentēvu svētā ticība Zudušo mīlēt mudina. Darbos un vārdos, tikumā Rādīsim tevi, mūžīgā! Paliksim dzīvē, miršanā Sentēvu svētā ticībā!

(346)

Frederick William Faber, atdzejojis Edgars Rumba

347

Tu, kas mani radījusi Savam vaigam līdzīgu, Tu, kas mani pestījusi, Grēka vainā kritušu, Mīlestība mūžīgā, Tavs es esmu ticībā.

Tu, kas mani meklējusi, Pirms es gaismā nācis vēl, Tu, kas mani pieņēmusi, Kad Tev manis bija žēl, Mīlestība vadi mūs, Sirds tad Tavu mieru gūs.

Mīlestība gādājusi Savos vārdos dzīvību, Mīlestība sūtījusi Sava Gara palīgu, Nododos Tev sirsnīgi, Piederu Tev mūžīgi.

Mīlestība, kas Tu vari Glābt mūs stundā pēdējā, Savējiem kas ceļu dari, Ka tie ieiet godībā, Mīlestība, Svētais Dievs, Tev es gribu nodoties.

(347) Johann

Scheffler, atdzejojis Ludis Bērziņš

348

Pie manis nāciet, Kristus sauc, Kam grēku smagums virsū krauts, Nekam jūs nebūs biedēt. Vecs, jauns, vīrs, sieva, visi jūs, Es gribu dot, kas vien man būs, Jums jūsu vainu dziedēt.

Mans jūgs ir salds, mans krusts ir mazs. Kas viņu panest neliedzas, Tam sirds būs atvieglota; Es tam to palīdzēšu nest, Pie sevis es to gribu vest Tur svētā debess priekā.

Ar ļaunu ļaunu nemaksā, Bet raugi dzīvot taisnībā, Kaut citi tevi nievā. Gan Dievs ar viņiem tiesā ies, Bet tu ar viņiem saderies, Kā pavēlēts no Dieva.

Tu Dieva bērns, ko bēdājies, Kas Dievam esi padevis, Tavs krusts tev augļus nesīs. Pie Dieva vārdiem turies vien, Pie savas sirds tos cieši sien, Tie tavas slāpes dzēsīs.

(348) Bartholomaeus Ringwaldt, atdzejojis Kristofor Fuerecker

349

meld.: Tuvāk pie Dieva kļūt

Vairo mums ticību! Mēs lūdzamies, Uz īsto dzīvību Mums ceļš tad ies! Un, laikiem mainoties, Pie Dieva turoties, Mēs stipri paliksim, Ja ticēsim!

Vairo mums ticību, Kad dvēs'le skumst, Par skarbo ikdienu Kad debess tumst. Tad visās grūtībās, Pat bēdās, ciešanās, Mēs gaismu redzēsim, Ja ticēsim!

Vairo mums ticību, Kad biedē grēks, Liec meklēt skaidrību Kaut vājš mums spēks! Tad, augot pilnībai Un Dieva valstībai, Mēs mērķi sasniegsim, Ja ticēsim!

Vairo mums ticību, Kad saule riet, Uz tālo mūžību Kad ceļš jau iet! Tad nāvē dzīvību Caur krusta uzvaru Mēs beidzot mantosim, Ja ticēsim! (349) Arnolds Lūsis

350

Zvaigzne, kurā veļos, Klints, kam uzticos, Enkurs, pie kā ķeros, Vadon's tuksnešos; Maize, kas dod spēku, Jaunu dzīvību, Paspārne, kur bēgu, Viss, Kungs, esi Tu!

Kur bez Tevis gūtu Mieru, drošību? Kas man nastu grūtu Mīļi atņemtū? Ai, bez Tevis dzīvot Brīdi nespētū: Ticēt, cerēt, mīlēt, Visu māci Tu!

Tāpēc vadi mani, Kā Tev patīkas, Kamēr sēru zvani Vēstīs: jāšķīras! Tad es lielā priekā Augšup lidošu, Netrūks man nenieka: Viss, Kungs, esi Tu! (350) Cornelius F.A. Krummacher, atdzejojis Fricis Krastiņš

DZĪVE TICĪBĀ

351

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Ak cik jauki, svētīgi, Kad še Kristū vienoti Brāļi, māsas sastopas, Viņa vārdā priecājas!

Ienaid, skaudība lai zūd, Sirdis mīlestību jūt, Zinot to, ka visiem mums Ir viens gans un patvērums.

Lai viens otram roku dod, Vienus mērķus sirdis rod, Un kā vienā mutē lūdz, Priekus teic un bēdas sūdz!

Jēzus, mūsu vidutājs, Savu bērnu vienotājs, Viņus laimē redzēdams, Ir starp tiem, tos svētīdams. (351) autors nezināms

352

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Ar Dievu ceļu uzsāku. Dievs pašķirs manu gājumu, Svēts eņģel's mani pavadīs Un ļauno varu atvairīs.

Es droši ceļu staigāju, Ja Dievu allaž pieminu. Kad tumsa manā ceļā krīt, Mans Jēzus, mana Saule, spīd.

Kad svešā malā staigāju, Tad Dieva spēku nomanu. Mans Jēzus man par zizli ir, Viņš visur manu ceļu šķir.

Pie krusta koka pieturos, Pie tā no ļauna izglābjos; Kad kārdinātājs uzmācas, Mans Jēzus mani pasargās.

Ar Tevi, Kungs, man laimēsies, Ar Tevi gaita paveiksies. Tu pats man ceļu rādīsi, Šeit laikā un tur mūžīgi. (352) autors nezināms, atdzejojis Svante Gustav Dietz

353

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Ar Dievu Kungu gribu sākt Un drošs pie sava darba nākt. Dievs Tēvs, Dievs Dēls, dod spēku man Dievs Svētais Gars, Tu arīdzan!

Mans darbs lai labi izdodas, Lai daru to, kas pienākas, Jo šinī rūpju pasaulē Ar sviedriem jāēd maizīte.

Kad acu gaišums izdzisīs, Tad būs man miers tur debesīs, Tur es papildnam atspirgšos, Par to jau tagad priecājos. (353) Kristofor Fuerecker

354

Ceļa spieķis dārgs un svēts Manai rokai novēlēts: Debess viņu dāvina, Debesis tas parāda. Ticību, sauc spieķi dārgo, Spēcīgu tā dara vārgo; Un kaut zeme, debess zūd, Sirds tad viņā mieru jūt.

Un kāds eņģeļ's mīļš un maigs, Skaists kā paša Dieva vaigs, Mīt man dvēs'les dziļumā, Dieva ceļus parāda. Mīlestība dod man spēku, Pārspēt pasauli un grēku, Mūs par bērniem dara tā, leved Tēva valstībā.

Un tur debess dzidrumā Spīd man zvaigzne vienīgā; Gaiši viņa vizuļo, Zemes bērnu ielīksmo. Cerība ir zvaigzne spodra, Viņu redzot, sirds top modra, Un aiz nāves ielejas Gaida mājas mūžīgas. (354) J.B. Berger, atdzejojis Roberts Bērziņš

355

Cilvēkam, tāpat kā tautai, Pienāk brīdis izšķirties: Ceļš tam patiesības gaismā, Vai pa maldu tumsu ies. Drosmīgs lēmums likteņstundā Saules rītu iezvanīs; Izdevība nokavētā Verdzībā un naktī dzīs.

Stāvēsim par patiesību, Kad tā ērkšķu vainagā, Neprasot, vai ļaužu prāti Cels to slavas mirdzumā. Varonis par to iet cīņā, Glēvais malā nostājas Vērodams, kam slavu dziedās Pūļa domas mainīgās.

Vajāšanu uguns sārti Šauro ceļu apgaismo Tiem, kas Kristū atraduši Patiesību mūžīgo. Laika vējiem pāri brāžot, Daudz kas brūk un pārmainās: Jauni mērķi, uzdevumi Ceļa gaitā atklājas.

Ļaunais kaut ir slavas apvīts, Patiesībai lielāks spēks; Un kaut krusts ir

viņas daļa, Kamēr tronī valda grēks. Tomēr krusts šis satricina Pasauli tās pamatos. Dievs, kas visu redz un zina, Pats ir klāt tās likteņos.

(355) James Russel Lowell, atdzejojis Viktors Baštiks

356

Cīnies jel ar visu spēku, Kad tu esi saņēmis Žēlastību atmest grēku, Grūtu nastu nolīcis.

Ieeji pa šauriem vārtiem, Šauro ceļu staigādams! Daudzi sacīs "Kungs" ar vārdiem, Kam būs aizslēgts Tēva nams.

Cīnies svētā pielūgšanā, Dievu karsti piesaucot, Tādā gara cīnīšanā Dienās, naktīs pastāvot.

Lai gan pērli iemantojies, Nepalaidies drošībā! Daudz gan esi iekaņojis, Paliec tomēr nomodā!

Priecīgs sauci, tekot pretī: Jēzu, mana dzīvība! Tu vien mani neatmeti, Uzņem savā valstībā!

(356) Johann Joseph Winckler, atdzejojis Carl Christian Ulmann

357

Darīt darbu aicina ik diena: Varbūt, dāvāta tev tik šī viena, Kad nāk nakts un tumsa pēdas jauc, Varbūt, tevi viņa projām sauc.

Dari dienai gaišu dienas darbu, Līdzi remdēt dzīves postu skarbu! Viss kad veikts, un sirds tev mierā klus', Darbs kā zieds lai Dieva sauļā dus.

Dari darbu, kamēr vēl ir diena! Varbūt, dāvāta tev tik šī viena: Varbūt Tas, kas visas dienas auž, Tavām stundām šodien krustu sprauž. (357) Terēze Brence

358

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Dievs radījis ir pasauli, Tam pieder debess spīdekļi, Lai Dievam godu dodam! Tam pieder zeme, jūra, gaiss, Viņš Ķēniņš visuaugstākais, Kur vēl lai tādu rodam! Putni, zvēri, zivju bari Un tu arī Dieva ziņā, Saule, zvaigznes raugās Viņā.

Dievs Ķēniņš, gaismas apspīdēts, Un Viņa teiktais vārds ir svēts, Vai tu tam vienmēr klausī? Tev dots ir Radītāja tēls, Pie tevis sūfīts Viņa Dēls, Vai gaļām iet Tam ļausī? Dzirdi, Sirdi Pārbaudītu Katru rītu Jēzum atver, Viņa drauga roku satver!

Pie Jēzus rokas viegli iet, Kaut nakts tev draud un saule riet, Viņš pats šķīļ gaismas staru Ar mīlestības uguni, Daudz spožāku par zibeni, Kas pārspēj tumsas varu; Lūdzi, sūdzi Jēzum grēku, Dos tev spēku, Ja tu maldies. Saki Labam ganam paldies!

Dievs augstu Viņu pacēlis, Bet arī nāvei nodevis, Lai paraugs Viņš mums būtu Ar mīlestības upuri, Ko saņem visi cilvēki, Ar savu nāvi grūtu. Raugi: Draugi Jēzus draudzē,

359

Dievs tev vēlē labu: Raugi saule spīd, Silti debess vēji Glaudot pāri slīd.
Dievs tev vēlē labu: Cilvēks smaida tev, Tu kā gaismu jūti Sirdī prieku sev.

Dievs tev vēlē labu: Sirds ciest sāpes prot, Negaisus un salnas Saņemt nekurnot.
Dievs tev vēlē labu: Ko Viņš dāvā, viss Tavu mazo dzīvi Lielu darījis.

(359) Elza Kezbera

360

meld. : Nu klusas visas vietas

Es Dievam lūdzu gādāt Un visos darbos strādāt, Tam vara spēcīga, Lai Viņš man visās lietās Un visās vietu vietās Dod padomu un palīgu.

Man agri darbos skrejot Un vēlu gulēt ejot, Nekas vēl nešķirsies. Ja Dievs ar tēva prātu Man svētību dos klātu, Tad, ko es daru, izdosies.

Es stāvu Dieva ziņā, Un nolikums, kas Viņa, Būs man par svētību. Viņš pats par mani gādā; Pa ceļu, ko Viņš rāda, Es paklausīgi staigāšu.

Tā ļaujies, dvēs'le, klusi Un Dieva sirdī dusi. Kas tevi radījis! Lai iet kā iet, Dievs gādās, Pats tavos darbos strādās, Un tev par labu izies viss. (360) Paul Fleming, atdzejojis Svante Gustav Dietz

361

meld. : Dievs ir mūsu cerība

Dievs, mans Dievs! Šis Labais gans Dod no augšienes man spēku. Viņš ir miers un gaišums mans, Sargs, kad jācīnās pret grēku; Dievs man manta dārgākā Pasaulē un mūžībā!

Dievs mans spēks! Ja Viņš man klāt, Kas tad spēš vēl mani biedēt? Vāju Viņš māc stiprināt, Saplosītu dvēs'li dziedēt. Dieva spēks ko stiprina, Uzvara tam zināma.

Dievs mans miers! Es pasauli, Viņas bēdas nebēdāju, Lai gan tūkstoš sirdēsti Draudē salauzt mani vāju; Dieva mieru sirds kad jūt, Visas raizes zustin zūd.

Dievs mans gaišums! Tumsībā Viņš man gaišu ceļu rāda, Piekusušu spirdzina, Aptumšotam gaismu gādā; Akliem pat šī gaismiņa Debess ceļu parāda.

Dievs mans sargs! Es nebīstos Pašu ļauno ienaidnieku. Tēva klēpī atdosos, Viņa spārniem segts es tieku. Debess, zeme bojā ies, Mūžam valdīs mūsu Dievs!

(361) Roberts Bērziņš

362

meld. : Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Dod, Svētais Gars, ka ticīgi Cits citu mīlē sirsnīgi, Ka visi, lai kur pasaulē, Ir viena sirds un dvēsele!

Lai vienā prātā paliekam, Cits citu mīļi panesam Kā vienas miesas locekļi, Kas kopā dzīvo mūžīgi!

Lai Svētais Gars stāv pretī tiem, Kas ķildas ceļ starp ticīgiem! Tie Kristus draudzi postītu, Ja savu prātu panāktu.

Kungs, uzturi mūs ticībā Un neviltotā draudzībā, Ka visi, kur vien dzīvojam, Pie Jēzus Kristus paliekam!

(362) Georg Heinrich Loskiel

363

meld.: Lai Dievu visi teic

Es teicu Tevi, Dievs, Ka Tu man gribi iedot To prātu, ka vien Tev Par godu varu dzīvot. Tad vadi, Kungs, nu pats Tu manu gājumu, Pie visiem darbiem dod Man gudru padomu!

Ak, vadi mani, Dievs, Un dod man tādu prātu, Ka soli nesperu, Kur neesi Tu klātu. Bez Tevis staigājot, Mans ceļš uz nāvi ies. Tik mani neatstāj, Tad labi izdosies!

Tavs žēlastības spēks Lai labus augļus gādā, Un lai tas vienumēr Man debess priekus rāda. Tad mana dvēsele Tev mūžam godu dos, Tad es šeit tā kā tur, Kungs, Tevī līksmošos.

(363) Johann A. Freylinghausen(1.p.) un Salomo Franck(2.un3.p.), atdzejojis Karl Johann Grass

364

Kad Dievs zied tavā dvēselē, Tev ir tik labi pasaulē Un šķiet, ka smagais moku krusts Nekad nav nests, nekad nav justs.

Kad Dievs zied tavā dvēselē, Nekam tu ļauna nevēlē Un zini tu, ka gājums svēts Nekad nav naidā nolādēts.

Kad Dievs zied tavā dvēselē, Tu citas gaismas nemeklē Un, redzot to, tu tici tad: Tā nedzisīs nekad, nekad.

(364) Kārlis Krūza

365

Jēzus mācekļi jūs esat, Kā to Viņam solījāt. Visi Viņa vaigu nesat, Kristībā to dabūjāt, Derību Viņš atjaunoja, Jūs no jauna aplaimoja: Viņam vien tik kalpojiet, Citiem kungiem neklausiet.

Turiet svētu Viņa vārdu, Viņš var gaismot, pestīt jūs: Baudiet to kā maizi gardu, Dzīves ceļā spēks tas būs! Visās bēdās tas būs drošums, Cīņā stiprums, saules spožums, Dievs pats mājās tad pie jums, Būs jums pils un patvērums.

Nāciet pie tā Kunga galda, Kad jūs grēku nasta spiež! Debess miers tam

sirdī valda, Ko Dievs šaurā ceļā griež. Kas ir zars pie vīna koka, To kops Dieva stiprā roka, Dvēs'li sargās Svētais Gars Gaišs kā mīlīgs saules stars.

Dievs lai svētī jūs un sarga, To no sirds mēs lūdzamies. Arī dzīves vētrā bargā Viņa ceļā turieties! Kas tam Kungam sekot steigsies, Debess priekā ceļš tam beigsies; Tam, kas uzvar, vainags tiks, Dievs to viņam galvā liks.

(365) Jānis Ērmanis

366

Kam saule ir un vairogs Dievs, Tie žēlastībā staigā. Ko dara, viss tiem izdosies, Spīd drošums viņiem vaigā. Un kad pie Dieva altāriem Tie nāk ar saviem upuriem, Dievs žēlastībā raugās.

No spēka tie uz spēku iet Un Dieva priekšā rādās. Vai Dievs slēgs viņiem sirdi ciet? Par savējiem Viņš gādās! Tiem nebūs aizliegts labums, gods, Tiem žēlastībā staigāt dots Bez noziedzības vaigā.

Caur raudu leju staigājot, Dievs, tādu gaitu lemi: Ar svētību to pušķojot Par avokšņainu zemi! No svētības uz svētību, No uzvaras uz uzvaru, Kungs, vadi savu draudzi!

Ja piedzīvots kāds zaudējums, Diezin, uz ko tas labi? Kā saulains rīts, tā satumsums, No Dieva rokas abi! Ir tiešām svētīgs cilvēks tas, Uz Tevi, Dievs, kas paļaujas. Kam sirdī Tavi ceļi.

(366) Edgars Ķiploks

367

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Kas mīlestību sirdī glabā, Tam vienmēr spēka diezgan būs, Tas dzīvi ziedos citu labā, Līdz gaišāka tā vienreiz kļūs, Un visas bēdas, visas sāpes Tiks remdētas kā dziļas slāpes.

Tas Dieva ceļus dzīvē staigās Un zelta graudus druvā sēs, Ko aizskars Viņa rokas maigās, Tas jaunā spēkā celties spēs. Tas kalnā kāps un tāles mēros Un jaunās dzīves krastus vēros.

Kā sēklas grauds reiz vārpā riežas, Tā darbs reiz darba augļus dod. Pret sauli ceļš aizvien tam griežas, Kas pats sev sauli sirdī rod. Tam mūžība un Dievs ir tuvu, Kas kuplu sējis darba druvu.

(367) Arnolds Lūsis

368

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Kas šeit mēs Dieva bērni esam, Tur būsīm debess mant'nieki, Kad Jēzus vārdu sirdī nesam Kā Viņa paša atpirkti. Šo labo daļu izredzēsim, Pēc tās mēs vienmēr tīkosim, Līdz kamēr Viņu iegūt spēsim Un bērna tiesu saņemsim.

Tā svētīgi jau šeit mēs būsim, Kur staigājam kā sveš'nieki; Bet, kad mēs debess mājās kļūsim, Tad gaviļēsim mūžīgi. Šeit nākas panest, ciest un kaņot, Bet drīz vien ausīs lielais laiks, Kad Dieva godība sāks starot Un spīdēs Dieva bērna vaigs.

Tad gaviļējiet, jūsu vārdi Ir ierakstīti debesīs! Jums vaļā vērsies debess vārti, Kad jūs tas Kungs pats pārvedīs. Ak svētīgs, kas šeit mīlestībā Un ticībā, un cerībā Pie Dieva turas uzticībā, Tas rakstīts dzīvīb's grāmatā! (368)

Philipp Spitta, atdzejojis Jānis Neilands

369

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Kas vienumēr uz Dievu cerēs, Tie dabūs jaunu spirtumu; Par Kristus mācekļiem tie derēs Un apvilks svētu glītumu. Kā ērgļi tie uz augšu celsies Pret debesīm, kur gaisma plūst; Še staigājot, tie spēku smelsies, Kad dzīves stiprie balsti lūzt.

Tie savu dvēseli ik dienas Pie dzīvā ūdens spirdzina. Kaut dažreiz grēks pie viņiem sienas, Tie pastāv kārdināšanā, Jo Debestēvs par viņiem gādā Un Viņa acs tos visur redz, Tiem visur šauro ceļu rāda Un tos ar žēlastību sedz.

Tiem sirdī miers, kā jūras dzelmē Dus pērle, droši glabāta. Pat grūtā cīņā, bēdu svelmē Nav dārgā manta laupīta. To gars uz augšu priecīgs dodas No zemes tvaikiem, putekļiem; Top nasta viegla, stiprums rodas, Jo ticība to piešķir tiem.

Un sirdīs liesmo mīlestība, Kas Jēzus Kristus iedota; Tā stipra savā uzticībā, Kad sirds ar sirdi vienota. Tā apsien brūces, dziedē kaites, Kad asi bēdu ērkšķi dzeļ; Tā vaļā raisa rūpju saites un akmeņus no ceļa veļ.

Kaut gadi nāk un atkal beidzas, Kā straumes, ūdens projām skrien, Kaut skaistums, stiprums projām steidzas Un vecums tuvāk nāk arvien, Tiem mūžīgs ziedon's sirdī smaida, Tie zaļo Dieva pagalmos Un jaunība no Tā sev gaida, Kas mājo debess augstumos. (369) Jānis Ērmanis

370

meld.: Jēzu, dzīvība man esi

Katra diena, ko Tu devis, Katra stunda, ko Tu sniedz, Žēlastība man no Tevis, Dāvana, ko neaizliedz. Dod, ka izlietot to prastu, Tu mūs vājus neatrastu. Vadi, Tēvs, pats vadīdams, Sargādams un svētīdams. (370) Alberts Galiņš

371

Esi uzticīgs līdz nāvei Tā kā tavu senču ģints, Paliec tur, kur stipri stāvi: Tēvu ticībā kā klints.

Esi uzticīgs līdz nāvei Cerībai, kas zvaigznēs mirdz; Ja tai sevi vadīt ļāvi,

Tai vairs sirdi neaizliedz.

Esi uzticīgs līdz nāvei Mīlestībai mūžīgai; Vienmēr Dieva varā stāvi, Tici dzīvei skaistākai.

Esi uzticīgs līdz nāvei Tad tev vainags reiz būs dots: Mirdams nemantosi nāvi, Iesi Dieva apgarots.

(371) Alfons Vecmanis

372

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Kristus draudze, raugies modri, Lai tava nama logi spodri, Caur viņiem debess gaisma spīd: Dievs mums sūta saules staru, Dievs aizdedz spožu zvaigžņu baru, Ar Dieva ziņu mēness slīd Pār mūsu mājokļiem, Lai vienmēr gaisma tiem Nakts vai diena. Lai slava skan! Lai pateicam Mēs Dievam, gaismas Kēniņam!

Bet vai gaisma vien mums dota? Ir krāšņa arī zemes rota, Kas vienmēr jauna parādās: Ziemā sniegi, ledus tilti, Nāk vasara, dzied vēji silti, Grimst dārzi ziedu kupenās; Kad rudens tuvojas, Zieds graudā pārvēršas, Ienāk klētī. Lai slava skan! Lai pateicam Mēs Dievam, zemes valdniekam!

Dievs ir žēlīgs, taisnīgs, spēcīgs, Bet cilvēks niecīgs, maldīgs, grēcīgs, Kā Dieva priekšā pastāvēt? Cīņa ir ar grēku grūta, Dievs Pestītāju tāpēc sūta, Ar Viņu varam uzvarēt: Kaut nāves dzelons dzeļ, Bet kapam pāri ceļ Mīlestība, Tā zaļais zars, Tā saules stars, Tā Dievs, Tēvs, Dievs Dēls, Svētais Gars! (372) Nikolajs Kalniņš

373

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Kungs Dievs, mēs Tevi slavējam Un Tavam vārdam pateicam, Ka eņģeļus Tu radījis, Ap savu krēslu stādījis.

Tie spīd it jaukā skaidrībā Un skata Tevi spožumā, Tie Tavai balsij paklausa Un Tavu prātu izpilda.

Ne nogurst tie, ne miegā dus, Tos zinām allaž gatavus Uz Kristus vārdu spēcīgu Glābt Viņa svēto pulciņu.

Velns visu ļaužu ienaidnieks, Kam postīt vienumēr ir prieks, Vēl šodien viltu kaldina Un Dieva draudzi maldina.

Pret to ir Dieva eņģeļi, Šie svētie gari modrīgi, Tie aizstāv Kristus pulciņu Pret visu elles blēdību.

Un visu citu ļaunumu, Daudz posta, sāpju, nelaimju Mums nogriež svētie eņģeļi, Kas mums par sargiem nolikti.

Par to, Kungs Dievs, Tev pateicam Un Tevi mūžam slavējam, Un arī mīļie eņģeļi Dzied Tavu slavu mūžīgi.

Vēl, mīļais Tētīt, lūdzamies, Liec eņģ'ļiem ap mums pulcēties, Ka tie mūs
allaž labi kopj, Un Tava draudze glābta top. (373) Philipp Melanchthon, atdzejojis Svante
Gustav Dietz

374

meld.: Nu klusas visas vietas

Kungs, visu Tu man devis, Viss labums man no Tevis, Mans Tēvs un
Žēlotājs! Tu sirdi atjaunotu Un Dieva bērna prātu Man Kristū esi dāvināj's.

Tu ticību man devis, Tu aicini pie sevis, Tavs esmu ticībā. Es Tevī esmu
priecīgs Un svētīgs, kaut ar niecīgs; Es nākšu debess godībā.

Tu devis mīlestību Ar tēva uzticību, Pats mīlestība Tu; Es, Tavas liesmas
sildīts, Ar Tavu Garu pildīts, Ko neprot prāts, to sajūtu.

Tu cerību man dodī Un sirdī prieku modi, Ka Tevi skatīšu. Vēl tas nav
redzams nācis, Es tomēr, Kungs, kā sācis, Uz Tavu vārdu cerēšu. (374) Carl

August Doering, atdzejojis Jānis Neilands

375

meld.: Kungs, es esmu grēkos kritis

Kur viens otram vienprātībā Brāļi, māsas palīdzas, Kopā dzīvo saderībā,
Kopā mīļi priecājas, Tur ir Dieva miers tiem klātu, Dievs tos redz ar mīļu prātu.

Taisni lai ikviens nu strādā, Ko tam darīt pienākas, Godīgi ikkurš lai gādā,
Par ko gādāt uzņemas, Lai tie dala visu labu Cits ar citu, ko tie dabū.

Svētība ir tādās mājās, Kuŗās valda mīlība, Vecākiem tur jauki klājas, Bērni
uzaug taisnībā. Visi ļaudis, visa saime Mieru redz un dzīvo laimē.

Nāc no debess, mīlestība, Mājo sirdīs, sadraudzē Visus jaukā vienprātībā,
Kamēr esam pasaulē. Paliec, dārgā debess lieta, Paliec katrā mājas vietā.

(375) J.V. Rehe, atdzejojis Friedrich Gustav Maczewsky

376

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Labais gans, kas ganāmos Zālajos pats gani krastos, Tev ja pilnam
uzticos, Tavējiem kur trūkums rastos? Diezgan Tavā upmalā Valguma.

Taisnā ceļā vadīdams, Dvēseli Tu iepriecini; Tumšs ir nāves ēnu nams,
Gaismu dot ir tur Tu zini, Ka es Tavos atvaros Nebīstos.

Mani, Kungs, Tu neatstāj, Zizlis Tavs man dara prieku; Vaidos Tu man
galdu klāj, Kauss mans piepildīts pārlieku. Tu pat svaidi arīdzan Galvu man.

Labums, žēlastība vien les man līdz ik jaunu rītu; Tavā namā, Kungs,
ikdien Būšu, kamēr šeitān mītu Un Tavs prāts man palikt dos Dzīvajos. (376)

Ludis Bērziņš

377

meld.: Kungs, esi klāt

Lai klusē prāts! Dievs sirdij redzēt liek To svētumu, pie kā mums jāpaliek.
Kas dzīves rāts, top Viņa stiprināts, Un viegli apņēms dvēseli gaišums kāds.

Kad diena irst, stars pirmais ausmu sauc, Ar lūgšanu gars debess dārzos
trauc. Un klusē prāts. Dievs sirdij redzēt liek To gaismas ceļu, kurā jāpaliek.

(377) Sandra Tobis

378

Lai mums pirmā vietā Dieva valstība, Tādu dzīvi dzīvot Jēzus aicina.
Kungs, mēs sekot gribam kurp Tu vadīsi, Vēlamies būt uzticīgi mācekļi.

It kā dārga pērle, ko kāds atradis, Un to iegūt vēlas, jāatdod kaut viss, Tā
lai mums ir dārga Dieva valstība, Kurai esam mantinieki ticībā.

Maza sēkla augot kokā veidojas, Kuŗa zaros putni dusēt nolaižas. Tā no
visām zemēm Dieva valstībā Pulcēsies Tā bērni gaismā mūžīgā. (378) N. Elliot,
atdzejot Viktors Baštiks

379

meld.: Pie rokas ņem un vadi

Kad dzīves tumšā lejā Mēs maldāmies, Liec vērties Tavā sejā Mums,
augstais Dievs! Liec mums pa dzīves kāpēm Uz augšu traukt Un pāri visām
sāpēm Kā ziediem plaukt!

Tu turp mūs vadīt vari, Kur jaunais rīts, Kur siržu sapnim arī Ir vainags vīts.
Nu dzīves ceļa jūtīs Mēs lūdzamies: Kad rudens vēji pūtīs, Dod spēku, Dievs!

(379) Elza Ābele

380

meld.: Kas ir tāds kā Tu

Laiks ar ātrumu skrien uz mūžību. Dienas, nedēļas drīz beidzas, Gads pēc
gada spārniem steidzas. Svēta gudrība, Kas to apdomā!

Prieki, bēdas drīz Pāries, izzudīs: Šodien saule mīļi smaida. Te jau tumsa
tevi gaida. Pasaul's nīcība Visur redzama.

Lai ar pazūd viss, Augstās debesīs Dievs tev citu mantu rāda Un priekš
gara acīm stāda Mantu labāku, Neiznīcīgu.

Manta mūžīga, Kristus pelnīta; Neturi jel to par nieku! Tā dod pastāvīgu
prieku, Bēdās mierinās; Dzenies tu pēc tās!

Ja šī manta man, Tad man pietiek gan: Tā vien man var sirdi sildīt. Tā var
visas ilgas pildīt! Tā vien drošībā Skatos mūžībā. (380) Karl Bernhard Garve, atdzejot
Heinrich Adolphi

381

meld.: Dievs, savu vārdu uzturi

Ko es uz kalniem lūkošos? Vai palīgu man kalni dos? Mans glābējs, sargs un vadītājs Ir debess, zemes Radītājs.

Viņš tēva rokām tevi skaus, Nedz tavai kājai slīdēt ļaus, Kas tavu tautu pasarga, Ne miegs Tam nāk, ne snaušana.

Tas Kungs ir tev par pavēni, Viņš sargā tavu dvēseli, Ka saule tevi nespiedīs Un mēness kaiti nedarīs.

Kas allaž tevi sargāt prot, Ir izejot, ir ieejot, Lai mūžu mūžos sargā Tas Ir tavas zemes robežas!

(381) Ludis Bērziņš

382

meld.: Gods lai ir Dievam augstībā

Līdz šejieni Dievs vadījis Ar lielu žēlastību, Ik dienu, nakti sargājis Ar Tēva uzticību, Līdz šejieni Viņš glabājis, Man mieru, prieku piešķīris, Līdz šim man palīdzējis.

Lai Tev, Kungs, gods un slava skan Par Tavu Tēva prātu, Ar ko Tu visu mūžu man Tik žēlīgs bijis klātu. To sirdī esmu rakstījis, Ko Tu man laba darījis, Līdz šim man palīdzējis.

Tad palīdzi, mans patvērums, Mans palīgs visās vietās! Lai Kristus asin's palīdz mums, Lai palīdz visās lietās! Kad nāves stunda piestāsies, Tad palīdzi man, mīļais Dievs, Kā līdz šim palīdzējis! (382) Aemile Juliene von Schwarzburg-Rudolstadt, atdzejojis Tenis Silpaušs

383

Man pakaļ, visi kristieši! Tā Kristus sauc ar spēku. Ak, aizliedziet šo pasauli Un nīstiet veco grēku! Nu krustu labprāt uzņemiet Un manās pēdās staigāriet!

Es esmu gaišums tumsībā, Un mani ceļi svēti; Kas nāk pie manis ticībā, Tas nemaldīsies lēti. Es esmu ceļš, kas parāda, Kā svēti jums ir jāstaigā.

Lūk, mana sirds ir zemīga Un izverd mīlestību, Un mana mute pildīta Ar saldu lēnprātību, Un viss mans spēks un gars, un prāts Ir allaž Dievam dāvināts.

Es rādu jums, kas labs, kas ļauns, No kā būs bēgt un bīties, Un ka ar to, kas grēks un kauns, Nekad jums nebūs pīties. Es jūsu stiprums, jūsu pils, Kas dvēseles jums nepievils.

Kas dzīvību sev pataupīs, To zaudēs iznīcībā, Kas manis dēļ to pameīs, To mantos nemirstībā. Kas krusta nesējs negrib būt, Tam nebūs manā priekā kļūt.

Tad lai mēs savam Glābējam Ar labu, drošu prātu Bez bailēm pakaļ staigājam – Viņš bēdās mums ir klātu! Kas necinās, tas nenesīs Reiz goda kroni debesīs.

(383) Johann Scheffler, atdzejojusi Vidzemes Dziesmu grāmatas komisija

384

Mēs savā dzīves gaitā Tev, Kungs, vien piederam, Un gadus mūža skaitā No Tevis saņemam. Tu vīna kalnā savā Mums laiku strādāt lem, Līdz projām balss sauc Tava, Tu mūs no dzīves ņem.

Kā putni atrod mājas, Kad augu dienu skriets, Tā sirds pie Tevis stājas, Kad vakars nāk un riets. No zemes šīs mēs esam, Par zemi jāpaliek, Bet dvēseles Tev nesam, Pie Tevis miers mums tiek.

Tēvs, rādi savu vaigu, Kad tumsa smagi krīt, Caur nāves nakti baigu Nāc pats mūs aizvadīt. Bez ciešanām un sāpēm Mums viegli aizmigt liec, Un savā žēlastībā Mums jaunu dzīvi sniedz.

(384) Alberts Galiņš

385

meld.: Ak svētīgs nams

Mēs nedzenamies pakaļ murgu tēliem, Nedz izgudrotām, tukšām pasakām; Bet svētums šis, ko atstājam jums, bērniem, Ir no tā Kunga paša saņemams. Mēs darbu sākām arī grūtos laikos, Nu jāiet ceļi neiestaigāti; Mums jāplēš, apsmieklu un zaimu tvaikos Tā Kunga draudzei jauni līdumi.

Var pietrūkt drošu, netraucētu vietu, Kur draudzi kopt, kur ļaudis pamācīt, Un varbūt vajāšanas, naidu cietu, Mums Dieva darbā nāksies izbaudīt. Vairs neder iemācītie saldie vārdi, Ar kuriem klausītājiem valdzināt; Tik to, ko paši sajutuši dārgu, Mēs spēsīm savai tautai liecināt.

Kaut simti uzmostos no saviem grēkiem Un brēktu asarām: ko darīt būs? Tad nepieskaitīt to vien saviem spēkiem, Bet tam, kuŗš Kristū aicinājis mūs. Jo nedzenamies pakaļ murgu tēliem, Nedz tukšām, izgudrotām pasakām, Šis svētums ir, ko atstājam jums, dēli, Tik vien no Dzīvā Kunga saņemams. (385)

Jānis Inķis

386

Nāc, Kungs Dievs, un pats mūs vadi, Tuksnesī mēs maldāmies. Vājos savu spēku rādi, Stāvi tuvu mums, ak Dievs! Debess maize, debess maize, Tukšā traukā sakrājies, Tukšā traukā sakrājies!

Atver klinti izredzēto, Dzīvais ūdens šurp lai plūst, Pacel uguns stabu svēto, Ienaidnieks kad virsū grūst. Lielais glābēj, lielais glābēj, Liec, lai mūsu as'ras žūst, Liec, lai mūsu as'ras žūst.

Un uz Jordanu kad ejam, Paliec mūsu tuvumā, Lai caur straumi pāriet spējam Apsolītā tēvijā. Slavas dziesmas, slavas dziesmas Skanēs Tev tur augstībā, Skanēs Tev tur augstībā.

(386) William Williams, atdzejojis J. Bērziņš

387

meld.: Nu klusas visas vietas

Nāc, sirds, un uz tiem raugi, Kas ir tam Kungam draugi, Kā viss tiem pašķiras. Dievs brīnišķi tos vada, Kā tēvs par viņiem gādā, Tiem dzīves ceļā piestājas.

Tie nesēž augstās vietās, Bet tomēr debess lietās Ir zvaigznes mirdzošas. Tie iet pa tumšām lejām Ar bēdu pilnām sejām, Bet reiz būs saules spīdošas.

Kā klājas druvai laukā? Kā zālītei, kas plauka? Cik daudzreiz negaiss nāk. To lietus zemē vēla, Vējš atkal augšā cēla, Un drīz vien saule spīdēt sāk.

Tā Dieva bērniem klājas: Gurst, krustu nesot, kājas, Birst dažāda asara, Sirds pilna noskumšanas Un karstas ilgošanās, Līdz atkal laime uzsmaida.

Ja ticība man nīktu, Kā vārpa zemē līktu No bēdu negaisa, Tad palīdz', Debestētīt, Tu vari žēlot, svētīt, Ka tā top darbos auglīga!

Tā man būs skaista rota, Kas žēlastības dota, Še, dzīves gājumā. Kad ceļu nostaigāšu, Tad priecīgs liecināšu: Dievs visu labu darīja! (387) Gottfried Gleiner, atdzejojis Jānis Ērmanis

388

No zemes puteklainām lejām Gars dodas turp, kur Dieva zvaigznes zied, Lai priekā starojošām sejām Mēs vērtos brīnumā, kas nenoriet, Un Kristus saimē, dziesmā vienota. Tev slavu paustu, Svētā mūžība!

Sen mūsu dvēš'les tvīkst un gaida, Kad siržu sapnis reiz būs piepildīts, Kad cilvēks, brīvs no zemes vaidā, Būs Kristus spēkā taisnots, atpestīts. Kas paklausībā Dievam cerēts viss, Būs beidzot sasniegts gaišās debesīs.

Nāc nākdama, Tu Lielā diena, Kad norims niknās varas naida spīts, Kad nebūs cietēja neviena, Kam neataustu jaunais prieka rīts. Nāc, Svētais Gars, liec ticēt, cerēt, ciest, Lai Tava gaisma mūžam nenodziest! (388) Kārlis Kundziņš

389

meld.: Svētais Dievs, jel nesodi

Pretīm saulei sūti, Dievs, Pretīm gaišām dienām! Un kad sviedros pūlamies, Sekmes dod ikvienam Galā nākt, Augļus vākt, Pļauja kad būs tuva, Balta mirdzēs druva.

Tavā vīna kalnā mēs, Kamēr vien šeit mītam. Sargi mūsu dvēseles, Dod, ka nepakrītam! Nestundā, Nespēkā Stāvi pats mums klāt Tu, Rimtu dari prātu.

(389) Alberts Galiņš

390

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Šauras mums tekas, Grūti mūsu ceļi, Tumšas tās dienas, Kuŗas nāk un aiziet. Gaismu kur meklēt, Ceļa rādītāju? Kur atrast mieru?

Tikai kad cilvēks Savā Dievā glābjas, Ierodas sirdī Miera svētais klusums; Tikai kad Tēva Laipnā roka vada, Bērns nenomaldās.

Diendienās staigāt Tavus taisnos ceļus, Kungs, ļauj mums visiem, Taviem izredzētiem! Pilnībai tuvāk Vadi savu draudzi Tu, mūsu palīgs! (390) Rūdolfs Blaumanis

391

Sirds ar sirdi savienota, Dieva sirdī mieru rod, Mīlestībā apskaidrotā Pestītājam godu dod. Galva Viņš, mēs Viņa miesa, Saule Viņš, mēs atspīdums, Viņa žēlastības tiesā Mēs pie Viņa, Viņš pie mums.

Pulcēsimies, gaismas draugi, Siržu saites atjaunot! Cik tas svētīgi un jauki Jēzum savas sirdis dot! Un, ja pietrūktu mums spēka Mīlestības starus sēt, Viņš dos, pestītiem no grēka, Viņa spēkā pastāvēt.

Kristus mīlestību svētu Solīsimies uzturēt, Lai ikviens par otru spētu Dzīvību pat upurēt! Ja par visiem Jēzus cietis, Gāja savas as'nis liet, Vai tā būtu grūta lieta Citiem Viņa pēdās iet?

Kāda mīlestības dzelme! Brīnums liels, kas dāvāts mums, Kad viskarstā sāpju kvelmē Atmirdz Viņa noslēpums! Viņš, kas gara straumes loka, Kas no tumsas gaismu šķiŗ, Mūsu neredzamā Draugā Mums tik tuvu jūtams ir.

Vedi kopā, Kungs, un vieno Tos, kas vēl ir pasaulē, Kā Tu lūdzis savā dienā, As'rām līstot vienatnē, Lai mēs Tavā patiesībā, Tava Tēva svētīti, Mīlestības apskaidrībā Mūžam būtu vienoti!

Tavas mīlestības liesma, Kuŗa augšup paceļas, Draudzes prieks un viņas dziesma, Lai tā sirdīs liesmojas! Tad šī pasaule ir skaista, Kad no vienas saknes mēs, Kad viens mērķis visus saista, Visus vienas domas nes.

(391)Nicolaus Ludwig von Zinzendorf, atdzejojis Kārlis Kundziņš

392

meld.: Ak, Jeruzaleme modies

Svētīgas ir sirdis šķīstas, Kas savu kroni zaudēt bīstas, Bet pastāv svēto biedrībā! Svētās cīņās modinātiem, No velna viltus izsargātiem, Tiem debess gaisma skatāma Kad atnāks pēdēj's laiks, Tiem spīdēs Kristus vaigs Žēlastībā. Kā savējus, Kungs, šķīsti mūs Un dari pats sev līdzīgus!

(392) Nicolaus Ludwig von Zinzendorf, atdzejojis Roberts Bērziņš

393

Tu esi, Kungs, mans Labais gans, man netrūks labuma; Tu mani zaļās

plāvās ved, pie dzidra avota.

Tu pildi manu dvēseli ar prieku brīnišķu, man galdu klāj pat tuksnesī, cik, labs, Kungs, esi Tu.

Ja nāves ēnas ielejā šī dzīve būtu man, nav baiļu vairs, ja tuvumā man Tava balss vēl skan.

Ļauj visu mūžu atrasties, Kungs, Tavā tuvumā, un lai Tavs nams, ak Kungs un Dievs, ir mana mājvieta. (393) "Scottish Psalter," atdzejojusi Otilija Baštika(Liesma)

394

meld.: Jēzu, saule mana

Svētīgi sirdsšķīstie, Jo tie Dievu redz, Dieva bērni īstie, Mieru nest kas mēdz. Pilsēta tie stalta Augstā kalngalā, Zemes sāls tie balta Tumšā ielejā.

Labo darbu rota Ļaužu priekšā spīd, Lai tie Dievu godā, Debesīs kas mīt. Dzīves sājpu spaidā Mats tiem nekritīs, Liela alga gaida Viņus debesīs. (394) Edgars Rumba

395

Svētīgs, kas nestāv Bezdievīgu runās, Nedz arī staigā Grēcinieku ceļos, Bet kam ir labs prāts Pie tā Kunga baušļiem dienās un naktīs.

Tāds līdzīgs kokam Ūdens upes malā, Kas savus augļus Īstā laikā izdod. Viss, ko viņš dara, Izdodas tam labi, Viņš mūžam zaļos. (395) Juris Neikens

396

Svētīgs tas cilvēks, Sirdī kam ir Dievs, Kas Viņa ceļus Staigāt apņēmies, Kas Viņa baušļus Sirdī patura Un dienām, naktīm tos vēl pārdomā.

Tāds līdzīgs kokam Upes krastmalā, Nes labus augļus Laikā pareizā. Lapas nemūžam Nav tam vītušas. Viss, ko viņš dara, labi izdodas.

Bezdievji zudīs It kā pelavas. Nāk vēja pūsma, Un vairs nava to; Kas Dievu bīstas, Tos Viņš pasargās. Dievs savus ļaudis zin, tos neatstās. (396) Viktors Baštiks

397

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Tas visu spēj, kas tic un cer, Kas mūžību ap sevi tver Un dzīvo viņas varā. Jo ticība tāds spēks var būt, Kas neredzamo redz un jūt Un visu jaunu dara. Ticiet, ceriet, Dievu teiciet, Kristu sveiciet, Visās audzēs, Mūsu tēvu tēvu draudzēs.

No ticības uz ticību Mēs redzam Dieva taisnību, Kas atklājas mums Kristū. Mums evaņģelijs māca to, Ar Svēto Garu apgaismo, Kaut viss še tumsā dzistu. Ticiet, ceriet, Dievu teiciet, Kristu sveiciet, Visās audzēs, Mūsu tēvu

tēvu draudzēs.

Ak, kaut mēs spētu ticēt tā, Kā Mārtiņš Luters ticēja Un dzīvi pavadīja. Tiem ticība daudz prieka sniegs, Kas to ne mūžam neaizliegs, Kā tie, kas pirms mums bija. Ticiet, ceriet, Dievu teiciet, Kristu sveiciet, Visās audzēs, Mūsu tēvu tēvu draudzēs.

(397) Alfons Vecmanis

398

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Tavā gaismā, gaismas Dievs, Dod mums gaismu redzēt plaukstum, Ka, uz labu dzīdamies, Darbam deram svētam, augstam Un, pirms mūža saule dziest, Augļi briest.

Mēs, Tu mīļais Pestītājs, Esam Tavas cilts un rada; Tu mūs augsti godināj's, Kas lai cits mūs kopj un vada? Kas lai cits tik mīļi prot Priecu dot?

Tavai sirdij tuvumā Mīlestību smeldams smeļu; Nevīstoša dzīvība Pušķo Tavu draugu ceļu, Un Tu maigām rokām nes Dvēseles.

Ej tad, Kungs, ar mācekļiem, Ej, tiem ceļu līdzinādams, Dzīves tumšiem atvāriem Savus tiltus pāri klādams, Lai, kam Tava gaisma spīd, Nepaslīd!

Man, ak Kungs, dod drošību let, kur vien Tu ceļu sprastu; Kur pie manis esi Tu, Tur ir tumsā gaisma austu, Jo Tu mūžam esi mans Labais gans.

Nes tad, glābējs, draugs un gans, Mani līdz ar manu nastu, Ka man svētvakara zvans Skatīt dotu viņu krastu, Tavus miera pagalmus Mūžīgus.

(398) Ludis Bērziņš

399

meld.: Nu topi līksma

To dziesmu allaž dziedāšu, Ka Dievs man ir par draugu: Pār mani roku turējis, Kad mātes klēpī augu. Ir dzīves ceļā grūtākā Tu mani esi sargājis Kā savu acuraugu.

Kad mati bālē, sirmojot Ar ciešanām un vaidu, Kas nespēkā var spēku dot? Uz Tevi, Kungs, es gaidu! Ir vecs ar bērna ticību Uz pestīšanas gādnieku Es piesaukšanu raidu.

Kad pamats dzīves negaisā Zem kājām sabrūk irdams, Tev, draugs, vēl ceļš ir padomā, Ej Tu, man ceļu šķirdams! Ej Tu, es pakaļ staigāšu Šai gadā un caur mūžību, Ir dzīvodams, ir mirdams.

(399) Ludis Bērziņš

400

Tu, kas liec rītam Jaunā ausmā blāzmot, Saulrietam vēli, Dzierot sārta lāsmot, Tu liec ik dienai Dzīvei spēkus briedēt, Krāšņumā ziedēt, Krāšņumā ziedēt.

Dvēseli katru Noglauž Tavi pirksti, Dāvā tai gaišu, Siltu dzīves dzirksti,

Dāvā tai savu, Dieva paša Garu, Mūžības staru, Mūžības staru.

Tēvs, līdzī nest caur Dzīvi Īsu, gaŗu Spoŗu un skaidru Tavu brīnumstaru, Lai Tavi sūtņi Mēs šai dzīvē esam, Gaismu lai nesam, Gaismu lai nesam. (400)

Terēze Brencē

401

Vēd mani, Dievs, un manas gaitas svētī, Lai manas dzīves uzdevums nav velts; Kā ceļinieks, kur taisu savu telti, Lai mani apgaismo Tavs zvaigŗņu zelts. Kā ceļinieks, kur taisu savu telti, Lai mani apgaismo Tavs zvaigŗņu zelts.

Vēd mani, Dievs, tik Tavos taisnos ceļos, Dod laimi, kuŗa citiem neliek ciest! Sniedz roku man, ja grimstu maldos dziļos, Un visu ļaunu liec par labu griezt. Sniedz roku man, ja grimstu maldos dziļos, Un visu ļaunu liec par labu griezt.

Uz Tava altāŗa Tev slavu lieku, Ka mani, putekli, Tu gaismā cel. Liec strādāt, Kungs, dod ŗēlastības laiku, Lai mana tēvu zeme jaukāķ zeļ! Liec strādāt, Kungs, dod ŗēlastības laiku, Lai mana tēvu zeme jaukāķ zeļ! (401)

Tirzmaliete

402

meld.: Teici to Kungu

Vilnis no dzelmes uz krastu tik mūŗīgi veļas. Kur gan lai cilvēķa dvēsele mieru sev smēļas? Drošākais krasts Vienmēr pie Dieva ir rasts, Rokas kad lūŗšanā ceļas.

Vilni uz krastu dzen vētra un plosģigi vēji. Ceļu pie Dieva vai atrast tu nestundā spēji? Viņš tevi sauc, Roku tev satvert bij ļauts. Jeb vai ar vēju tu skrēji?

Vilnis zūd smiltģis, kad atsities krastā un rimis. Vai arī cilvēķs tik gaistošam mūŗam ir dzimis? Dievu kad rod, Mūŗģigu dzģvi Viņš dod Cilvēķam, kapā kaut grimis.

Vilnim pēķ nāves vairs dzģves un piemiņas nava. Cilvēķ, vai ĵģti, ka ŗēlota dvēsele tava? Dievam ir spēķs, Lūdŗēķam piedots top grēķs, Dvēseles Glābēķam slava! (402) Nikolajs Kalniņš

LŪŗŠANA

403

Spēķu dod, spēķu dod, Kungs, man savu spēķu dod! Kad es gurdens dzenu vagu, Vai kad nastu nesu smagu, Kungs, man savu spēķu dod!

Ticēt liec, ticēt liec, Kungs, man vienmēr ticēt liec! Kaut ir skarbi laika vēji, Plauks un zaļos, ko Tu sēģi. Kungs, man vienmēr ticēt liec!

Cerēt liec, cerēt liec, Kungs, man vienmēr cerēt liec! Ko es nespēģu, Tu vari, Ko es nedaru, Tu dari. Kungs, man vienmēr cerēt liec!

Mīlēt liec, mīlēt liec, Kungs, man vienmēr mīlēt liec! Ja man sirdi rūgtums pilda, Lai to
Tava liesma silda. Kungs, man vienmēr mīlēt liec! (403) Arnolds Lūsis

404

meld.: Jeruzaleme, augstā pilsēta

Ak, kaut jel reizi mūsu dvēseles Kā zvaigznes mirdzētu Un īstu gaismu nestu pasaulē,
Kas mūžam nezustu! Tad lielu svētu liesmu Mēs sirdīs iedegtu Un mīlestības dziesmu
Sirds klusu dziedātu.

Ak, kaut jel reizi mūsu dvēseles Kā Dieva nama zvans No augstiem
torņiem tālu svētītu: Mans Dievs, mans Labais gans! Tad vecā grēku nasta
No pleciem nokristu Un pestīšanas prieku Sirds līksmi dziedātu. (404) Kārlis V.
Beldavs

405

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Debestēvs, mēs lūdzamies: Saviem bērniem piestājies, Svētī maizi dienišķo, Svētī arī
dienu šo!

Kad Tu klāt, kur galds ir klāts, Tad ik viens top stiprināts; Kad ar Tevi sākas rīts, Gaišs
top vakars sagaidīts. (405) Nikolajs Kalniņš

406

meld.: Man Kristus dzīvība

Ar savu žēlastību, Kungs, paliec visiem klāt, Ka grēks un netaisnība Mūs nevar
samaitāt!

Ar miera vārdiem saviem Nāc pie mums, mūsu Sargs! Tie maize bērniem Taviem Un
spēka avots dārgs.

Nāc, Kungs, ar savu gaismu Pie mums, Tu Spožums svēts, Tad iesim ceļu taisnu, Kas
mums ir novēlēts!

Nāc, nāc ar svētīšanu Pie mums, Tu bagāts Dievs, Ka sirdī prieku manu, Kaut še būs
cīnīties!

Nāc, Kungs, ar savu spēku, Tu Labais gans, pie mums, Pret pasauli un grēku Mums
drošais patvērums!

Lai uzticība Tava Mums visiem līdz iet, Tad dvēs'lei baiļu nava Un prieks Tavs
nenoriet! (406) Josua Stegmann, atdzejojis Ferdinand F. Schilling

407

meld.: Sena latviešu meldija

Debestēvs, mēs lūdzam Tevi, Dod mums spēku pastāvēt. Nelūdzam sev
vieglas dienas, Palīdzīti tik izturēt.

Neprasām, lai zaļās pļavās Vienmēr tikai staigātu; Arī stāvās klinšu tekās
Lūdzam Tavu tuvumu.

Neprasām pie ūdens klusa Vienmēr mierā kavēties; Spēku dod šķelt klinti
cietu, Un tur straumes izliesies.

Esi mūsu spēks un stiprums, Vadītājs mums tuksnesī. Briesmās, bailēs,

bēdu gaitās Lūdzam, Tēvs, mums palīdzi.

Ceļš vai gaišs, vai tumsas aizsegts; Saulains laiks, vai vētrains, bargs, Dod, lai katrā dzīves brīdī Tuvums Tavs mums vienmēr dārgs. (407) M. Fetlere

408

Debestēvs, nāc, svētī mani Laikā šai, kad bēdu daudz. Liec, lai svētā rīta zvani Mani jaunai dzīvei sauc!

Liec, lai es to sirdī jūtu, Ka Tu tomēr līdz man nāc, Un, kad nastu nesu grūtu, Tāds Tavs Tēva žēlīgs prāts.

Debestēvs, nāc, svētī mani, Savu mieru sirdī dod, Lai šie svētā rīta zvani Mani bēdās neatrod. (408) Arnolds Lūsis

409

Sauli lūdzu sirdī savā, Mīlestību mūžīgu, Kas man gods un kas man slava, Jēzu, māci mani Tu!

Mieru lūdzu sirdī savā, Nešaubīgu ticību: Jēzu, svētā roka Tava, Lai man' dzīvē sargātu!

Tevi lūdzu sirdī savā, Nevīstošu dzīvību, Pat ja tālāk ceļa nava - Tevī ceļš uz mūžību. (409) autors nezināms

410

Glābēj Kungs Jēzu, Tevi piesaucam, Lūgšanās klusās galvas noliecam. Svētī, mēs lūdzam, vairo ticību Un vadi mūs ar miera sveicienu!

Mieru dod savu, nakts kad ceļā krīt, Esi Tu gaisma, kas mums visiem spīd, Briesmās mūs visus savās rokās slēdz, Negaisā bargā saviem spārnim sedz!

Mieru dod savu, ceļš kad izbeigsies, Mūžības vārti kad mums atvērsies! Tad nāves straumei pats mūs pāri nes, Lai Tavā mierā dus mums dvēseles!

(410) John Ellerton, atdzejojusi Otilija Baštika

411

Dievs, mūsu Tēvs, kas debesīs, Mums visiem esi mācījis, Lai mīlestībā dzīvojam, Ik dienas Tevi pielūdzam. Dod, ka no sirds mēs, mīļais Dievs, Kā Tavi bērni lūdzamies!

Tavs augstais vārds lai svēfīts top, Sirds skaidru mācību lai kopj, Ka mēs pēc tās vien dzīvojam, Kā klājas Dieva pulciņam, No viltus vārdiem sargāties! Kas maldās, tiem dod atgriezties!

Lai nāk mums Tava valstība Šai laikā un tur mužībā! Un Svēto Garu, Tēvs, mums dod, Mums sirdi, prātu apskaidro! Pret velna viltu aizstāvi Un savu draudzi uzturi!

Tavs prāts lai tad virs zemes šis Tā piepildās kā debesīs! Mums bēdās māci paciesties Un Tavam prātam padoties! Dod miesas prātu savaldīt, Kas negrib Tev vēl paklausīt!

Dod maizīti mums dienišķu, Dod sauli, lietu, auglību, Lai sērga, bads mūs nemaitā Un kaŗš šo zemi neposta! Pie veselības uzturi, No negausības pasargi!

Ak, piedod, Tēvs, ar lēnību Mums mūsu grēku parādu, Kā mēs no sirds ar piedodam Ikkatrs savam tuvākam! Lai mēs ikvienam cilvēkam Ar mīlestību kalpojam!

Mūs neved kārdināšanā, No velna viltus pasargā! Un, kad tas sāk mums uzmākties, Dod spēku pretī turēties, Lai sirds stāv stiprā ticībā Un nekrīt zemes nespēkā!

No visa ļauna pestī mūs, Kad grūtus laikus redzēt būs. Uz Tevi lai mēs cerējam Un to, ko lūdzam, saņemam! Tev pieder valstība, spēks, gods! Tas mūžu mūžos Tev ir dots!

Āmen, tas ir: tam notikt būs, Kungs, ticībā uzturi mūs, Ka stipri uz Tev' cerējam Un to, ko lūdzam, dabūjam. Tev pieder valstība, spēks, gods, Āmen, ko lūdzam, taps mums dots!

(411) Mārtiņš Luters, atdzejojis Kristofor Fuerecker

412

meld.: Tuvāk pie Dieva kļūt

Kaut lūgt es mācētu, Kad dvēs'le cieš, Un jaunu spēku gūt, Kad nasta spiež, Un dzīvot ticībā Kā kādreiz bērībā: Dievs mani neatstās Nekad, nekad!

Lai grēkos nekristu, Kad gadi skries, Dod spēku lūgšanā Man paciesties, Jo vainags piederēs Tik tam, kas pastāvēs: Dievs viņu neatstās Nekad, nekad!

Kas mani atraut spēs No Tēva krūts? Vai nāve, izbailes, Vai cīniņš grūts? Viss, viss kaut bojā ies, Sirds Dievā patversies. Dievs mani neatstās Nekad, nekad!(412) Edgars Ķiploks

413

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

TeV, Debestēvs, mēs pateicam Par dāvanām, ko saņemam, Ko čaklas rokas galdā liek, Lai maize dienišķā mums tiek.

Un dod mums arī dāvanas, Kas gara augļos ienākas, Lai, Jēzus vārdos paliekot, Sirds dzīvē spēku atrast prot.

(413) Arnolds Lūsis

414

meld.: Kas ir tāds kā Tu

Jēzu, nāci Tu Man par palīgu! Paliec man par vadītāju Un par ceļa rādītāju! Tava mācība, Gaisma mūžīga.

Jēzu, dodī Tu Svētu bijību, Lai es Tavā ceļā valdos, Nekur aplam neapmaldos! Tava bijība Mani pasargā.

Tu šurp atnācī Glābt, kas pazudis. Tu neviena neatstāsi, Savus bērnus paglabāsi, Tādēļ paklausī: Mani atgriezī!

Mani atgriezī, Maldos tuksnesī! Es gan gāju pazušanā, lešu nu pie sava Gana: Pieņem jēriņu, Tavs es palikšu. (414) Christoph K.L. Reichsfreiherr von Pfiel, atdzejojis Julius Muethel

415

meld.: Kas ir tāds kā Tu

Jēzu, pavadi Ceļā žēlīgi! Gribam priekos, gribam bēdās Staigāt Tavās svētās pēdās,
Nem pie rokas Tu, Ved uz tēviju!

Ja sirds bēdas jūt, Dod mums stipriem būt, Arī pašās grūtās mokās Doties Tavās
stiprās rokās, Jo caur grūtībām Tevi sasniedzam.

Un, ja sirds grib lūzt, Dod tad nepiekust! Vai nu paši as'ras sējam, Vai glābt citus
neiespējam – Māci apdomāt, Ka gals tuvu klāt!

Dzīves gājumu, Jēzu, vadi Tu! Kamēr te mēs bēdās mītam, Lai no Tevis neatkrītam,
Galā atveri Savu debesi! (415) Nicolaus Ludwig von Zinzendorf, atdzejojis Carl Ludwig Kaehtbrandt

416

Dod, mans Dievs, lai es ik dienas Varu labāks, cēlāks kļūt Un lai stundas nav nevienas,
Sirds kad tumsu, naidu jūt.

Dod, mans Dievs, lai viss, ko daru, Ir ik brīdi darīts tā, Ka ar skaidru sirdi
varu let, kad sauksi mūžībā. (416) Arnolds Lūsis

417

meld.: Kungs, paliec klāt

Kungs, līdzi nāc! Nakts rīta staros gaisa Un jaunais rīts uz ceļa rozes kaisa.
Ar prieka rasu pildās modrais prāts. Nāc līdzi, nāc! Nāc līdzi, nāc!

Nāc līdzi, nāc! Gan jaunu ceļotāju Saukt mīlestība sauc uz tēva māju, Bet
tālais ceļš vēl miglas autiem klāts. Nāc līdzi, nāc! Nāc līdzi, nāc!

Nāc līdzi, nāc, Kad nastu nesam smagu, Kad sviedriem pierē dzenam
mūža vagu. Un vājos spēkus grūtais darbs vai māc. Nāc līdzi, nāc! Nāc līdzi,
nāc!

Nāc līdzi, nāc, Kad ēnas metas gaŗas, Ka tumsas dzelmei nav par mani
varas, Bet sirdī spīd, kas mūžā jauks ir krāts. Nāc līdzi, nāc! Nāc līdzi, nāc!(417)
Ludis Bērziņš

418

Kungs, paliec klāt! Šo lūgšanu jel klausī Un atveri man savu tēva ausi! Tu vari savu
bērnus drošināt. Kungs, paliec klāt! Kungs, paliec klāt!

Kungs, paliec klāt! Kad bēdu vētras ceļas, Tad dvēsele pie Tevis spēku
smeļas; Tu vari mani vienmēr stiprināt. Kungs, paliec klāt! Kungs, paliec klāt!

Kungs, paliec klāt! Kad dzīves dienas beigsies Un kad mans gars uz Tēva
mājām steigsies, Tad nāc man pretim mani priecināt! Kungs, paliec klāt!
Kungs, paliec klāt!

(418) Christian Hohfeld, atdzejojis Jānis Ērmanis

419

Māci man ticēt, Kungs! Māci man lūgt! Bērnišķi ticēt un bērnišķi lūgt! Vai dienas saulainas, Vai prieka dzīvē maz, Sirds lai Tev uzticas: Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs! Māci man lūgt! Mūžīgu svētību dvēselei gūt. Kungs, Tu mans Pestītājs, Vienīgais žēlotājs Un ceļa rādītājs: Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs! Māci man lūgt! Dzīvot kā vēlies Tu: māci man lūgt! Dod gaismu tumsībā, Ved ceļā pareizā, Sniedz roku palīgā: Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs! Māci man lūgt! Ticēt kā bērni tic, bērnišķi lūgt! Kā bērns Tev pieglaužos, Un droši paļaujos, Tev vienam uzticos: Māci man lūgt!

(419) B. Mansel Ramsey, atdzejojusi Ofīlija Baštika

420

Mīļais Dievs, Mīļais Dievs, Tavu gaismu lūdzamies! Ja Tavs spožums pāri lija, Dziedēts top, kas sāpēs bija: Sirds spēj tikai pateikties!

Žēlīgs Dievs, Žēlīgs Dievs, Mūsu sirdīm pieskaries, Lai tās kvēlo šķīstās liesmās, Darbā, lūgšanās un dziesmās! Mūžam celties ļauj mums, Dievs!

Mīļi sedz, Mīļi sedz, Savās Tēva rokās slēdz! Kad no darbiem noguruši, Tumsā naktī dusam klusi, Rītā spožu sauli dedz!

(420) autors nezināms

421

Nāc, Jēzu, Tu par palīgu, par labu, drošu vadītāju, par sargu dzīves grūtībās, par taisna ceļa rādītāju.

Nāc, Jēzu, Tu par palīgu, nāc Jēzu, Tu par sargu dzīves grūtībās, par ceļa rādītāju.

Nāc, Jēzu, Tu par palīgu, par labu, drošu vadītāju, par sargu dzīves grūtībās, par taisna ceļa rādītāju.

(421) Visvaldis Sanders

422

Pacel mani augstumos savos No šīs zemes, kur tumsība mīt. Zvaigžņu dārzos mūžīgos Tavos Gars lai drīkstētu vainagus vīt.

Nīcībā gurdā, grēcīgās ejās Dienu no dienas maldījies es. Ļauj lai no Tavas mirdzošās sejas Vēsti ķerubi dvēselei nes.

Pacel mani, izplestām rokām Krusta kokā, kur valda Tavs tēls. Skaidrību sludina cīņām, mokām Sāpju izmazgāts dievīgs un kvēls.

Pacel mani mirdzumā svētā, Tur, kur mūžībā valdi Tu pats, Debess gaišā rožpilnā sētā Augšāmcelšanos saredz lai skats.

(422) Jānis Akurāters

423

Manā tumšā sirdī nāci, Gaišais miera stars! Nāc kā birztaliņas saule Vai kā pavasar's!

Kungs, es negribētu mūžam Būt no Tevis šķirts, Un lai sāpju stundās Tavu

Gaismu sajūt sirds!

Ļauj, ak Kungs, lai rokas lieku Klusā lūgšanā: Ved no tumšām lejām mani Saules spožumā!

(423) Kārlis Jēkabsons

424

Es vēlos dzīves gājumā, Dievs, palikt Tavā tuvumā, Lai dienas, kas man vėlētas, Ir Svētā Gara svētītas.

Lai Gars Tavs mani vadītu Un gaismas ceļus rādītu; Tik tad mans dzīves staigājums Būs Tava vārda godājums.

Tu esi padoms neziņā, Mans spēks, kad jūtos vājumā. Ar Tevi manas dienas iet, Līdz mana mūža saule riet.

(424) Mārcis Sala

425

meld.: Mīļais Jēzu, šeitān mēs

Svētī, Dievs, tās dāvanas, Ko no augšienes Tu dodī, Svētī mūsu lūgšanas, Mūs uz pateikšanu modi! Kad mēs ēdam, kad mēs dzeļam, Lai uz Tevi acis veļam!

(425) Georg Heinrich Loskiel

426

meld.: Cēli kā dzimtenes dievnami

Visiem, Tēvs, spārnus dod augšup traukt, Debesu skaidrībā tiekties, Nīcībā dzīvojot, gaismai augt, Ilgās pēc mūžības sniegties!

Dzīvē būt cēliem un krietniem liec, Mīlēt un kalpot mūs māci, Spēka lai netrūkst, mums roku sniedz, Cīņā mūs stiprināt nāci!

Rādi mums dievišķo godību, Dvēseles dzelme ko glabā, Lūgšanā atveri mūžību, Tēvišķā roka vislabā!

(426) Valdis Mežezers

427

Pie rokas ņem un vadi, Kungs, mani pats, Līdz beigsies mūža gadi Un gaišs būs skats! Ne soli es bez Tevis let negribu! Ņem mani līdz pie sevis, Kur iesi Tu!

Tik Tavā žēlastībā Sirds klusa top, Un tādēļ mīlestībā Arvien to kop! Pie Tavām kājām dusēt Bērnis lūdžas sev; Ļauj, acis slēdzot, klusēt Un ticēt Tev!

Gan reti sajūst sākšu, Cik liels Tavs spēks, Pie mērķa tomēr nākšu, Kaut nakts un grēks. Pie rokas ņem un vadi, Kungs, mani pats, Līdz beigsies mūža gadi Un gaišs būs skats!

(427) Julie von Hausmann, atdzejojis Jānis Ērmanis

428

meld.: Jēzu, Tu mans prieks

Pateicību pienesam Tev, Dievs, visa devējam. Tu dod maizi dienišķo; Nāc, mēs

ĢIMENE, MĀJA, BĒRNI UN SKOLA

429

meld.: Man Kristus dzīvība

Cik Dievs man mūža dienu Šai saulē dzīvot liks, Tam dziedāt dziesmu vienu Nekad man neapniks.

Par mīlo tēva sētu, Kas man kā saule mirdz, Par mīlestību svētu, Ko glabā mātes sirds.

Par dzimtās zemes laimi, Kas ziedēs, zels un plauks, Par jauno draugu saimi, Kas gaismai pretim trauks.

Cik gadu un cik dienu Man Dievs vēl dzīvot liks, Šo saules dziemu vienu Sirds dziedāt neapniks.

(429) Kārlis Kundziņš

430

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Dieva bērns kā puķes stāds, Kaut ar vēji pāri laisti, Mīlestības dzirdināts, Aug un plaukst, un uzzied skaisti: Rota dzīves dārzā tā Dārgākā.

Kam lai viņu uzticam Sargāt mūža gadus ilgus? Tikai vienam Valdniekam: Zemi, debeskalnus zilgus Aplāj Viņa svētība Mūžīga.

Dieva bērns kā puķes stāds Ziedā kad ir vēries koši, Mātes sirds un tēva prāts Vada to, kur ceļā droši Dieva draudze, Dieva nams Sastopams. (430)

Nikolajs Kalniņš

431

Ak svētīgs nams, kur Tevi lūdz par viesi, Tu īstais dvēs'les draugs un Pestītājs, Un kur starp visiem viesiem Tu patiesi Mums esi visulabais, mīļākais! Kur visas sirdis Tevi sen jau gaida Un visu lūpas Tavu slavu teic, Kur visu acis priecīgi Tev smaida Un visi Tev pa prātam darīt steidz.

Ak svētīgs nams, kur maziņos uz rokām Ar lūgšanām pie Tevis agri nes! Ak bērnu draugs, kas Tu ar grūtām mokām Ir viņus sargājis no nelaimes! Tur tie Tev labprāt nosēžas pie kājām, Kur bauda Tavu vārdu saldumu, Un mācās, kaut gan vēl ar lūpām vājām, Jau agri slavēt Tavu mīlumu.

Ak svētīgs nams, kur vīrs un sieva, abi, Slēdz savas sirdis mūža derībā, Kur dzīves ceļos tie kā draugi labi let kopā dienā baltā, nebaltā. Kur tie viens otra nastu nes kā savu Un, kopā esot, kopā Tevi lūdz, Un dzīvē vairo Tava vārda slavu, Tev pateicas, Tev savas bēdas sūdz.

Ak svētīgs nams, kur Tu tā saule esi, Kas dienā nebaltā pat nenoriet, Kur katram savas debesbalvas nesi, Ir tam, kuŗš kluso sājpu ceļu iet! Līdz kamēr tas, kad zemes gaitas beigsies, Pēc sūra, grūta darba cēliena, Tai lielā,

skaistā namā ieiet steigsies, Kur Tavi ļaudis dzīvo mūžībā.
atdzejojis Kaspars Daugulis (1.,2. un 4.p.). Arnolds Lūsis (3.p.)

(431) Philipp Spitta,

432

meld.: Visudrošāk dzīves lokā

Debestēvu mīļi sveicam, Slavas dziesmā Viņu teicam; Dāvā Viņš šo gaišo dienu, Visu dzīvi, elpu vienu.

Bērna acīm Viņu raugu: Tēva doto savu draugu, Jēzu, kas ar mani dzīvo, Visus svētī, mani mīlo.

Svētais Gars kā vēsma glāsta, Mums par piederību stāsta: Sirdīm labām, Dieva dotām, Mīlestībā savienotām.

Pateicībā veřam sirdi, Lūdzam: Debestēvs, jel dzirdi, Ej pa priekšu un mūs vadi, Svētīti lai mūža gadi!

(432) Ivars Gaide

433

Visudrošāk dzīves lokā Staigā bērni Dieva rokā; Nav tik droša zvaigzne tālē, Nav tā sargāts putniņš zālē.

Dievs Tēvs mīlo pulku sargā, Novērš briesmas laikā bargā, Pasniedz mokās miera veldzi, Palīdz remdēt sāpju smeldzi.

Gadi iet un pagaist miņā, Bērni paliek Dieva ziņā; Mīļāks Viņš par katru draugu, Bērnu tur kā acuraugu.

Nu tad līksmo, jaunā draudze, Viņa izredzētā audze! Dieva gribas lielā vara lenaidniekus rāmus dara.

Lai ar kādreiz nastu saliek, Tas pats Tēvs Viņš vienmēr paliek. Viņam alkas tikai vienas: Bērnam baltas mūža dienas. (433) Karolina Wilhelmina Sandbell-Berg, atdzejojis Fricis Dziesma

434

Dienu, ko Dievs tev dod, Sirds, vērā liec! Tik sirdī saulainā Plaukst baltais zieds. Sāc dziesmu skaistāko, Dzied' gaismas Tēvam to, Viņš ir tavs sargs un gans, Tavs sargs un gans!

Raugi, kā šūpulī Bērniņš dus maigs, Neskaŗ to tumsas rēģs, Nedz baigais laiks. Kā pašās debesīs, Tik labs un jauks ir viss. Klusi dūc rīta zvans: Dievs ir tavs gans!

Kad stundā saulainā Draugu sveic draugs, Līst gaisma brīnišķa, Zied dārzs un lauks. Sirds, satver mirkli šo, Pats Dievs tev piešķir to. Viņš ir Tavs sargs un gans, Tavs sargs un gans!

Gaismu, ko devis Dievs, Sirds, neaizliedz! Reiz ēnas gaŗas kļūš, Nāks saules riets. Bet lai mans gājums kāds, Lai slavēts Dieva prāts! Mūžam Viņš paliks mans Glābējs un gans.

(434) Kārlis Kundziņš

435

Dari mani, mīļais Jēzu, It kā saules stariņu, Lai es apkārtņē un mājā Gaiši, gaiši spīdētu!

Dari tā kā baltu ziedu Manu mazo sirsniņu, Lai kā putniņš dziedāt spētu Tevim savu dziesmiņu!

Tev es savas bērna dienas, Dārgais Jēzu, gribu dot, Jo Tu vienīgais, kas vari Prieku nest un aplaimot.

(435) Elvīra Vankina

436

meld.: Ak, Jeruzaleme modies

Dievs kur namu neuztaisa, Tur cilvēks velti sviedrus kaisa, Tur sekmes nav un svētības; Bet kur līdzēt Dievs Kungs dziņas, Tur grūti darbi raiti šķiņas, Tur smagas nastas vieglojas. Pie mums ir mūsu Dievs, Viss mums ir laimējies. Darbu beidzot, To sajūtam, To atzīstam Un pateicīgi pieminam.

Tēvs, uz Tevi ceļam rokas, Priekš Tevis mūsu ceļi lokās, Tev atskan mūsu saukšana: Nāc un valdi pats šais sienās, Lai nebūtu nevienas dienas, Kur Tevi šeitā negodā. Šo namu sargi, Dievs, Un tos, kas darbosies Zem šī jumta! Lai svētība un laimība Mūs, Tavus ļaudis, pavada.

(436) Roberts Bērziņš

437

Bērniņ mīļais, tev par sargu Debestēvu piesaucam, Lai Viņš novērš dienu bargu Tava mūža gājumam.

Jēzus, bērnu draugs, ik rītu Pats lai tavu ceļu šķiņ, Līdz tu brīdi sagaidītu, Mūžs kad augļiem bagāts ir.

Lūdzot ceļam savas rokas Mēs pār tevi, mūsu prieks, Dvēsele lai Dieva rokās Balta kļūst kā kalnu sniegs.

(437) Arnolds Lūsis

438

Gaišais rīts, gaišais rīts, Mātes klēpī pavadīts, Kur es mātes siltiem glāstiem, Viņas brīnišķīgiem stāstiem Dzīves gaitās ievadīts!

Kristus vārds, Kristus vārds, Mīļās mātes daudzinašs, Sirdī ņēmis mājas vietu, Lai es taisnus ceļus ietu, Dieva Gara spirdzināts!

Mātes skats, mātes skats, Atspīd man kā Dieva acs, Stiprinādams sirdi, prātu, Lai es debess mantas krātu, Lai top svētīts katris gads!

Dzimtais nams, dzimtais nams, Kur es, mātes auklējams, Mūža pirmās gaitas gāju, Dzīves rūpes nezināju, Tu man mūžam pieminams!

(438) Augusts Briedis

439

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Es un mans nams, mēs solāmies Tev, savam Dievam, padoties Ar dvēseli un miesu! Tu esi mūsu siržu prieks Un mūsu laimes galvnieks, Dod katram bērnam tiesu! Dievs Tēvs, Še mēs, Tava saime: Mūsu laime Tavās rokās! Tavā priekšā ceļi lokās.

Ar saviem vārdiem spirdzini, Ar savu Garu dzirdini Mums dvēseles arvienu! Kad esi mūsu patvērums, Tad ļaunums nevar piekļūt mums, Top tumša nakts par dienu. Gaišums, Spīd' mums! Ka mēs varam Tavam staram Atvērt sevi, Jo Tu pats mums gaismu devi!

Lai mūsu nams ir miera nams, Kur Dieva miers ir atrodams, Pat likteņstundā grūtā! Dod mīlestībā satikties Un lēnprātībā paciesties, Kaut Dievs ar krustu sūta! Dievs Kungs, Dod mums Ticēt, cerēt, Lieti derēt Priekos, bēdās, Jēzu, staigāt Tavās pēdās! (439) Philipp Spitta, atdzejojis Ferdinand Friedrich Schilling

440

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Es zinu svētu uguntiņu, Ko gudrais uztur pavardā; Tur kopj un rauš, un sarga viņu, Lai tautas bērņus silda tā. Šis gaismas stars, šī liesma svētā Ir uguns, kas deg skolas sētā.

Ik ceļš, kas ved uz kalna galu, Caur skolas sētu allaž ies; Ik auglis, ko es dzīvē dalu, No skolas sēklas ienācies. Ikviens cēla, augsta dziņa, No sīkas saknes izaug viņa.

Dievs Debestēvs, tik neej gaŗām Tam darbam, ko še roka veic! Lai dzīvais tīrums, ko mēs aŗam, Ar saviem augļiem Tevi teic! Lai vairojas Tavs gods un slava Un tauta staigā gaismā Tavā! (440) Roberts Bērziņš

441

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Ak Jēzu, Tu pilns gudrības, Es nezinu, kā jāmācās, Ja Tu, Kungs, mani nemāci, Uz patiesību nevadi.

Tu palīgs katram bērņam, Tu savu Garu dodī tam, Lai Tavā gaismā patveros, Ka tālāk es vairs nemaldos.

Dod saprašanā pieaugt man, Dod skaidru sirdi arīdzan, Tad Tavu vārdu priecīgi Es teikšu šeit un mūŗīgi. (441) Carl Christian Ulmann

442

Gaišās gaviļēs šalc rīts, Dievam pateikties mēs nākam, Kas šai gadā padarīts, Ko mēs zinām, ko mēs mākam, Tas ir Viņa gaismā krāts, Dāvināts, dāvināts.

Kurp lai mūsu sirdis trauc, Kad nu projām ziema gaŗā? Laukā upe, vēji sauc, Zaļais lauks ņems savā varā, Priecēs zieds un putna stāsts, Saules glāsts, saules glāsts.

Debestēvs, mēs lūdzamies: Paliec vienmēr mums par sargu. Varbūt ceļš gar aizām ies, Zibens cirtīs rīksti bargu, Bet mēs Tavā vadībā, Drošībā, drošībā.

(442) Nikolajs Kalniņš

443

Kristus jēriņš esmu es Un no sirds un dvēseles Priecājos par savu Ganu, Kas dod bērnam sargāšanu, Mani vārdā pazīdams, Mani saukdams, svētīdams.

Viņa rokas vadībā Staigāju es drošībā. Viņš par jēriņu pats gādā, Īstās ganības tam rāda, Izsalkušu ēdina, Izslāpušu dzirdina.

Vai man nebūs līksmoties? Jauki viss man izdosies. Kad man mūža dienas beigsies, Laimīgs jēriņš mājās steigsies, Gana klēpī aiznests kļūs, Liela mana laime būs!

(443) Henriette Maria Luise von Hayn, atdzejojis Georg Heinrich Loskiel

444

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Nekur tik labi nav kā mājās, Kur tevi gaida pavards silts, Kur ģimenē tev labi klājas Un aug ap tevi jauna cilts. Tā mazā šūna tautas dravā, Kur bites saldo medu krāj, Lai tauta uzplaukst dižā slavā Un labos darbos nenostāj.

Nekur tik labi nav kā mājās, Pār sliekni laimi nemeklē, Kur Dievs pats saimes vidū stājas, Tur miers līst tavā dvēselē. Ak ģimene, tu laimes vieta, Kur pukst tev tēva, mātes sirds, Kur mīļa šķiet tev katra lieta Un bērnu acis pretī mirdz.

Nekur tik labi nav kā mājās, Uz mājām katrs steigtin steidz, Kur debess domas lidinājas Un zemes ilgas gaitas beidz. Reiz īstās mājās dvēs'le trauksies, Kur Dieva pavards būs tev silts, Par debess ģimeni tad sauksies It visa Dieva bērnu cilts.

(444) Alfons Vecmanis

445

meld.: Jēzu, saule mana

Rīta gaisma svētā, Stars, kas tumsā spīd, Sirdīs nāc un sētā Bērnus apraudzīt! Dzimtās mājas jaukums, Mīļās mātes sirds, Pirmais ziedu plaukums, Viss tā gaismā mirdz.

Tur pār šūpulīti Liecas mātes vaigs, Mīļi pretim smaida Tēva skatiens maigs. Jūtas brīnišķīgas Sirdis kopā sien, Zvani rītdienīgi Zvana mūžadien.

Neliedz laimi svēto Saviem bērniem, Dievs, Kad pie Tava strauta Tie grib veldzēties. Dod, lai tiem no krūtīm Veļas sājju slogs, Liec, lai mūžam zaļo Mūsu tautas koks!

(445) Kārlis Kundziņš

446

Par palīgu, Kungs, nāci, Kad jauns mums ceļams nams; Kur soļus spert mums māci, Kad ceļš mums staigājams!

Kad mērķis miglā tinas, Dod sirdij neapnikt; Jo gan Tavs padoms zinās, Kā bēdām mēru likt.

Dod strādāt darbā svētā Un rokām nepagurt; Dod mājā mums un sētā Tik svētas liesmas kurt!

(446) Ludis Bērziņš

447

meld.: Dvēs'le, līksmojies arvienu

Sējējs sava lauka malā, Ceļos meties, zemojas; Viņa roku darbs ir galā, Dieva darbs nu iesākas. Kur Dievs savu roku cels, Dīgs tur sēkla, asni zels; Kur Viņš ļaužu gaitu svētīs, Tur nāks rudens briedums klētīs.

Tā, Dievs Tēvs, šo bērnu sirdis Lai Tev arī sējas lauks! Tavi vārdi viņas dzirdīs, Tavā gaismā viņas plauks. Kā no druvas ziedošas Lai kūp viņu lūgšanas, Lai zem Tavas svētās rokas Tie kā pilnas vārpas lokās! (447) Andrievs Niedra

448

Mīļs mums mūsu Dieva nams, Svētu rītu staigājams, Tur mums sirds top skanīga Debestēva pagalmā.

Nāk mums pretim mīļi jauks Jēzus, visu bērnu draugs, Teic: "Es tevi gaidīju, Dod man savu sirsniņu!"

Maza mana sirsniņa, Ņem to, ja Tev patīk tā! Es pie Tevis piekļaušos, Tavos vārdos klausīšos.

(448) Andrievs Niedra

449

meld.: Kungs Jēzu Krist', nāc pie mums būt

Tu Gars, kas visas lietas nes Un dzīvas dari dvēseles, Nāc, apmeklēdams savējus, Kas Tavu spārnu ēnā dus.

Nāc mīlēdams un svētīdams, Ka dāvanām top pilns šis nams Un šinī dārzā katrs stāds Ir Tavas gaismas audzināts.

Un kad Tavs prāts, ak Kungs, tas būs, Sauc savā darbā arī mūs! Dod tā mums dēstīt, tā mums sēt, Ka pļaujā varam pastāvēt!

Nāc, Tēva gars, šai paspārnē Un mīlestību vairo še, Lai, kas te nāks un kas te ies, Var Tavā priekā priecāties.

(449) Ludis Bērziņš

450

Tur no debess tāles, Kur daudz eņģeļu, Skata Dievs un svētī Katru bērniņu.

Bērniņš lūdz, Dievs klausā, Glabā maziņu, Lai kur nepiedauza Savu kājiņu.

Dod ar mīlām rokām Viņam maizīti, Glābj no visām mokām Viņu žēlīgi.

Bērniņ mīlais, dzirdi Jel šo vārdu: Dievs nes savā sirdī Katru bērniņu. (450)
Wilhelm Hey, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

JAUNATNE

451

Kristus svētā mīlestība: Gaisma, kas no krusta staro, Viņas spēkā bezgalīgā Ļaunums kļūst, zūd nemiers, tumsa.

Kristus svētā mīlestība Sirdī raisa dziesmu jaunu. Slavēt to un pielūgt vēlos, Atstāt ceļu tumšu, Ļaunu.

Kristus svētā mīlestība Aplāj mani, grēcinieku, Kad es bēdu stundā tumšā Viņa rokā savu lieku.

Kristus svētā mīlestība: Gaismas stars, kas ceļu rāda, Kad es atstāts grēka naktī, Atpakaļ uz ceļa vada. (451) V. Skudra

452

Tu, svētais Dievs, Tavs Gars lai mūsu sirdis silda Uz ceļa patiesa un taisna ved, Lai mūsu dzīves dāvanām Viņš pilda, Un Kristus gaišums jaunās dvēš'les sedz!

Jel piešķir svētu degsmi pildīt katru darbu Un labot netaisnības draudīgās, Dod spēku pārspēt dzīves vētru skarbu Un palikt pastāvīgam ticībā!

Tev, svētais Dievs, mēs pateicībā slavē dziedam, Tev sirdis veģas klusā lūgšanā, Tev savu dzīvi upurim mēs sniedzam Un lūdzam: valdi šeit un mūžībā! (452) Bates Gilbert Burt, atdzejojis Ivars Gaide

453

Cēli kā dzimtenes dievnami Lai tev ir mērķi un darbi! Cīnies vien taisni un atklāti, Uzbrūk kaut pret'nieki skarbi!

Stāvi kā klintis, kas vilņus šķeļ, Grēku un ļaunumu straumē! Kaut tā ar ūdeņus virsū veļ, Pamatu drošu sev gaumē!

Skaidra kā zelts lai ir tava sirds, Šķīsta kā svētrīta rasa, Kad viņā saulītes stari mirdz! Laba, ja trūkums ko prasa.

Mīksts kā vītola pūpolīt's Lai ir arvienu tev rokas! Vaidziņš tad mīļi tiks noglaudīts Tiem, kam ir rūpes un mokas.

Staigā kā mīlīgā eņģ'ļa tēls, Kaut arī jāpanes zaimi! Dzīvei tad tavai būs mērķis cēls, Vairojot prieku un laimi! (453) Jānis Ērmanis

454

Kā dzimtenes dievnami augšup arvien, Lai savas ilgas mēs ceļam; Šais dienās un gados, kas gaŗām mums skrien, Pie Kristus vien spēku sev smeļam.

Tad stipri mēs būsim, tad svētīs mūs Dievs, Kā svētī dārzu un druvu; Pa saulainiem ceļiem tad dvēseles ies, Tām Kristus un dievnams būs tuvu.

Kungs, sargi no maldiem un sāpēm, kas liec, No grēkiem, sirdi kas māktu. Lai vārds Tavs arvienu tad atbalstu sniedz, Kad dvēsele šaubīties sāktu. (454)

Leonīds Breikšs

455

Kad jauna sirds Un acis priekā staro, Kad sapņu koks līdz padebešiem zaro, Lai veŗas ceļš tev, Dieva rokas šķirts, Kad jauna sirds, Kad jauna sirds! Lai veŗas ceļš tev, Dieva rokas šķirts, Kad jauna sirds, Kad jauna sirds!

Ar mūŗību Ik dzīves mirkli mēri, Ko iemīli, tam uzticību zvēri! Tas Kungs tev devis dārgu atslēgu Uz mūŗību, Uz mūŗību. Tas Kungs tev devis dārgu atslēgu Uz mūŗību, Uz mūŗību.

(455) Veronika Strēlerte

456

Kad rīta saules stari Kā dimants rasā mirdz, Tad Debestēvu slavēt Steidz mūsu jaunā sirds. Un vakaros, kad saule Pār jūŗu aizlīgo, Tad atkal sirdis jaunās Teic Dievu mūŗīgo.

Skan putnu dziesmas liegi, Un meŗš tik maigi šalc, Bet puŗu zvani zvana, Ka klāts mums Dieva galds. Un jaunās sirdis dzīvi Uz Dievu paceļas, Rod ilgas vieglus spārnus, Skan dziesmas spēcīgas.

Ir svēta rīta ausma Un jaunatne tai līdz; Gaŗš dzīves gājums ejams, Ceļš tumšā miglā tīts. Bet pāri miglas vāliem Jau dvēs'le spārnus ceļ Uz Debestēva mājām, Kur jauna dzīve zeļ.

(456) Hilja Krohn-Hahnsson, atdzejojis Roberts

Bērziņš

457

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Kungs, dod, lai skaisto dzīves rītu Ar Tevi vienots pavadu, Liec kājām, lai tās tekas mītu, Kas ved Tev allaŗ tuvāku! Dod rokām lai tās darbus veic, Kas Radītāja godu teic!

Bet sirdi, jauno sirdi modi, Lai Tavu mīlestību jūt, Un vieglus spārnus dvēs'lei dodi Pie Tevis allaŗ tuvāk kļūt! Lai šķīsts un cēls mans bērna gars Kā Tavas debess saules stars!

Tad īsta laime pildīs krūti Un dzīves dārzā rozes plauks Tad, ejot ceļu, kur Tu sūti, Man augļus nesīs darba lauks, Līdz beidzis dzīves gājumu, Es Tevi

458

Šurp, draugi, mūs saule un vasara sauc! Vēl esam tik jauni, vēl sapņu tik daudz! Vēl ziedonis brīnišķu dziesmu mums dzied, Aiz tālajām jūrām vēl laime mums zied.

Cik pasaule skaista! Sveic mežs mūs un lauks, Ik puķe mums māsa, ik koks mūsu draugs. Šalc vēji, šalc strauti, tik brīnišķs to stāsts! Skaŗ dvēseli vasaras burvīgais glāsts.

Rit dienas un gadi, skrien spārnotais laiks: Te saule virs galvas, te padebess baigs. Top mūžīgā maiņā ir vakars, ir rīts, No rozēm un mētrām mums vainags ir vīts.

Lai Tam, kas ikvienam ir glābējs un draugs, Kā slavu pauž kalni un ziedošais lauks, Lai debesu Valdniekam vara un gods Kā vakar, tā šodien un mūžīgi dots!

(458) Kārlis Kundziņš

459

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Tās dienas, mirdzošās un skaistās, No bērņības kas nāk mums līdz, Kā rasas pērles saulē laistās, Kā liega dziesma sirdī trīc; Tās nezin' bēdas, nezin' skumjas, Tām debess zilgme pāri jumjas.

Ak draugi, sauli sirdī nesiet, Vai diena aust, vai vakars vēls: Lai klājas kā, lai kur jūs esat, Jūs vadīs Kristus gaišais tēls, Viņš lūgs par jums, un stundās bargās Jūs Viņa mīlestība sargās.

Bez Kristus sedz mūs dzīves maldi, Bez Viņa svešs mums īstais prieks, Kaut pilni dzīves dzīru galdi, Bez Viņa viss ir tukšs un lieks: Tik Viņš mūs gaismas ceļos vada Un mieru, prieku sirdī rada!

(459) Arnolds Lūsis

460

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Vēl bērņība mūs sauc un saista, Zied sirdīs gaišo dienu prieks, Un gribas teikt: ir dzīve skaista, Kaut cilvēks tikai ceļinieks, Kam bērnu dienu gaisma maigā Ak Dievs, ne vienmēr staro vaigā.

Sauc dzīve vienmēr tālāk steigties - Nāc līdz, Kristu, mūsu sargs! Ar Tevi nevar gaisma beigties, Kaut uznāk nakts un negaiss bargs. Ar Tevi visu uzveikt spēsim Un dzīvē labo sēklu sēsīm.

No bērņības, no tēva nama, No mātes mīlās, siltās sirds Mums katram gaita iesākama, Kad ceļa mērķis tālē mirdz. Ak Dievs un Kungs, ar Kristu, vadi, Lai svētīgi ir mūža gadi!

(460) Valdis Mežezers

RĪTS UN VAKARS

461

Rīta gaisma mūžīga, Atspīdums no Dieva vaiga, Tavu staru spožumā lizzūd tumsas vara baiga! Tavu spēku liec mums just, Naktij zust!

Lai Tavs Gars mūs spirdzina, Veldzē sauso siržu lauku, Tavu vārdu avotā Pilda tukšo dvēš'les trauku! Īstā ceļā vadi mūs, Mācekļus!

Novelc grēka drēbes mums, Lai mēs, Tavā gaismā tīti, Kā Tavs svētais ģipšums Kalpojam Tev svēti, glīti, Ka bez bailēm varam būt, Kad viss zūd.

Tumšs ir ceļš uz mūžību. Spīdi, debess Saule svētā! Ved caur tumšo ieleju, levedi mūs miera vietā, Kur Tavs prieks, ko sirds tad jūt, Neizzūd. (461)

Christian Knorr Freiherr von Rosenroth, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

462

Augstais Dievs, kam slava dota, Debess, zemes Radītājs! Dievs trīsvienīgs svētā godā, Tēvs, Dēls, Gars, mans žēlotājs! Tavā valstī zvaigznes ir, Kas no dienas nakti šķir.

Palīdzi šai rītā jaukā Arī garā atmosties, Svētī mūs Tu mājā, laukā, Tavā ceļā turēties Un bez bailēm dienu sākt, Ticībā Tev tuvāk nākt!

Vadi, lūdzams, visās vietās Mani saviem vārdiem Tu! Sākdams, beigdams savas lietas, Gaidu Tavu padomu. Grūtā brīdī palīdzi Šodien, Tēvs, un mūžīgi!

(462) Heinrich Alberti, atdzejojis Nikolaus Friedrich Hespe (1.un3.p.) un Edgars Ķiploks (2.p.)

463

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Svētī, Kungs, šo rītu svētu, Kas pēc nakts pār zemi aust, Ka mēs, Tavi bērni, spētu Tavu spēku darbos paust.

Kas ir šķīsts, kas svēts, kas patiess, Vainagā, Kungs, dienai pin, Lai, kad dienai vakars aties, Sirdis Tevi slavēt zin'.

Nāc man līdz ir manā gaitā, Manu dienu svētīt nāc! Cik man dienu liksi skaitā, Tev lai pieder sirds un prāts!

(463) Ludis Bērziņš

464

Nu klusas visas vietas Un mierā visas lietas, Kas vien šai pasaulē. Bet tu, mans prāts, ak modies, Uz citām domām dodies, Tev vēl tavs Glābējs jāslavē!

Redz', saule mūs jau atstāj, Šo zemi tumšums aplāj, Nakts briesmas uz mums krīt. Bēdz bēgdams, saules spožums, Man tumšā naktī drošums, Kad Jēzus manā sirdī spīd.

Šī diena jau pagalam, Pa visām debess malām Jau zvaigznes spīd kā

zelts! Es ar tāds skaidris būšu, Kad reiz no zemes kļūšu Pie Dieva debess godā celts!

Ak, ņem jel šinī naktī Tu savā stiprā vaktī, Kungs, visu radību. Dod visiem mierā dusēt, Nāc visas bēdas klusēt, Mums sūti savu svētību. (464) Paul Gerhardt, atdzejojis Nikolaus Friedrich Hespe

465

Ar pirmiem saules stariem, Kas manā logā krīt, Es gribu savu sirdi Kā ziedu atdarīt. Es gribu pacelt acis Un klusi pateikties Par jauko, skaisto rītu, Ko dāvājis man Dievs.

Un solījumu klusu Es Dievam gribu dot: Bez ļaunuma un grēka Šo dienu nodzīvot. Ar pirmiem saules stariem, Kas manā logā krīt, Es gribu savu sirdi Kā ziedu atdarīt. (465) Valda Mora

466

Nu saules spožums aizgājis Un cēliens nobeidzies, Viss guļ, kas bija piekūsis Un kas daudz bēdājies.

Tu, mīļais Dievs, vien nedusi, Kad visi dusam mēs, Tev Tavi ļaudis sargāmi Un mūsu dvēseles.

Kungs, mani arī piemini Šai tumšā naksniņā, Ka dusēt varu mierīgi Es Tavā patvarā!

Un tā es bērna drošībā Nu acis aizveru. Dievs ir par mani nomodā. Es mierīgs aizmiegu. (466) Johann F. Herzog (2.-4. p.) un Adam Krieger (1.p), atdzejojis Svante Gustav Dietz

467

meld.: Dvēs'le, līksmojies arvienu

Atkal diena dziest pret rietu, Krēsla zilus spārnus ceļ. Kurp lai es šai brīdī ietu? Kur lai sirds vēl gaismu smeļ? Tik pie Tevis, mīļais Dievs, Varu gaismā pacelties Un kā zieds, kas sajūt veldzi, Aizmirst rūgto dienas smeldzi.

Tēvs, es Tavā priekšā nāku, Sirds man rimti sauc un lūdz: Spēku dod, lai dzīvot māku Tad, kad dienas krusts ir grūts! Dod, lai dienās laimīgās, Dienās grūtās, nebaltās, Tavu gaismu sirdī krāju, Tavu ceļu neatstāju!

Atkal diena dziest pret rietu, Miers pār zemi nolaižas. Vai es priecājos, vai cietu, Viss man Dieva nolemts tas. Klusi rokas salieku, Skatu augšup paceļu: Vakarzvaigzne mirgo klusi, Sirds ir mieru ieguvusi. (467) Arnolds Lūsis

468

meld.: Slavēts Dievs visaugstākais

Laiks jums, acis, atvērties, Nakts jau projām steigusies, Dienas gaisma

redzama Jaunā, jaukā spožumā.

Putni mežā, klajumā Rīta dziesmas skandina, Tu, mans gars, ar pamosties, Dievu slavēt pasteidzies! (468) autors nezināms, atdzejojis Svante Gustav Dietz

469

Diena jau pagalam, Vakars tuvu klāt, Ēnas metas gaŗas Nakts sāk spirdzināt.

Jēzu, Tevi lūdzas Tas, ko gurdums māc: Dodi savu mieru, Acis aizslēgt nāc!

Remdē visas bēdas, Sāpēm lieci stāt, Tam, kas grēka ceļā, Vēlē mājās nākt.

Lai caur gaŗo nakti Tavi eņģ'ļi iet, Baltiem spārniem sedzot Manu dusas viet'.

Rīts, kad jaunais ausīs, Lai es ceļos moŗs, Brīvs no grēka ļaunā, Tavās rokās droŗs.

(469) Sabine Baring-Gould, atdzejojis Edgars Ķiploks

470

Saule debess jūrā brauc Tuvāk vakaram ik mirkli; Dusa arī viņu sauc, Un tā laivā metīs irkli; Vēsa krēsla zemi segs, Augšā Dieva zvaigznes degs.

Ak, kā miera lūdzin lūdz Sirds, kas dienu izvārgusi! Zvans kad svētvakaru dūc, Tiecas tā uz rieta pusi; Paldies Dievam, brīdis klāt Dzīves raizes klusināt!

Norimst meŗs, un satumst lauks, Mieru tālās zvaigznes staro; Zina sirds, kas sargs un draugs Būs pa dusas nakti gaŗo; Svētā sapnī īss vien brīd's, Kamēr ausīs jaunais rīts!

(470) Augusts Saulietis

471

meld.: Jēzu, dzīvība man esi

Divi ceļinieki dodas Skumīgi uz Emavu; Klusas ilgas sirdī rodas, Acis pilnas asaru; Šaubas viņu vārdos mana, Skan tur sāpes, noskumšana, Bet tad Jēzus piestājas, Un tiem bēdas mitējas.

Daudzu ļauŗu sirdis sēro Vientulībā, klusumā; Savu nelaimi vien vēro, Mocās raizēs, slimībā. Tā kā atstāti tie staigā, Dziļas skumjas viņu vaigā, Pie tiem mīļais Jēzus nāk, Laipni ar tiem runāt sāk.

Daudzreiz jūtu bēdu tvaikā: Jēzus mani neatstāj; Jēzus palīdz īstā laikā, Trūkumā man galdu klāj. Un kad nesu nastu grūtu, It kā palīgs tālu būtu, Tad Viņš bija tuvumā, Nāca tūliņ palīgā.

Piestājies tiem ceļiniekiem, Kas še dzīvē apkārt klīst, Vientuļi bez draugiem, priekiem, Lai to sirŗu rētas dzīst! Un kas meklē klusu vietu, Lai tur izraudāties ietu, To tad laipni priecini: Mīļais bērns, kam noskumsti?

Palīdzi, kad vakars metas, Dzīves diena nobeidzas, Un kad tikai zvaigznes retas Tumsām acīm parādās; Paliec, kur ir ilgošanās, Lūgšana un nopūšanās! Savus ļaudis priecini, Dārgais viesi, palieci! (471) J. Neunberg, atdzejojis Jānis Ērmanis

472

Es, cēlies sveiks un vesels Šai rīta stundiņā, No visas sirds un dvēš'les Tev, Dievam augstībā, Nu priecīgs pateicu Un tagad nāku steigdam, Caur Kristu Tevi teikdam Par Tavu gādību!

Es lūdzu Dievu gādāt, No Tā viss padoms nāk, Viņš dos man spēku strādāt, Viņš mani svētīt māk. Lai Tam ir novēlēts Mans gājums visās vietās Un visas manas lietas! To lūdzos Kristus pēc.

Tēvs, Tavu slavu teicu, No sirds Tev ticēdam, Lai, savā darbā iedams, Tev būtu uzticams. Ak Dievs, man palīdzi, Tēvs, Dēls ar Svēto Garu, Ka droši dzīvot varu Šeit un tur mūžīgi! (472) Johann Matthesius, atdzejojis Kristofor Fuerecker

473

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Gaišie saules stari sveic Jaunu rītu, jaunu dienu. Mana sirds pie Dieva steidz Viņu slavēt tikai vienu: Lai ik darbs, ko rokas veic, Viņu teic.

Viņam godu ziedi nes, Slava atskan putnu dziesmās. Dievam dzīvot gribu es, Dvēsele deg svētās liesmās, Dievu teicot, slavējot, Kalpojot. (473) Ilze Šīmane

474

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Jaunais rīts pie darba sauc, Mezdams sirdī gaismas staru; Bēg no acīm vieglais snauds, Locekļi jūt jaunu sparū, Brīva krūts un viegla sirds, Acis mirdz!

Debestētīt, apgaismo Mūsu gaitu, kuŗu ejam, Svētī darbu darāmo, Svētī sviedrus, ko mēs lejam! Lai pie mums tiek, Kungs, Tavs gods Pavairots!

Dāvanas it svētīgas Dosi Tu, ja sirds tās prasa: Nāk no rokas bagātas Zemes pūrs un debess rasa; Vakarā bērns drošs un sveiks Tēvu teiks. (474) Roberts Bērziņš

475

Jau mierā visas lietas, Kad jūrā saule riet. Nu dzirdam visās vietās, Kā eņģ'ļi klusu iet. Visapkārt tumsas vara Sāk lejās izplēsties. Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs! Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs!

Nu viss uz dusu steidzas, Ir troksnis norimis, Un dabā prieki beidzas, Kas

cietis, apklusis. Vai baidīs ērkšķu vara, Vai rozes līdzī ies? Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs! Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs!

Kas maldu ceļus mana Un sirdī nožēlo, Lai nak pie Labā gana, Viņš pestīs grēcīgo. Tam dos no sava Gara, Kas dzīvē maldījies. Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs! Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs!

Pie debess velves laistās Viss lielais zvaigžņu pulks, Tā ceļi kopā saistās, Tas Dieva slavas tulks. No Viņa gaismas stara Ceļš tumsā skaidrosies. Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs! Sirds, to, kas bailes dara, Met nost, tev klāt stāv Dievs!

(475) Gottfried Kinkel, atdzejojis Jānis Ērmanis

476

meld.: Ak, Jeruzaleme, modies

Jaunu dienu atkal sveicam Un Dieva lielos darbus teicam, Jauns rīts mums jaunu prieku nes. Cilvēks, kā tu klusēt spētu, Tam nepienestu slavu svētu No visas sirds un dvēseles? Viņš mūs ir sargājis, Kā spārniem apsedzis Tumšā naktī; Par to lai gods Top Viņam dots, Ik viens ir modies ielīksmots!

Pirms nu dienas gaitu sākam, Lai lūgšanās pie Dieva nākam Un darbam spēkus smeļamies! Padomu, Kungs, mēs Tev prasām, Vai sējam, pļaujam, vārpas lasām, Ļauj mums pie Tevis turēties! Sniedz roku žēlīgi, Velc mūs sev tuvāki! Tavā vārdā Mēs iziesim Un strādāsim, Un Tavam godam kalposim.

(476) Osvalds Legzdiņš

477

Uzliec savas vieglās rokas, aizspied gurdās acis ciet, Tu, kas visas sāpes, mokas, saviem bērniem līdzī ciet.

Lai tie dus, kas noguruši, un kam sirdīs izmisums, Tava sirds tak izlējusi mīlestību pāri mums.

Vai tad var vairs sāpēt rētas, naktīs karstas as'ras līt? Kad Tu pacel rokas svētas un no viņām zvaigznes krīt?

(477) Leonīds Breikšs

478

Krēsla dienu takas klāj, Paliec pie mums, Pestītāj! Gaisma nedziest saulrietā, Ja Tu mūsu mājvietā. Jēzu, Tevi piesaucam Un pirms dusas pielūdzam.

Debestēvs, jau vakars klāt, Nāc nu mieru dāvināt! Ka mūs dienā vadījis, Svētījis un sargājis, Rokas kopā saliekam, Tev par visu pateicam.

Mežezers

(478) Valdis

479

meld: Jēzus dzīvo mūžīgi

Jezu, paliec nomodā, Kad man acis slēdzas miegā! Gana svētā tuvumā
Netrūkst jēriņam nenieka. Kungs, nāc, mani pasargā: Jēzu, paliec nomodā!

Mīļais Jēzu, paliec še, Sargi manu guļas vietu! Dod, lai katra nelaime
Manām durvīm gaŗām ietu! Mājo mūsu paspārnē, Mīļais Jēzu, paliec še!

Mīļais Jēzu, stāvi klāt, Salauz ienaidnieka varu, Lai tas nevar samaitāt
Ticību un dzīvo garu! Tavs spēks mūs var stiprināt, Mīļais Jēzu, stāvi klāt!

Mīļais Jēzu, pēdīgi, Kad es kapā guldīts tieku, Dari mani žēlīgi Tad par
debess mantinieku! Manas saites atraisi, Jēzu, mani piemini!

Jēzu, savā valstībā Galā dod tiem visiem mājas, Kas še staigā ticībā, Tavā
spēkā stiprinājas! Vienas lietas vajaga: Jēzu, ved mūs dzīvībā! (479) Roberts

Bērziņš

480

meld: Nu es gribu gulēt iet

Vakars logos lūkojas, Ceļa ļaudis apstājas; Lieli, mazi dusēt ies, Mīļais
Jēzu, iegriezies!

Mīļais Jēzu, ceļiniek, Lai pie mums Tev māja tiek! Dodies Tu mums
pazīstams, Mūsu maizi lauzīdams!

Dodies, Kungs, mums pazīstams, Bērniem rokas uzlikdams; Kas bez
glāsta, glāsti Tu, Vārgiem atnes iepriecu!

Un, kad acis slēgs mums miegs, Esi Tu mums miers un prieks, Svētā
gaismā spīdi mums, Debestēva atspīdums! (480) Ludis Bērziņš

481

Kad ausma rotājas, Man dziesmu dziedāt prieks, Lai slavēts Jēzus mans!
Ir darbā, atelpā. Tad līksmi dziedu es: Lai slavēts Jēzus mans!

Kad rīta zvani skan Pār lejām, pakalniem, Lai slavēts Jēzus mans! Tie
stāsta, ieklausies Un steidzies pateikties: Lai slavēts Jēzus mans!

TeV dziedu, Debess Tēvs, Ka sūtīts ir mums Dēls, Lai slavēts Jēzus mans!
Lai slava atskan Tev, Skan atbalss sirdī man: Lai slavēts Jēzus mans!

Gods Dievam augstībā Skan debess dziļumā, Lai slavēts Jēzus mans! Lai
cilvēks sludina Gan tuvu, tālumā: Lai slavēts Jēzus mans!

Lai kamēr balss vēl man Tā Dieva godam skan, Lai slavēts Jēzus mans!
Gan tagad – aizlaikiem Lai Viņam dziesma skan: Lai slavēts Jēzus mans! (481)

Edward Caswall, atdzejojusi Janīna Babre

482

Nu es gribu gulēt iet, Tēvs, slēdz manas acis ciet, Tava acs lai nomodā
Stāv pār mani miedziņā!

Ja es šodien grēkojis, Citiem pāri darījis, Kristus dēļ to piedodi, Bērnām
mieru iedodi.

Tavās rokās došu es Arī savus mīļos, Dievs: Glabā lielus, maziņus, Lai tie
tavā mierā dus!

Vājiem mieru dāvini, Visas as'ras noslauki, Zvaigznes lai no debess spīd,
Kungs, uz kluso pasaulīt'!

(482) Luise Hensel, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

483

Putni zaros meklē dusu, Mīļā saule projām steidz. Puķes aizmieg klusu,
klusu, Diena savu gaitu beidz.

Arī es, kad galā diena, Mierā gribu atpūsties; Lūgšana, Tēvs, tik vēl viena:
Nāc pie manis piestāties!

Tad es mierīgs dusēt varu Tavā sargāšanā, Dievs; Līdz ar jaunu saules
staru Rītā varu piecelties!

(483) Z. Dzenīte (1.p.) un Nikolajs Kalniņš (2.un3.p.)

484

meld.: Putni zaros meklē dusu

Saule tālā debess lokā, Pirmais zilais vizbulīt's - Visu rada Dieva roka, Viss
ir Viņa gaismā tīts.

Dieviņ', dod, lai es šo dienu Tavā ceļā paliktos. Piešķir gaismas staru
vienu, Sirds ar to lai rotātos.

(484) Arturs Voitkus

485

meld.: Kungs, esi klāt

Kungs, stāvi klāt, Kad logos krēsla krīt, Dziest diena, tumsā visas lietas
gaist! Bez bailēm spēšu nakti aizvadīt, Tik Tavu sarga roku neatlaist!

Kungs, stāvi klāt, Kad jauna diena aust, Zūd tumsa, logos saule spoži
kaist! Bez maldiem spēšu savu ceļu jaust, Tik Tavu sarga roku neatlaist!

Kungs, stāvi klāt! Kungs, stāvi vienmēr klāt, Lai jauks ir rīts un arī vakars
skaists! Tu zelta dienu vari dāvināt, Tik Tavu sarga roku neatlaist!

(485) Nikolajs Kalniņš

GRŪTĀ BRĪDĪ

486

Cerēt būs tev vienmēr droši, Kaut gan visur tumsība. Drīz var zvaigzne
mirdzēt koši, Un tev atmirdz laimība!

Piepeši var stāties vētra, Jūras viļņi norimties, Rādīties drīz zemes mala,
Droša osta tuvoties.

Dieva roka vada tevi, Viņš, kaut tu To skumdini, Un ar grēkiem apkrauj sevi, Mīlē tevi sirsnīgi.

Viņš var priekā pārvērst bēdas: Paiet nakts un gaisma spīd! Pat kur negaiss atstāj pēdas, Saules stari pāri slīd!

Cerēt būs tev vienmēr droši, Savam Dievam paļauties! Drīz vien jauns rīts ausīs koši, Beidzot viss vēl labi ies!

(486) Breiter, atdzejojis Jānis Ērmanis

487

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Ceļš ir stāvs un ērkšķiem sēts, Kas uz pilnību mūs vada; Laimīgs tas un izredzēts, Kam tas Kungs šo ceļu rāda! Svēts, kas Jēzus pēdās iet, Priecīgs ciest un as'ras liet!

Debess alga gaida tos, Kas līdz nāvei uzticīgi. Jēzus pats tos aplaimos, Kas To meklē pastāvīgi, Kuŗu prieks un cerība Pastāv gala uzvarā.

Jēzus, krustā nomirdams, Svētai cīņai aicinājis, Zemes pīšļus atstādams, Tēva troņa priekšā gājis. Ass bij nāves dzelon's trīts, Bet Viņš teica: Piepildīts!

(487) Samuel Gottlieb Buerde, atdzejojis Roberts Bērziņš

488

meld.: Posies, mana sirds

Dieva bērniem meklēt klājas Sava dvēs'les drauga mājas; Tādēļ Tavā priekšā nāku, Dziesmām Tevi slavēt sāku, Viegli nesu nastu grūtu, Sāpes ciezdams, prieku jūtu, Ticu, ka Tu, Abba Tētīt, Pieņem mūs un gribi svētīt.

Māci, lai es ticēt varu, Dāvini man savu Garu, Godā cel vai ēnā stādi, Tikai savu vaigu rādi. Dod, lai Tavu prātu zinu, Allaž Tavās pēdās minu; Dzīvot, staigāt Tev par godu, Lai man ir par jauku rotu.

Kungs, Tu rāvis nāves saites, Dod, lai arī manas kaites, Slimību un citas mokas Dziedē Tavas ārsta rokas. Cīnīties liec, cik es spētu, Tik lai beidzot uzvarētu, Un pie labās rokas stāvu, Kad Tu skaiti saimi savu.

(488) atdzejojis

Roberts Bērziņš

489

Dieva mīlestības spēkā Viss labi būs! Jaunā dzīvē, brīvs no grēka: Viss labi būs! Žēlastībā saskatīti, Pestītāja atpestīti, Viņa rokas noglāstīti: Viss labi būs!

Tumšā ielejā tev esot, Viss labi būs! Priekus, bēdas sirdī nesot, Viss labi būs! Tici Tēvam paļāvībā, Seko Dēlam uzticībā, Staigā Gara pavadībā: Viss labi būs!

Sagaidīsim gaišu rītu, Viss labi būs! Dieva ļaudīm iezvanītu: Viss labi būs! Viņš lai dod, ka labi klājas, Esot šeit un beidzot mājās Reiz, kad mūsu ceļi

490

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Dievs ir mūsu patvērums, Bēdās īsti varens palīgs! Bailes nevar piekļūt mums, Lai ar ļaunums plosās galīgs, Lai ar zemes pamats lūzt, Augstie kalni jūrā grūst.

Taču upes, strautiņi Dieva pili iepriecinās; Svētais savu dzīvokli, Gaismai austot, pestīt zinās: Tautas vaid, nāk valstīm gals, Zeme kūst no Viņa balss.

Dievs ir augsti godājams, Kas liek kaņiem visur stāties; Stopus, šķēpus salauzdams, Liek Viņš arkliem kaldināties. Kara rati briesmīgi Sadeg Viņa ugunī.

Rimstieties un atzīstiet, Dievs ir tas, kas visu dara! Tautu tautām pāri iet Viņa brīnišķīgā vara. Tu Kungs Cebaot, ar mums, Dievs Kungs, mūsu patvērums! (490) Ludis Bērziņš

491

meld.: Man pakaļ, visi kristieši

Kad rūpes tavā sirdī mīt Un noskumis tu vaidi, Kad salnas kosti ziedi krīt Un velti augļus gaidi, Tad Dieva balss tev sirdī skan: Vai mīļš es tev? Vai tici man?

Kad citas mantas dzīve sniedz, Ne to, uz ko sirds gaida, Kad to, ko vēlies, Dievs tev liedz, Pa citiem ceļiem raida, Tad Dieva balss tev sirdī skan: Vai mīļš es tev? Vai klausī man?

Kad tava dzīves saule riet, Tavs gars uz augšu steidzas, Kad viss no tevis projām iet Un dzīves jaukums beidzas, Tā Kunga balss tad sirdī skan: Vai mīļš es tev? Tad nāc pie man'!

(491) Jānis Ērmanis

492

Dievs labi dar' ko darīdams, Viņš taisnis savā varā; Lai dara man kā domādams, Es ciešu klusā garā. Viņš ir mans Dievs, kas pietāsies, Glābt mani manās bēdās, Tam ļaujos, kad sirds ēdas.

Lai dara Dievs ko darīdams, Sirds Viņam nevaic cieta, Viņš nāvi nedos ārstēdams Man labu zāļu vietā. Es padodos un paļaujos Šai Dieva uzticībai Un Tēva mīlestībai.

Lai dara Dievs ko darīdams, Viņš vien man būs par prieku, No manis ļaunu nogriezdams; Es Viņa vadīts tieku, Tā līksmībās kā vaimanās; Kaut laiki nikni rādās, Gan Viņš par mani gādās.

Dievs labi dar' ko darīdams, Kaut biķeri gan dzeņu, Kas manam prātam netīkams; Uz to es tomēr ceru, Ka glābšanu es redzēšu, Es bēdās nepalīeku,

Dievs atkal atdos prieku. (492) Samuel Rodigast, atdzejojis Christian Lauterbach

493

meld.: Nu topi līksma

Es Dieva rokās gribu būt, It cieši pie Tā ķerties! Kaut dzīves bēdas sirds man jūt, Tur varu vienmēr tverties. Kaut sabrūk visa pasaule, Tam pasargāta dvēsele, Kas droši pie Tā turas.

Viņš stipra klints, drošs patvērums Tiem, kas ir paļāvīgi, Jo Viņa vārds un solījums Mūs sargā brīnišķīgi. Nu mana sirds top priecīga, Dievs Kungs pats mīļi aicina. Kam zūdīties un bīties?

Lai notiek tikai Dieva prāts, Viss izšķirsies par labu! Kas, ticot Viņam, klusināts, Tas svētību vien dabū. Jo, ko Viņš dara, labi ir, No manis visu ļaunu šķir, Es mierā varu dusēt.

Ja arī bēdas virsū nāk, Par mani Dievs vēl gādā, Viņš brīnišķīgi izglābt māk Un mīlestību rāda. Kaut dažreiz grūtas nastas spiež, Viņš visu drīz par labu griež. Es slavēšu To mūžam!

(493) Karl J.P. Spitta, atdzejojis Jānis Ērmanis

494

Kad dziļa migla manu dzīves jūru sedz Un mana dvēs'le bailes, šaubas redz, Tad, ak lielais palīgs, savu mieru man jel sniedz, Vētrās, viņnos savu spēku redzēt liec! Jēzu, varenais Glābēj, ostā droši ievadi, Kristu, mūžīgais palīgs, mūžā pavadi!

Kad vētras, viņni cita dzīvei virsū brūk, Tā prieki, laime šķīst un zūd, un jūk, Tad Tu, Kungs par vētru, māci mani mieru nest, Dodi dvēs'les atrast, tās pie Tevis vest! Jēzu, lielais Žēlotāj, savu prātu dodi man, Kristu, Kungs un Pestītāj, kalpot gribu gan!

Kad vakars metas, dzīves saule rietēt sāk, Kad mājās jāiet, nāve klāt jau nāk, Tad, ak lielais palīgs, ceļā grūtā neatstāj! Augšā, debess mājās, prieks un miers mums māj. Jēzu, dievišķais Varon', nāvē Tu mums sargs un gans, Kristu, dzīvības Ķēniņš, esi palīgs mans!

(494) R. Mascher, atdzejojis Teodors Grīnbergs

495

Kad jācieš raizes, mokas, Zem krusta staigājot, Tad Debestēva rokas Tev' mīļi sargāt prot. Kas zvaigznes gaisā stāda, Kas saulei ceļu spriež, Par Tevi arī gādā, Kad bēdas Tevi spiež.

Tā Kunga prātam ļaujies, Tad vienmēr labi ies, Uz Viņa darbiem raugies, Tad darbs tev pašķirsies! Ar sirdēstiem un mokām Nekas nav panākams, No Dieva svētām rokām, Viss tev vien izlūdzams!

Dievs, Tava žēlastība, Tā visu zin' un prot, Kas mūsu vajadzība, Kas mūs var aplaimot. Ko turi Tu par labu, Tam palīgā pats nāc, Un ko vien cilvēks

dabū, To novēl Tēva prāts.

Tev ceļš ir visur zināms, Tev netrūkst padoma, Tavs prāts ir neuzminams, Tavs gājums gaišumā. Kas Tavus darbus kavēs Pie Taviem ticīgiem? Ko dari, sirds to slavēs, Ar visiem svētajiem!

Tik turies vien pie Viņa Bez kādas bailības: Tu esi Viņa ziņā Un tavas nopūtas. Viņš ceļu vieglu taisīs Un atņems grūtumu, No grēka jūga raisīs Un atdos līksmību.

Jel dari galu bēdām, To lūdzos, mīlais Dievs! Ved mūs pa Tavām pēdām! Kad nāve piestāsies, Tad satver manu roku Un iaved debesīs, Kur nevaid sāpju, moku, Bet piepildīts būs viss!

(495) Paul Gerhardt, atdzejojotājs nezināms

496

Kas ļaujas Debestēva rokās Un allaž pastāv cerībā, To visās bēdās, visās mokās Dievs brīnišķīgi pasargā. Kas paliek Dievam uzticams, Tā nams nav mūžam sagraujams.

Ko palīdz zūdīties, ko dzīties, Ko palīdz mūsu vaimanas? Ko palīdz mums ik dienas būties Un bēdas sūdzēt nopūtās? Ja savus vaidus vairojam, Jo vairāk mēs vēl noskumstam.

Dievs piešķir prieka dienas īstas, Viņš labi zin', kā vajaga. Ja sirdis atrod tikai šķīstas Un viltu pie mums nemana, Tad Dievs, pirms mēs to nomanām, Mūs pilda savām dāvanām.

Ej lūdzo, dziedot Dieva pēdās, To dari, kas tev pienākas, Met uz to Kungu savas bēdas, Tas tavu spēku atjaunos! Kas Dievam tic un paļaujas, To Viņš ne mūžam neatstās!

(496) Georg Neumark, atdzejojis Christian Laueterbach

497

meld.: Es jūs atkal redzēšu

Kungs, ar Tevi pabeidzu Dienu garu, grūtu. Ak, cik cilvēks nespēcīgs, To nu skaidri jūtu. Drosme zūd, pat ticība, Šaubās pārbaudītam. Ja Tu nenāc palīgā, Pīšļos mēs še krītam.

Visas acis veras ciet, Visi meklē snaudu, Man tik miers un klusums svešs, Skumjās es še raudu. Nāc tad Tu un piestājies Še pie manas gultas, Mieru dod, no brūcēm velc Dziļo sāpju bultas.

Sirdi vājo, gurstošo Ved uz gaismas ceļu, Lej uz miesas sagrauztās Dziedinošu eļļu. Dvēselē Tu remdināt Sāpes spēj un mokas. Palīdz, lai ticībā Slīgstu Tavās rokās.

Ja nu šonakt nomodā Asarās es slīkstu, Parādies man žēlīgi, Lai vēl redzēt drīkstu. Stiprini man lūgšanu, Vieglu dari nastu, Lai es mieru svētīgu Tavā

498

Kur dvēseles mājas un atpūtas viet', Kur spārni, zem kuņiem tā dusēt var iet? Vai pasaulē miers tāds un patvērums būs, Kur grēks nevar iekļūt un valdzināt mūs? Nē, nē, nē, nē! Te meklēt velt', Tik debesīs dvēseles laimē var zelt!

Lai pasaule paliek, uz dzimteni steidz, Uz mājām, kur eņģeļi izglābto sveic! Vai debesis augšā, kas staro un mirdz, Ir dvēseles mājās? Teic, skumīgā sirds! Jā, jā, jā, jā! Sirds skaidri jūt: Tik augšā īsts miers var un patvērums būt!

Cik svētīgs, cik teicams miers debesīs būs, Kur nāve, grēks, sāpes vairs nenomāks mūs! Tur mīlīgas skaņas kā upītes plūst, Tur grūtdieņu beidzamās asaras žūst. Miers, miers, miers, miers! Tur miers būs svēts. Es steidzos, lai Pestītājs rokās man' slēdz!

(498) Franz Ludwig Jergen, atdzejojis Roberts Bērziņš

499

Kur krusta ēna krīt, Man Tevi ieraudzīt, Mans Kungs un Dievs! Tev dvēs'le maldus sūdz, Un lūpas klusi lūdz: Ļauj man pie Tavas krūts, Kungs, patvērties!

Kad mulst man sirds un prāts, Tad Tevis stiprināts, Bērns tālāk iet. Tev mirt, man dzīvē traukt; Dod mīlestībā augt, Par krāšņu puķi plaukt, Kas Tev vien zied.

Tu, Dievs un vadon's mans, Un miers un patvērums, Kad dvēs'le skumst. Dievs, mani neatstāj, Pār mani mieru klāj, Kad baigas ēnas māj Un vakars tumst.

Reiz pārtrūks sapnis mans, Dūks maigi tālais zvans: Tur sauksi Tu, Tur Tava balss, mans Dievs, Liks visiem pulcēties; Bērns paklausīs un ies, Lai dusētu.

(499) Ray Palmer, atdzejojis Arturs Voitkus

500

Mana dvēs'le, gaidi Uz Dievu vien! Visu pie Tā raidi, Palīgs Viņš arvien! Īss bēdu brīd's, Drīz jau ausīs rīts, Tiks pēc tumšās ziemas Ziedon's sagaidīts. Pat vētrās bargās Un bēdās ar, Dievs pats tevi sargās; Viņš izglābt var!

Mana dvēs'le, gaidi Uz Dievu vien! Visu pie Tā raidi, Palīgs Viņš arvien! Lai sabrūk viss, Dievs mūs izpestīs, Lielāks nekā briesmas Palīgs debesīs! Tu Glābējs mokās Un patvērums! Dvēs'le Tavās rokās Ir droša mums! (500) Friedrich Raeder, atdzejojis Jānis Ērmanis

501

meld.: No tevis vaļā raisos

Tas nav vēl bojā gājis, Kas savam Dievam tic, Kaut viņu dažkārt rājis Un ienīdējis cits, Jo Dievs var visās vietās To atkal godā celt, No Viņa visās lietās Var palīdzību smelt.

Ko Dievs ņem savā ziņā, Tam viss par labu būs: Kad miesai krusts no Viņa, Tad dvēs'le glābta kļūs. Šeit pastāvīgi prieki Nekur nav redzami, Tik sapņi, dūmi, nieki Tin maldos dvēseli.

Kad Dievu sirdī turu, Es bagāts esmu gan, Kad nespēkā es guru, Viņš stiprais palīgs man. Nu nemiers sirdī beidzies, Vairs bailes nejūtu; Tu, mana dvēs'le, steidzies, Teic Dieva laipnību! (501) Burckhard Grossman, atdzejojis Wilhelm B. Bienemann

502

Tuvāk pie Dieva kļūt Sirds ilgojās! Kad spēks un spirtums zūd, Birst asaras, Tad viena cerība Vēl mani mierina: Tuvāk pie Tevis, Dievs, Tuvāk aizvien!

Ja man ar Jēkabu Nakts uzbruktu, Uz akmens pagalvja Es dusētu, Tad zvaigzne vienīgā Man lēktu tumsībā: Tuvāk pie Tevis, Dievs, Tuvāk aizvien!

Uz debess tēviju Ceļš ērkšķiem sēts, Bet man par svētību Tas izredzēts. Tur, svēto biedrībā, Man vieta zināma: Tuvāk pie Tevis, Dievs, Tuvāk aizvien!

Pēc nakts kad diena klāt Un saule mirdz, Tad Dievu godināt Steidz mana sirds. Tā Viņam priecīgi Ceļ svēto altāri: Tuvāk pie Tevis, Dievs, Tuvāk aizvien!

Ja dažreiz izprotams Man nav Tavs prāts, Tad ļaujies pielūdzams, Man tuvāk nāc, Pēc aizved ceļ'nieku Uz debess tēviju: Tuvāk pie Tevis, Dievs, Tuvāk aizvien!

(502) Sarah Flower Adams, atdzejojis Roberts Bērziņš

DABA UN DRUVA

503

Mācaities no puķēm laukā, Rūpju slogs tās nemoka, Tomēr Debess Tēvs tās ģērbis Kēnišķīgā greznumā.

Skataities uz putniem gaisā, Līksmās dziesmās klausaities: Nepazīst tie sēju, pļauju, Bet tos uztur labais Dievs.

Cik daudz vairāk savus bērnus Mīl un sargā Debess Tēvs, Nezūdoties, uzticoties Prieks mums sirdī gaviļēs.

Sirds, ak sirds, to neaizmirsti, Mūžam tevi mīl tavs Dievs. Rītā agri, naktī vēlu Slavē To un pateicies.

(503) Viktors Baštiks

504

Debess, zeme, jūra, gaiss Slavē Tevi, Radītājs, Mosties, sirds, un arī tu
Izteic Dieva godību!

Saule zelta spožumā Debess velvē zilajā, Zvaigžņu bari mirdzoši Godā
Dievu mūžīgi.

Zemes lode diženā, Lūk, cik jauki greznota: Mežos, kalnos, ielejās Dieva
roka parādās.

Putni dziesmās godina To, kas viņus radīja. Pērkons, zibens, krusa,
sniegs, Katrs Dieva liecinieks.

Raugi viņus, ūdeņus, Upes, strautus, avotus: Šalkdami tie sludina: Liela
Dieva godība!

Ak mans Dievs, cik brīnišķi Tavi ceļi jūtami! Dod, lai allaž pieminu: Kas es
esmu un kas Tu!

(504) Georg Christoph Strattner, atdzejojis Roberts Bērziņš

505

meld.: Mums pestīšana atnāca

Dievs ir šo gadu svētījis Un mūsu klētis pilda, Viņš laukiem augļus
piešķīris, Mūs glabā, mielo, silda. Viņš valda visu pasauli Un apgādā mūs
tēvišķi. Gods Viņa augstam vārdam!

Lai citiem arī pasniedzam No tā, ko Dievs mums devis, Tiem mīlestībā
palīdzam, Tos aicinām pie sevis! Ko citiem esam devuši, To mēs uz augļiem
likuši, Dievs atdos lielā dienā.

Lai upurus uz altāra Mēs šajā dienā nesam, Šai Dieva svētā pagalmā Lai
pateicīgi esam! Tam visu sevi atdodam, Ar skaidru sirdi kalpojam Ikkatrā
mūža dienā!

(505) Karl Bernhard Garve, atdzejojis Jānis Ruģēns

506

meld.: Kungs, paliec klāt

Dievs, pateicos par katru saules staru, Ar ko Tu mūsu dienas gaišas dari
Un dārziem plaukt un druvām kuplot liec. Tev pateicos, Tev pateicos!

Dievs, pateicos par krāšņo ziedu rotu, Ko devis Tu, lai zemi izdaiļotu Un
sirdīm ļautu skaidru prieku just. Tev pateicos, Tev pateicos!

Dievs, pateicos par katru dzīvo graudu, Par maizi dienišķo arvien ko
baudu: Ar Tavu svētību mums galds ir klāts. Tev pateicos, Tev pateicos!

Dievs, pateicos, Tu mani stiprināji Un neatstāji ceļa malā vāju, Bet sava
Vārda maizi sniedzi pats. Tev pateicos, Tev pateicos!

(506) nezināms

507

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Pār tēvu zemes ārēm skaistām Mēs darba gaitās staigājam Un aŗam,

sējam, sviedriem laistām Šo zemi, kuŗu mīlējam: Tai pieder mūsu sirds un prāts, To kopjot, rūpes nenomāc.

Mēs svētas uguns kvēli nesam, Ko sirdī dedzis Dieva Gars, Lai apvienota saime esam, Mūs darbā saucis pavasar's, Lai tēvu līstie līdumi Top labas ražas tīrumi. (507) Augusts Briedis

508

Ej, sirds, un mācies priecāties, Kad jaunu sauli deva Dievs, Un pavasaris modās! No zemes klēpja asni dīgst, Aiz ziediem lazdas zari līkst, Un gaisā smarža rodas. Un gaisā smarža rodas.

Vairs nevar rūsēt lemesis, Jo, cerībā to satvēris, Dzen arājs jaunas vagas. Un augšā mazais cīrulīt's Ar dziesmām viņam staigā līdz Bez darba nastas smagas, Bez darba nastas smagas.

Bet lejā strauti gaviļē, Un klusā meža pamalē Tu redzi puķi šķīstu; Kad Dievs to pilnos ziedos ģērbs, Kas būs tad Salamana tērps Pret viņas rotu īstu, Pret viņas rotu īstu?

Vai puķes vien lai tērpj šis laiks? Kam dāvāts cilvēcības vaigs, Vai Tevi, Augstais, nīdēs? Nē, mīlestība, miers un prieks, Ja būsi Viņa liecinieks, Ar tavā sirdī spīdēs, Ar tavā sirdī spīdēs. (508) Paul Gerhardt, atdzejojis Ludis Bērziņš

509

meld.: Cik spoži atspīd Auseklis

Iet saule saviem vainagiem Pār darba vīra tīrumiem Un pušķo viņa druvu. Un vārpas, zemu liekdamās, Kā saldā sapnī sapņo tās Par pļaujas dienu tuvu. Tavu slavu, To lai manām pāri skanam pļaujas priekam, Kungs, līdz Tavā pļaujā tiekam.

(509) Ludis Bērziņš

510

meld.: Pie manis nāciet, Kristus sauc

Jau gada jaukums izzudis, Jau lauks ir kails, mežs nobālis, Jau klusas putnu dziesmas. Nu, Dieva bērni, dziediet jūs Un nesiet savus upurus, Lai ceļas svētas liesamas!

Dievs mūsu laukus svētījis, Mums labus augļus piešķīris, Ar prieku mēs tos krājam. Lai, Jēzu, Tavu laipnību Ar tādu pašu līksmību Ik dienas apdomājam!

Dievs savu roku atvēris, Ar svētību mūs apbēris, Un mūsu šķūņi pilni. Kad žēlastības laiks tev klāt, Krāj, kas var sirdi mierināt, Kad plosās bēdu viļņi.

Jau gāju putni gaisā dzied, Ardievu! sauc un projām iet, Tie saulei pretī steidzas. Tā dodī dvēs'lei spārniem skriet, Uz debesīm lai ceļš tai iet, Kur visas bēdas beidzas! (510) Viktor Friedrich von Strauss, atdzejojis Heinrich Leonhard Adolphi

511

Mēs aŗam un mēs sējam Gan sēklu tīrumā, Bet augļus gaidīt spējam Pēc debess padoma. Kad sviedri žūst no vaiga, Kad sēkla kaisīta, Tad Dievs pats savā laikā Mums augļus briedina.

Viņš laista mūsu druvu, Viņš saulei gaismu dod, Viņš saviem bērniem tuvu, Kas Viņu pielūgt prot, Jo svētība kā rasa Mums līst uz tīruma, Dievs sviedrus no mums prasa, Bet svētī pūliņu.

No Dieva visas lietas, No Dieva debesis; Kalns, jūra, klintis cietas, Salms, smilga, puteklis, Mežs, zaļums nāk no Viņa Un gaudi tīrumā, Vējš, auka Viņa ziņā Un ziema, vasara.

Viņš dienai sauli devis Un naktij mēnesi. Ne vējš var pūst no sevis, Ne staigāt debeši. Viņš pats kā saule staro, Viņš mūsu patvērums. Kas putnus gaisā baro, Tas vienmēr būs ar mums. (511) Matthias Claudius, atdzejojis Roberts Bērziņš

512

meld.: Nu topi līksma

Reiz graudu sējis tīrumā, Ko vēl tam darīt spēju! To pati zeme audzina Ar sauli, lietu, vēju. Ir kad guļ miegā mana acs, Dievs svētīt māk to vietu pats, Kur darbā sviedrus lēju.

No sevis paša dīgli dīgst Un pilnas vārpas sveŗas; Uz maizes tiesu cerēt drīkst, Kas vien pie arkla ķeŗas. Un desmitkārt un divdesmit, Ko sējis bijī, klētī rit, Ka durvis plaši veŗas.

Un kaut tu arī nopūstos, Ka vāja gada pļauja Un nokaltušos tīrumos Tev pilna netiek sauja. Ne raŗa nāk, ne neraŗa Bez augstā Dieva padoma, Kas vēl pēc tevis taujā!

Un vai tik to tu pļauju sauc, Ko zemes klēpī audzē? Ir pats tu esi pilnīgs grauds Daudz pilnu graudu draudzē. Vai jauna mīkla neesi, Ko Dieva spēki brīnišķi Kā mazums rauga raudzē?

Lai tad nu svētkus svētījam Un vietu dodam priekam! Mēs tukšinieki neesam, Kad Tēvam tuvu tiekam. Gan Viņš mūs aizstās trūkumā, Ka žēl mums nav tā rieciena, Ko vārgiem rokās liekam. (512) Ludis Bērziņš

513

Šī zeme Tava, Dievs, Jo Tu to radījis. Cik skaista tā ir veidota, kā mirdz un skan tur viss! Šī zeme pieder Tev, tā teic, cik varens Tu: Kalnu milzeņi, jūru plašumi pauŗ Tavu godību.

Šī zeme Tava, Dievs, Tev putniņš dziesmu dzied, Veŗ ziedus balta lilija, aust rīti, saule riet. Šī zeme pieder Tev, tā Tavas pēdas nes; Zāles čukstienā,

rasas dimantā, Tēvs, Tevi jaužu es.

Šī zeme Tava, Dievs, Kaut grēkos satumst tā; Es nebīstos, jo uzticos, Tev pieder uzvara. Būs jauna zeme reiz un jaunas debesis; Kristus nopelnā, gaišā mūžībā, Tēvs, Tu to gādājis.

(513) Maltbie D. Babcock, atdzejojis Viktors Baštiks

514

Skaties, kā laukā saulīte jaukā Mīlīgi smaida, zeltstarus raida: Gavilē sirds man un priecīgs kļūst prāts! Vakar vēl nīkām un rūpestos slīkām, Šodien jau smejam un priecīgām sejām, Augšup pret debesīm veļas mums acs.

Visu no sevis Dievs mums ir devis Kalnus un lejas, cilvēku sejas Saulainām acīm mums redzēt un sveikt! Vai gan Dievs liegs mums, kad vakars reiz satumst, Pēc īsas, klusas un svētīgas dusas Mūžīgā Glābēja godību teikt?

Tāpēc lai dodam devēja godam Visu, ko spējām, kad aŗam, sējam: Piederēt Viņam ir laime un prieks. Kas gatavs ziedot un palīdzēt, piedot, Brīvs tas no ļaunām un skaudīgām domām. Kas viņam uzvaras vainagu liegs?

Viss, kas ir zūdams, nevērtīgs būdams, Mirstīgs un nīcīgs, putekļiem līdzīgs, Ir tikai sapnis vien, gaistošs un velts. Dievs, kas mūs ģērbis un krāšņumā tērpis, Kad sirds bij ļauna, Viņš var mums no jauna Skaidrību atdot un godībā celt.

Gadās gan vētras vēl neredzētas, Bet, kad tās galā, debesu malā Atkal spīd saulītes mīlīgais stars. Kā gan mums klāsies, kad negaiss reiz stāsies, Vaidi kad pāries un saulainās ārēs, Aizsaules dārzos kad atspirgs mums gars!

(514) Paul Gerhardt, atdzejojis Kārlis Kundziņš

515

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Vārpu vainags, druvā gūts, Pušķo arāju un vagu; Darbs, kas sviedrains bij' un grūts, Graudu ražu dara smagu, Palīdz mūsu spēkam augt, Augšup traukt.

Daudz ir tautas tīrumā Pļaujamā, kas vācams klētī; Nāc tad, Kungs, mums palīgā, Nāc un mūsu sviedrus svētī, Lai, ko mūsu rokas veic, Tevi teic.

Esi viesis, esi draugs Mums un mūsu svētku priekam, Ka mēs to, kas svēts un jauks, Līksmodamies pūrā liekam. Svētī, Kungs, ko sniedz mums gads, Svētī pats!

(515) Ludis Bērziņš

TAUTA UN TEVZEME

516

meld.: Tek saulīte tecēdama

Tu, kam klausā zvaigžņu bari Un kam saules lēc un riet, Vienīgais dot

spēku vari, Tiem, kas moku ceļus iet.

Griez uz mājām viņu takas, Sargi, svētī, žēlo tos! Ķerubs Tavs lai iet tiem blakus Tundrās, mežos, tuksnešos!

Bet ja kādam smiltīs svešās Rast Tu mieru lēmis Dievs, Lai par to Tavs spožums plešas, Citā saulē ceļoties!

Tu, kam klausa zvaigžņu bari Un kam saules lēc un riet, Ciešanas tiem vieglas dari, Kuŗi moku ceļus iet!

(516) Elza Ķezbere

517

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Bez krāšņiem vainagiem un ziediem Tos brāļus šodien pieminam, Kas spītēt spēja nāves biediem, Bij paši ziedi vainagam, Kas nevītīs līdz tauta dzīvos Un savu tēvu zemi mīļos.

Dievs, svešumā mēs kļīstam tālu, Un mūsu tautu važas žņaudz! Posts dzimtenē plauj platu vālu, Vai ciešanu jau nav par daudz! Ak Kungs, jel nāc mūs stiprus dari, Tu vienīgais mūs izglābt vari!

(517) Arnolds Lūsis

518

Pateicībā uzliekam Ziedus jūsu velēnām, Kā jūs ziedam devuši Dzīvību par dzimteni.

Gadu gadi garām ies, Prieks un bēdas mitēsies; Mīlestība nemitas, Tā jūs godam daudzinās.

(518) Ludis Bērziņš

519

meld.: Cik liela Dieva žēlastība

Daudz vētru mums reiz pāri gājis, Un, ja vēl daudz mums viņu būs, Dievs aicinās kā aicinājis Arvienu atkal saulē mūs. Caur laiku laikiem Viņš pa pēdām Tik tāpēc latvju tautai nāk, Lai reiz pēc posta un pēc bēdām Tā celtos spēkā varenāk.

Lai tāpēc māte bērnam saka, Lai dzird no tēva lūpām dēls: No katras tumsas droša taka Mūs pretim saulei vedīs vēl! Mēs varam iet caur visām mokām, Mēs varam ciest vēl briesmīgāk, Jo pacels Dievs uz savām rokām Mūs tad, kad mūsu diena nāks!

(519) Leonīds Breikšs

520

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Brāļi, māsas, tālumā, Jūs, kas smagu jūgu nesat: Dievs lai dod, ka nestundā Savās spēs stipri esat! Dievs lai dod, ka nelauž jūs Vara tā, kas šķīra mūs!

Ticiet, visas važas rūš, Laiks spēj dziedēt katru rētu. Viss par labu griezts tad kļūs, Kad mēs lūgsim Dievu svētu: Tad Viņš ļaus mums atgriezties, Tēvu

zemē satikties.

Brāļi, māsas, tālumā Skumstot pieminam jūs klusi: Tos, kas dzīvo grūtumā, Tos, kas mierā aizgājuši. Lūdzam mēs, lai vēlreiz Dievs ļauj mums visiem satikties.

(520) Arnolds Lūsis

521

Dievs, mūsu tēvu stingrais patvērums, Viņš zvaigznes iededz, tumst kad debess jums. Par spožo sauli laipnāks Dieva vaigs, Dus Viņa rokās mūžība un laiks.

Dievs, Tu, kas mīli svešā malā mūs, Tavs taisnais prāts mums gaisma ceļā būs. Lai Tava saule mūžīgi mums zied, Kā tautai ļauji Tavus ceļus iet.

Dievs, atspirdzini mūsu dvēseles, Lai tās kā rotu Tavu mieru nes. Lai Tavas mīlestības dzīvais stars Mūs aizdedz, Tevi slavē mūsu gars. (521) Daniel C. Roberts, atdzejojis Oļģerts Čakars

522

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt gribu

Dievs, sargi mūsu tēvu zemi, Ka viņa ziedoša un stipra top! Pats viņai saules mūžu lemi Un to ar Tēva uzticību kop, Ka taisnība un miers šē sastopas Un augļu pilnas druvas ligojas.

Dievs, mūsu dārgo tautu svētī Un viņu vienprātībā uzturi! Ar mantām pildi viņas klēti, Kas nezūd viesulī, nedz ugunī! Tad gods un tikums mūžam pastāvēs Un visās cīņās viņa uzvarēs.

Lai Dieva Svētais Gars tos pilda, Kam tautas labklājība rūpēt rūp, Ar mīlestību sirdis silda, Ka ienaida un melu ēkas drūp! Tad būsim viena sirds un dvēsele Un gaiši staros mūsu nākotne.

(522) Jānis Ērmanis

523

meld.: Mans Dievs, es Tevi slavēt sākšu

Ak, mosties, tauta, acis veri, Kas Tevi kalpina, to nosviest steidz! Tad vien tu cēliem mērķiem deri, Ja bezdievjiem un ģeķiem klausīt beidz. Pie Dieva nāc ar bērna drošību, Viņš vien var dot tev īstu brīvību.

Ak, lūdz jel, tauta, klusā garā, Lai Dievs tev žēlīgs, mīlīgs parādās! Tavs likten's tikai Viņa varā, Viņš arī tevi atkal priecinās, Ka tukšās vietas plaukt un zaļot sāks, Un atgriezīgie Dieva namā nāks.

Ak, tici, tauta, kā sendienās, Kad tēvu tēviem Dieva vārds bij dārgs, Lai visu sirdis pie tā sienas, Kas ticīgiem ir mīļš, bet ļauniem bargs, Ka paštaisnības balsti lūzt un krīt, Un visu sirdīs Dieva Gars vien mīt.

Ak, mīlē, tauta, sirds lai kvēlo Un pukst aiz tēvuzemes laimības; Lai tautas

brālis brāli žēlo Un klusē vaidus, žāvē asaras; Lai svētas jūtas latvju bērnu sien, Ka viena sirds un dvēsele tie arvien!

Ak, cerē, tauta, Dievs vēl mājo Ar' mūsu vidū, liels ir Viņa spēks, Tas dziedē aklo, paceļ vājo Un piedod visu, kas ir ļauns un grēks. Viņš jaunatni uz svētu karu sauks. Un viņas sirdīs šķīsti ziedi plauks.

Nu visi Dieva priekšā nāksim Ar to, kas tautu skalda, posta, spiež, Un pazemīgi lūgties sāksim, Lai žēlo mūs, par labu visu griež. Kungs, piedod mums, tad būsīm pestīti! Kungs, svētī mūs, tad būsīm svētīti! (523) Jānis Ērmanis

524

Kā puķe, vētras rauta, Kā koks, no saknes šķirts, Ir šķelta mūsu tauta Un šausta viņas sirds. Bet ticība mūs vieno, Kā mūžīgs pavediens, Ko glabā Dieva roka Un Dieva likums viens.

Kad mūsu dzimtās upēs Reiz atkal ledus ies, Šalks birzes brīvā vējā Un zvani sasauksies, Dos gāju putniem zīmi Kāds slepens saules stars, Ka tumsas siena lauzta, Ka sākas pavasars.

Šī ticība mūs sargā Kā vairogs, gaismas austers, Mēs, koks no dzīvas saknes, Kas paliks nesalauzts. To ienaidis neiznīdēs, Kas mīlestībā sēts, Jo mūžu mūžos valda Kāds Dieva likums svēts. (524) Valda Mora

525

Kungs, vaidos tā zeme, kur sirds man un prāts; Pār dzīvajiem brāļiem plats miroņauts klāts. Zem ērkšķaina vainaga dienas tur iet, Un asiņu zīmē svīst saule un riet.

Kungs, pīšļos tā zeme un gruvešos kūp, Un atkāpjas kalni, un pamati drūp, Tur kapus un šūpuļus asaras grauž, Tik dvēsele tumsā vēl cerības auž.

Kungs, Tava šī zeme, ko vēlēji mums, Par nāvi ir grūtāks tās zaudējums mums. Ļauj brīvības mieram pār tautu vēl plūst, Lai mūžos tā dzīva caur mocekļiem kļūst! (525) Lija Kronberga

526

meld.: Maziņš biju, neredzēju

Paceļ savas rokas svētās, Svētīdams mūs, Dievs, ikbrīd! Mūsu tēvu zemes sētās Baigas posta ēnas slīd. Savam vaigam spīdēt pāri Liec, kur bēdas, vilšanās, Lai bez saules latvju bāri Nesabrukta ciešanās.

Savu mieru dod un vēli Dvēselēs mums šodien, rīt Un, ko ilgojamies kvēli, Ļauj mums visiem sagaidīt! (526) Valdis Mežezers

527

meld.: Mans gaišums, Tevi mīlēt gribu

Mēs viena tauta, viena saime, Mums zeme viena, likten's viens, Vai plosās negaiss, smaida laime, Sev pašam pāri ceļ ikviens Sirds kvēlē tautas lūgšanu: Dievs, svētī Latviju!

Kas gan es būtu dzīvē savā, Ja būtu nocirsts tautas zars? Vai ziedēt spētu pavasarī? Vai pastāvētu cīņas spars? Es tautā augot, aizlūdzu: Dievs, svētī Latviju!

Ja tauta zels, es arī zelšu, Ja tauta nīks, nīkt arī man! Vai gan sev laimes pili ceļšu, Ja apkārt tautas vaidi skan? Ar tautu vienots aizlūdzu: Dievs, svētī Latviju!

(527) Romāns A. Vanags

528

meld.: Rīta gaisma mūžīga

Miera dārzā viņi dus, Karogu kas vaļā tina: Ceļus, tēvu nospraustus, Vai lai bērni neturpina? Tēvu nestu karogu Nenestu?

Miera dārzs, kad stunda sauks, Ēnām klās ir mūsu audzi; Dzimums jauns aiz mums tad plauks, Sauli sveiks vēl ziedi daudzi. Darbs, ko darām, neiznīks, Sēkla dīgs.

Tu, kas loki likteni, Neietverams laikā, telpā, Tev lai plīvo karogi, Tev lai gods skan katrā elpā! Tavi audžu paaudzēs Esam mēs.

(528) Ludis Bērziņš

529

Kungs, kas zāles čukstus dzirdi, Kas pat smilgai neliec ciest, Vārdi ir, kas latvju sirdī Deg un kvēl un nenodziest.

Kungs, mēs ticam, ka Tu gribi, Un ka tas Tavs svētais prāts, Lai arvien šī tauta dzīvo Un šīs zemes ražu vāc.

Lai pār lejām šīm un kalniem Tikai latvju dziesma skan, To man klusi čukst šī zeme, To ik akmens saka man.

Līdz ar savu Dēlu sūti Jaunu garu tautai šai, Lai tā drošiem soļiem spētu Soļot pretim mūžībai!

(529) Leonīds Breikšs

530

meld.: Ak, kaut man tūkstoš mēles būtu

Nav laika skumt, nedz spēkus deldēt, Sniedz roku, brāli, Kristus sauc! Nav laika straumei līdz peldēt, Kas nāves jūrā velties trauc; Kur tēvu tēvu tikums irst, Tur spēki zūd, tur tauta mirst!

Raug', tumši spēki tautā raisās, No gaismas kalniem novest mūs Un grēku tumsā gremdēt taisās Tā Kunga Kristus mācekļus. Kā savu kroni sargāsim? Kā savu tautu izglābsim?

Ne pašu spēkiem tautu glābsim, Nedz paši spēsim pastāvēt, Un tādēļ lūgt

mēs neatslābsim, Lai Dievs mums palīdz uzvarēt. Kur tautā mostas Viņa Gars, Tur atmoda, tur pavasar's!

Kā saulei lēcot, kalnu gāles No pirmiem stariem liesmojas, Un vēlāk visas plašās tāles Kā vienā zeltā līgojas, Tā latvju sirdīs dažādās Lai Dieva liesmas parādās.

Kur Dieva liesmas sirdī staro, Tur degtin sadeg grēks un kauns, Tur izvirtībai pretim kaņo, Un tautu atstāj naidnieks ļauns, Tur vecos lāstus projām veļ Un tautu atkal godā ceļ.

Ne skaņiem vārdiem laimi solot, Mēs savu tautu mānīsim, Nedz veltas ilgas sirdī lolot Mēs savu tautu mācīsim, Bet svētais uzdevums mums būs Celt laimē visus mazākus.

Ko skumsti tad - sniedz roku, brāli, Un droši cīņā dosimies! Lai dzīvais Kristus uguns kvēli Met mūsu sirdīs, lūgsimies! Un tad ar sirdīm degošām Lai jaunus laikus sagaidām!

(530) Kārlis Voldemārs Beldavs

531

meld.: Kaut Tavas liesmas pār mums nāktu

Pa mazu lauka ceļu gāju, Kur vasara visapkārt zied, Un draugus tālē iedomāju, Kas tumšu sājpu ceļu iet.

Daudz mocekļu bij izredzētu Tev, mana mazā tēvija, Kas līdz ar mātes vārdu svētu Čukst sājpu stundā: Latvija!

Zied balti visas ceļa malas, Ik solī ceļos nometos, Še gribētos man klusi lūgties, Lai Dieva roka sargā tos.

(531) Kārlis Skalbe

532

Tev, tēvu zeme, solāmies, Kad gadi nāks un gadi ies, Mēs Tevi vienmēr mīlēsim, Kā Tavi bērni uzaugsim.

Debesu Tēvs, kas mīli mūs, Jel klausī bērnus lūdzējus: To celt un veidot māci mums, Ko atstās tēvu mantojums!

Tavs spēks lai mūsu krūtīs zeļ, Kas savu draugu augšup ceļ, Kad būsim Tevis vadīti, Tad gaismot spēsim pasauli.

Dod mazās lietās līksmiem būt, No sirds lai katris rūgtums zūd! Un piedot māci naidniekam, Kamēr zem saules dzīvojam! (532) Rudyard Kipling, atdzejojusi Otilija Baštika

533

meld.: Kad es nākšu, kur tie dzīvo

Seno cīņu tālā duna Šodien tūkstoš balsīm runā. Runā kauto brāļu kauli, Acis, kas vairs neredz sauli. Brīdina un sauc: Jācīnās vēl daudz, Lai reiz tauta brīva kļūtu, Nokratītu nastu grūtu Spēkā varenā!

Jēzu, Tu, kas krustu nesi, Citu labā miris esi! Piemini ar' mūsu rētas, Daudzu gadu nedziedētas! Nāc mums palīgā Mūsu cīņā! Neļauj šaubīties

un liekties, Liec pēc tādas dzīves tiekties, Kas ved brīvībā!

Tiem, kas kapos, mieru dodi, Mūs, kas dzīvi, nenosodi! Dod mums sava Gara spēku Tumsu uzvarēt un grēku! Stiprais kaŗavīrs, Dievs un cilvēks tīrs, Vadi mūs pret jaunu rītu, Tautas sapņos ieraudzītu, Brīvā Latvijā! (533) Arnolds Lūsis

534

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Tu, kas valdi mūžībā, Šodien Tevi dziesmā sveicam, Jo mums visiem atmiņā Darbi, ko ar Tevi veicām, Savu zemi sargājot Daiļu, krāšņu padarot.

Debestēvs, dod spēku mums, Mūsu mājās nāc un mīti. To, kas svēts mums mantojums, Lai sveic gaišu dienu rīti, Kamēr vien tik zemi šo Latvju tauta apdzīvo.

Mūsu tēvu stiprais Dievs, Dzirdi tautas balsi, dzirdi! Liec mums spēkā pacelties Tad, kad nespēks nomāc sirdi, Liec mums ticēt, cerēt, augt, Gara spēkā zaļot, plaukt! (534) Arnolds Lūsis

NĀVE UN MŪŽĪGĀ DZĪVĪBA

535

meld.: Man Kristus dzīvība

Sirds aizveras; kā liesma Vēl plīvo, tad jau dziest, Un pēdēj's ceļš un dziesma Sauc miera mājās griezt.

Tavs mūžs, mīļmāmulīņa, Bij mūsu sētas prieks, Un tu mums svētatmiņa, Ko vārdi neaizsniegs.

Kā gaisma sirdij salda Nāk laipnais debess Gars, Lai mūsu krūtīs valda Svētmīlestības stars.

Mums Kristus dzīvība Un nāve augļus nes; Ja turamies pie Viņa, Viņš izglābj dvēseles. (535) Kārlis Jēkabsons

536

Ak diena drūma, melna, Kā tumša pusnakts tā; Bet mīlestības pilna, Par sauli gaišāka.

Uz šausmu pilno kalnu Tu lieci soļus spert, Un grēka milzu varu Tu rādi, lieci tvert.

Bet mīlestība siltā No Dieva Tēva nāk; Šī mīlestība svētā No krusta svētīt sāk.

Kungs, atveŗ acis redzēt Šo lielo brīnumu, Kungs, atveŗ ausis dzirdēt Šo debess lēmumu.

Ak diena tumšā, melnā, Kāds grēks mans, rādi tu, Bet mīlestības pilnā, - Sev' jūtu pestītu. (536) Heinrich Moewes, atdzejojis Teodors Grīnbergs

537

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Ak Tēva nams, tu miera vieta, Kad nākšu tavos pagalmos! Šī pasaule man barga, cieta, Kā sērdienis te sajūtos. Es ceļoju, man nogurst kājas. Vai tālu vēl ir tēva mājas?

Gan dusu meklēju, bet velti, Šī pasaule to nevar dot; Es šeit dzīvoju kā teltī, Ko svešnieks uzmet ceļojot. Kad nākšu savā Tēva namā, Tur būs man vieta paliekama.

Ak tēvija, tu mīla, salda, Kā es pēc tevis ilgojos, Kur miers vien tavos mūros valda, Un laime Tavos dzīvokļos. Es prieka asaras tad liešu, Kad reiz pa pārļu vārtiem iešu! (537) Jānis Iņķis

538

Ar mīlestību mūžīgu Tu mani esi tvēris; Lai rūgtumu es nemanu, Tu rūgto malku dzēris. Kaps nevar mani biedināt, Jo Tu, mans Draugs, man stāvi klāt, Kas viņu vaļā vēris.

Kaut asaras pār vaigiem līst, Sirds Tevī paliek klusa: Vairs maldoties man nebūs klīst, Kad man pie Tevis dusa. Bērns atspirt grib pie Tēva krūts, Jo mūža ceļš bij šaurs un grūts Un kājas daudzkārt kusa.

Jau zemes dzīve aizmirsta Un viņas troksnis rimis; Kā bēdu kalns, kas sacēlās, Tas kapa dzelmē grimis. Jau jaunas saules mani sveic, Ir mana sirds ar prieku teic To, kas par mani dzimis. (538) Ludis Bērziņš

539

meld.: Ak, Jeruzaleme, modies

Esi svētīts! Āmen! klusi, Jau Viņa augstā vārdā dusi, Kam zeme, debess paklanās. Nobeigtas ir tavas mokas, Jau garu uzņem Dieva rokas, Kad tas no zemes atstājas. Tur augšā slavēsi Tu Dievu priecīgi. Jēzus Kristus Ir pestījis Un uzlicis Tev kroni, kas vairs nevītīs.

Kādā gaismā atspīdēsi, Kad nāves nakti uzvarēsi Un būsi jaunā spožumā! Esi svētīts! Āmen! klusi, Tu Jēzus Kristus vārdā dusi! Viņš nāvei spēku atņēma. Par to, kas saprotams, Ko lūdzi raudādams, Viņš dos vairāk. Viss piepildīts, Tu atpestīts Un svēto pulkiem pieskaitīts.

Svētīts dusi! Savu miesu Tu pīšļiem atdodi par tiesu, Bet Dieva rokām dvēseli! Mūžam neredzēsi nāvi, Tu sava Dieva priekšā stāvi Un debess gaismu ieraugi. Ko šeit ticējis, Nu esi panācis! Dieva mierā Nu atdusies! Tu modīsies, Kad Kristus diena iesāksies! (539) Friedrich G. Klopstock, atdzejojis Christoph R. Girgensohn

540

meld.: Jeruzaleme, augstā pilsēta

Arvien vēl ziedon's savas puķes bērs Pār trūdiem kapsētā; Arvien vēl siržu mīlestība būs Par nāvi stiprāka. Kaut arī krusts virs kapa Par nāvi sludina, Kas krustā piesists tapa, Tam pieder dzīvība!

Kā kaņavīrs, uz nāvi ievainots, Sveic savu karogu, Tā asarās pār mīļo kapenēm Mēs dziedam cerību. Kaut arī mīļās sejas Sen pīšļos irušas, Še sirdī un tur augšā Tās nava mirušas.

Tad aizejiet, šā mūža vasaras! Mums nāks cits pavasar's; Tad raudiet, acis, sāpju asaras, Mums mierā drošs ir gars! Kungs Jēzu, Tavā gaismā Nīkst nāves tumsība! Kungs Jēzu, Tavā kapā Dzimst jauna dzīvība! (540) Andrievs Niedra

541

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Atpūta svēta aizmigušo tiesā Tiem, kas ar Dievu staigājuši miesā. Velēnas zaļas apsedz kapu klusu, Jauka tur dusa!

Tur visas as'ras Dievs no vaigiem slauka, Tur valda miers un saderība jauka; Tur pagājušas visas zemes lietas: Bēdām nav vietas.

Dusiet nu saldi, jūs, kas aizmiguši, Kas zemes raizes, sāpes pārcietuši: Draugi un bērni, vecāki un radi, Kam beigti gadi!

Drīz arī mēs še savas dienas beigsim, Tad svētā mierā turp jums līdzī steigsim, Debesu pulkus gaviļēm mēs sveiksim, To Kungu teiksim! (541) Fricis Krastiņš

542

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Dievs ar tevi, ceļš kam galā, Dievs ar tevi, dārgais draugs! Rozes vīst še, svešā malā, Dzimtenē tās atkal plauks.

Dievs ar tevi, ceļš kam galā, Dievs ar tevi, dārgais draugs! Mīlestību krustā kala, Lai var ziedēt nāves lauks!

Dievs ar tevi, ceļš kam galā, Dievs ar tevi, dārgais draugs! Dieva rokās nāves salā Mājoklis vēl mīļš un jauks.

Dievs ar tevi, tīrums svētais, Dieva druva, kapsēta! Sēklas grauds, še zemē sētais, Uzcelsies reiz godībā.

Dievs ar jums, kas noskumuši Kluso kalnu atstājat! Gan jūs, ceļā piekusuši, Ar še dusēt sanāksit.

Dievs ar mums, kam īsu laiku Jāmaldās vēl svešumā! Apgaismo, Tēvs, savu vaigu Pār mums dzīvē maldīgā! (542) Roberts Bērziņš

543

Augšā aiz zvaigznēm tu gaismā reiz kļūsi, Ko šeitā cerēji, sasniegts tur

būs. Ko tu šē cietis, ko strādājis grūti, Bagāti tas tev tur atmaksāts kļūs, Bagāti tas tev tur atmaksāts kļūs.

Augšā aiz zvaigznēm, tur vilšanās nava, Gaišs tur un skaidris, un atklāts ir viss! Ko gaida kristīgais cerībā savā, Mūžībā jauki to Dievs piepildīs, Mūžībā jauki to Dievs piepildīs!

Augšā aiz zvaigznēm pēc grūtajiem kaļiem Mūžīgā mierā sirds dusēt reiz ies. Laimībā svētā ar ziedošiem zariem Tevi, kas cīnījies, puškos tur Dievs, Tevi, kas cīnījies, puškos tur Dievs!

Augšā aiz zvaigznēm, tur tiksies reiz mīļi Tie, kas šeit pasaulē šķīrušies būs: Dvēsele skatīsies dvēselē dziļi, Mūžīgā skaidrībā mieru tie gūs, Mūžīgā skaidrībā mieru tie gūs!

(543) autors un atdzejojātājs nezināmi

544

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Dievs bij devis, Dievs ir ņēmis, To Tēva prāts tā bija lēmis, Ka ziedos salnai bija krist. Kas bij cerēts, kas bij gaidīts, Kas lūgšanās uz augšu raidīts, Tam bij kā zvaigznei krītot dzist. Bet skumjas noliksim! To atkal satiksim debesdārzā. Lai briedina to mūžība, Kas šē tik jauki ziedēja!

Šķirties spēkā, darbs kad sokas, Kad tevi tur vēl mīļas rokas, Dievs, nespried tāda likteņa! Tomēr Tavā Tēva prātā, Ja mums šī gaita nodomāta, Kaut sirds ar lūzt, tak jāklausa. Tik vienu lūdzamies: Dod spēku paciesties Nāves ceļā, Tā gājējam, kā arī tam, Kas pavada to asarām! (544) Andrievs Niedra

545

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Gaisma nāks ap saules rietu! Svētie raksti māca mums. Lūgšim tad, lai neaizietu Gaļām mums šis atspīdums!

Atpestītie, nekavējiet Skaidrām drānām miesu segt, Dziedādami tuvāk ejiet, Lieciet svecēm gaišāk degt!

Brīva sirds no grēka svāra Lai pie Jēzus kāļām slīgst! Gaisma dvēselē un garā Lai nekad vairs neizsīkst!

Tad, kaut tumsā zvaigznes rietēs, Saule mums pār galvu būs, Miers un drosme sirdī ziedēs, Dieva roka sargās mūs.

(545) Roberts Bērziņš

546

meld.: Ņaujiet man!

Kā tas būs, Kā tas būs, Dvēsele kad gaismā kļūs, Tur, kur Jēzus rokās svētās Sadzīs mūsu maldu rētas, Bērns pie Tēva mieru gūs?

Tā tas būs, Tā tas būs: Bēdas gaisīs, as'ras žūs; Sveiks ar nevīstošu prieku Apžēlotu grēcinieku Debespulks, kas gaida mūs!

Atpestīts! Atpestīts! Jēzus rokās tīrs un glīts! Viss, ko šeit es as'rām sējis, Tur būs gaismā uziedzējis, Kad pēc nakts mums ausīs rīts. (546) Jānis Strautnieks

547

meld.: Ak galva asiņaina

Dzied' vēlreiz sēro dziesmu, Ko vienreiz dziedāji, Kad savus mīļos, dārgos Zem krusta guldīji; Kad dzīves laiva šķīta Uz sēkļa salauzta, Kad sāpes dzīves sauli Tev tina sērautā.

Dzied' vēlreiz sēro dziesmu, Kas teic, cik dziļi justs, Ka balsts un spēks, tev ļimstot, Ir Kristus sājpu krusts! Liec krusta priekšā galvu! Caur krustu svētīto, Tik vien caur krustu gaismots Tavs ceļš uz Augstāko!

Dzied' vēlreiz sēro dziesmu Šeit, klusā kapsētā, Kur tava dzīves laime Zem krusta glabāta! No krusta gaismas spēku Un ilgas sirdī dedz, Ko laika vara nedzēš Un trūdi neapsedz!

(547) Tīrzmaliete

548

Es jūs atkal redzēšu, Mīļie, jaunā spēkā Un jūs atkal mīlēšu, Apskaidrots bez grēka. Kad pie Dieva sanāksim Debess dzīvošanā, Tur mēs Viņu slavēsim Svētā līksmošanā.

Notiks, ko Dievs solījis, Kopā atkal nāksim, Dievs būs visus pārvērtis, Jaunu prieku sāksim. Tur nekāda šķiršanās Mūs vairs neizbiedēs, Tur vairs nebirs asaras, Tur Dievs vainas dziedēs.

Tur pie Dieva redzēsim Savu Pestītāju Un no sirds tad mīlēsim Savu žēlotāju. Tur mēs svētā skaidrībā Viņam godu dosim Un ar Viņu līksmībā Mūžībā tur būsime.

Dievam gods! Tā stunda nāks, Kad mēs kopā kļūsim, Prieki dvēs'li pārņemt sāks, Pie tā Kunga būsime; Atkal draugus redzēsime, Sveicināt tos steigsime. Kopā mūžam dzīvosime, Debestēvu teiksime. (548) autors nezināms, atdzejojis Georg Friedrich Kyber

549

meld.: Ak galva asiņaina

Ja Dievs tev visu lemtu, Ko vien tu gribētu, Nekā tev neatņemt, Nekā tu neciestu. Teic, cilvēks, kā tu spētu Uz nāvi taisīties? Tu dvēs'li pazaudētu, Pie zemes piekēries.

Daudz saldās saites raisās, Jau še tev dzīvojot, Un vieglāks ceļš tā taisās, Uz kapu ceļojot. Gars top no pīšļiem svabads, Sirds mostas ticībā, Tu kļūsti zemē glabāts, Bet celsies godībā! (549) Christian Friedrich Hesekiel, atdzejojis Roberts

550

Jeruzaleme, augstā pilsēta, Kad tevi aizsniegšu? Kā gaidu es tai dzīves ielejā, Kad tevi redzēšu? Pār kalniem un pār lejām, Pār jūrām, tuksnešiem, Tu mērķis ceļotājam Pēc zemes lielceļiem.

Ak, sveicināta, svētā debess pils! Man vārtus atveri! Cik ilgi vēl sirds ilgodamās sils Šīs pasaul's tuksnesī? No zemes zūdīšanās, No bēdām būšu šķirts, No visas raizēšanās Pēc Tevis tīko sirds.

Ak svēto pulki, ko tur skatīšu, Kas līksmi pretī nāks! Nav izteicams tas prieks, ko baudīšu, Sirds laimē līksmot sāks! Man vainagu liks galvā, Ko Jēzus pelnījis, Tas ticībai būs balva, Ko dzīvē turējis.

Kad tur es tikšu jaukās debesīs, Tā Kunga valstībā, Tad skatīšu, ko šeitā ticējis, Vislielā skaidrībā. Ak augstas slavas dziesmas, Ko mūžam nenobeidz, Kad mīlestības liesmās Tur svētie Dievu teic!

Tur apustuļi, lieli pravieši, Bez skaita liec'nieki, Kas vien šeit grūtu krustu nesuši, No pasaul's vajāti - Tos redzu debess godā, Tā Kunga svētumā Un svabadus no soda Kā saules spožumā. (550) Johann M. Meyfart, atdzejojis Carl Christian Ulmann

551

meld.: Ak svētīgs nams

Kā būs mums tad, kad darbu mierā liksim, Kad grūtais kaŗš šai dzīves galā būs? No svešuma mēs atkal mājā tiksim, Un debess atvērsies un uzņems mūs? Kad pīšļus pēdējos no kājām kratām, No pieres slaukām sviedrus pēdējos, Tad tuvumā ar savām acīm skatām Ir kāzu namu, viesu tūkstošus!

Kā būs mums tad, kad eņģ'ļu Ozianna! Mums ausīs skanēs tūkstoškārtējā, Un viņu zelta kokļu svētā skaņa Caur visām debesīm būs dzirdama? Un Dieva Jēra krēsla priekšā stāvēs Mūs' dvēs'les, baltās drēbēs apģērtas, Un liecinās: "Viņš glābis mūs no nāves!" Un līksmu Allelūja! skandinās!

Kā būs mums tad, kad mēs tur, miera vietās, Uz pasauli tad acis metīsim? Tad sapnis būs mums viņas augstās lietas. Vai mēs par sāpēm tad vairs raudāsim? Tur asaru tad nebūs vairs, nedz bēdu, Tur nāves nebūs vairs, nedz vaimanu; Tad atzīsim, ka Viņa ērkšķu pēdās Plaukst ziedi, kas mums ir par svētību.

Kā būs mums tad? Ko acs nav redzējusi, Ko domāt gudro prāts nav domājis, To Dieva roka tam ir gādājusi, Kas ticību līdz galam turējis. Še ceļš ir grūts, mēs turam drošu prātu, Dievs mūsu sviedrus mums tur atmaksās; Jau tādu mantu glabā Viņš, mums krātu, Kas atsvērs visas dzīves ciešanas.

552

meld.: To mīlestības spēku sveicu

Kad kapu zvani dziesmu sēru Par tiem, kas aizgājuši dzied, Kas izsmelt spēs tad sāpju mēru, Mums sirdī rimtu prieku lies. Mūžs paiet drīz, viss ātri beidzas, Un draugs no drauga projām steidzas.

Bet Tu, kas mūsu gaitas lemi, Liec ceļu sākt un ceļu beigt. Tu, Dievs, kas visu dod un ņemi, Dod spēku ar' Tev pretim steig; Lai plakstus gurdos mūža miegā Mums aizspiež Tava roka liegā.

Un tad, kad kapu zvani klusi Par tiem, kas aizgājuši dzied, Kad acs ar as'rām pielijusi, Nāc, Dievs, mums mieru sirdī liet: Bez Tevis krusts mūs nospiež grūti, Nāc, miera Dievs, mums mieru sūti!

(552) Arnolds Lūsis

553

Kādā nu mierā Visi tie svētīgie, Kas stiprā ticībā reiz gāja cīņā labā! Kādā nu mierā Tie savos kapos, Līdz diena jaunā tiem visiem ausīs!

Tu, Visusvētais, Kapā ar dusēji, Kad krusta kalnā Tu cīņu biji beidzis. Satrūdēšanai Nebiji guldīts, Bet augšām cēlies tai lielā dienā.

Kad mums būs dusēt Ar Dieva svētītiem, Kad mums būs rimusi šīs dzīves cīņa skarbā, Tad Tu mūs, Svētais, Ar aicināsi, No mūsu kapiem mūs celsi dzīvus!

(553) August Stockmann, atdzejojis Carl Christian Ulmann

554

Kas tur ap troni pulcējas Kā sniega gāles mirdzošas, Balts milzīgs bars? Zaļš palmu zars Pār katru noliecas.

Vai tie nav visi cietēji, No lielām bēdām nākuši, Kas mazgāti Un šķīstīti Tā Jēra asinī?

Pa gaišiem debess pagalmiem, Ap Dieva svētiem altāriem Tie pulkos iet Un slavu dzied Ar visiem eņģeļiem.

Šeit nicināti, apsmieti, Tur goda kroņiem greznoti, Ap troni stāj Un, palmām māj Kā debess priesteri.

Dievs žāvē viņu asaras, Kas šeit virs zemes raudātas. Kaut krusts bij grūts, Pie Tēva krūts Rimst visas ciešanas.

Tur kaps un nāve nebiedē, Tur līksmo tie un gavilē. Pie avotiem, Pie dzidrajiem Tas Jērs tos atveldzē.

Jums, varoņi un mocekļi, Lai slava tūkstoškārtīgi! Jūs pacietāt Un stāvējāt Līdz galam ticīgi.

Jūs sāpju ceļu staigājāt, Jūs asus ērkšķus izbridāt; Nu skaidrībā Un godībā

Jūs algu saņemat.

Tu Jēra draudze, sataisies Un jaunā dziesmā vienojies: Allelūja, Gods augstībā Tev, svētais Kungs un Dievs! (554) Hans Adolf Brorson, atdzejojis Edgars Rumba

555

Kā ziedi, kuŗi vīta, Pirms bija plaukuši, Tā, bērniņ, dzīves rītā Tu no mums aizgāji.

Lai nu par tevi gādā Pats īstais bērnu draugs Un debess dārzā stāda, Kur zieds no jauna plauks! (555) Jānis Ērmanis

556

Kungs, esi klāt! Riet saule, vakars tumst, Pār zemi melnus autus nakts jau klāj. Kļūst baigi man, sirds raizējas un skumst: Tu, noskumušo draugs, mūs neatstāj!

Rit steigā laiks... Gaist laimes brīdis īss, Vīst ziedi krāšņākie, kad nāve māj. Viss mainās, zūd, mēs paši zūdam līdz: Tu, nemirstīgais Dievs, mūs neatstāj!

Man baiļu nav, kad Tu man esi klāt, Kļūst nasta viegla, sāpes nejūtu. Pat nāves dzēliens nespēj biedināt: Daudz stiprāks, Kungs, par nāvi esi Tu!

Tavs svētais krusts dod cīņā spēku man, Pat tad, kad nāves tumsa mani klāj. Vēl stundā pēdejā lai tāpēc skan Šīs lūgšanas vārds: Kungs, mani neatstāj!

(556) Henry Francis Lyte, atdzejojis Kārlis Kundziņš

557

Ļaujiet man! Ļaujiet man! Tā vien manā sirdī skan, Jēzu redzēt, Viņu slavēt, Viņa krēsla priekšā stāvēt, Tad man visa būtu gan!

Saldais draugs, saldaiss draugs, Debess gaišums spožs un jauks! Ak, kad nākšu es pie svētiem, Kur it visiem izredzētiem Tavu vaigu skatīt ļaus!

Jauki skan, jauki skan Eņģ'ļu svētā dziesma man! Būtu spārni man, es skrietu Augšup uz to svēto vietu, Dieva gods kur mūžam skan!

Kā tad būs, kā tad būs, Svētie eņģeļi kad mūs Dieva troņa priekšā statīs? Mūsu acis Jēzu skatīs, Mūsu prieks tad pilnīgs kļūs! (557) Gustav Friedrich L. Knak, atdzejojis Carl Ludwig Kaehlbrandt

558

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Mājās, mājās steigsimies, Tēva mājās labi klājas! Mūža gadi beigušies, Karstā saulē nokūst kājas. Dusu sirds jau vēlas gūt, Mājās, mājās gribas būt!

Mājās steidzos, tur mans prieks! Teikšu Tēvam savus grēkus, Esmu Viņa mantinieks, Viņš man iedos jaunus spēkus. Kas bij zudis, mājās nāk, Kas bij miris, dzīvot sāk!

Draugi, bērni, gaidiet vien, Tiksim visi mājas vietās! Gadi tā kā spārniem skrien, Tālu paliek vecās lietas. Vakars metas, te jau rīts, Ātri miegs ir aizvadīts.

Debestētīt, saņem mūs, Tavā priekšā ceļi lokās! Skaistas drēbes visiem būs: Vainags galvā, gredzens rokās. Mājās bērnus pieņem, Tēvs, Mājās būsīm visi mēs.

(558) Paul Carblom

559

Man Kristus dzīvība Un nāve augļus nes, Es tuos vien pie Viņa, Ar mieru šķīros es.

Ar prieku turpu došos, Kur Jēzus, brālis mans, Ar Viņu savienošos, Uz mūžu nešķīrams.

Jau uzvarēts, to zinu, Krusts, bēdas nelaime; Es Jēzus nāvi minu, Nu mierā dvēsele!

Kad satumst acu gaisma Un smagi elso krūts, Tad uzklausi, mans Glābēj, Ko dvēs'le klusi lūdz:

Ak, liec man viegli aizmigt, Mans mīļais Kungs un Dievs, Un tik pie Tevis palikt, Kad nāve piestāsies!

Lai es kā bērniņš daru, Pie Tevis pieķeros, Ka mūžam dzīvot varu Tur, debess mājokļos.

(559) Anna Graefin von Stolberg, atdzejojis Karl Johann Grass

560

meld.: Nu klusas visas vietas

Mēs krusta zīmi nesam Par liecību, ka esam Uz Jēzu kristīti. Nu krustu šē mēs liekam Par zīmi, ka mēs tiekam Tik vien caur Jēzu pestīti.

Krusts lai mums allaž rāda Un acu priekšā stāda To, kas mūs žēlojis! Ka nenākam mēs sodā, Lai krustu turam godā Un To, kas mūs tā mīlējis!

Krusts, kas stāv kapa malā, Mums saka: nu ir galā Še visas ciešanas, Še dzīves ceļinieki Un Kristus liecinieki Nu gaida augšāmcelšanos!

(560) Voldemārs Dāvids Balodis

561

meld.: Kas ļaujās Debestēva rokās

Mans Dievs, ka jāmirst, to es zinu, Es, cilvēks, esmu iznīkstams, Lai gan to dažreiz nepieminu, Ka šeit nekas nav paliekams. Ak māci mani žēlīgi, Kā man būs nomirt svētīgi!

Mans Dievs, kad miršu, man nav zināms, Es drošs nevienā brīdīnā. Varbūt nupat tas ceļš man minams, Kas noved nāves tuvumā. Un tāpēc, lūdzams, sataisi Pie Tevis aiziet cienīgi.

Mans Dievs, kā miršu, kā lai zinu? Jo nāvei ceļi dažādi. Tā citam nāk ar grūtu ziņu, Pie cita stājas laipnīgi. Lai ir kā ir, Ak, dod jel Tu Reiz manim galu svētīgu.

Mans Dievs, kur miršu, nav man zināms, Kur velēnas reiz mani klās, Bet Tava balss, tas vērā ņemams, No kapa mani aicinās, Lai mana kapa vietīņa Ar' būtu kur vien būdama.

Nu tad, mans Dievs, kad mirējs būšu, Pie sevis uzņem dvēseli. Ja Tava Dēla mant'nieks kļūšu, Pie Viņa tvešos ticīgi, Tad manim viena alga šķiet, Kad, kur un kā man jāaiziet. (561) Benjamin Schmolck, atdzejojis Carl Christian Ulmann

562

meld.: Ak galva asiņaina

Mēs šeitā esam viesi, Ne mājas vietīnā, Šī pasaule patiesi Mūs neapmierina. Turp tiecamies, cik spējam, Kur dzīvo mūsu Tēvs, Uz ceļa as'ras sējam, Tur Dievs tās nožāvēs.

Kā ceļinieki esam Un savu dvēseli Mēs vārgās miesās nesam It kā ne veseli. Bet Jēzus mums stāv klātu Un pats mūs stiprina, Mums iedrošina prātu Un sirdis spirdzina.

Kad ceļa galā būsim, Tad tapsim ārstēti Tā Kunga klēpī kļūsim Mēs viscaur veseli. Ak, tad mēs būsim mājās Un pilnā godībā! Tur visiem labi klājas, Tā Tēva valstībā. (562) Georg Heinrich Loskiel

563

meld.: Man Kristus dzīvība

Mēs tevi nekavējam, Ej, kapā atdusies, Tā Kunga svētam prātam Mums būs šeit padoties!

Gan mīlestībā klusi Par tevi as'ras birst; Ko sirds ir zaudējusi, To tā vairs neaizmirst.

Nu pāri nāves pīšļiem Tev dvēs'le spārnus ceļ, Kur prom aiz debess kalniem Mums paradīze zeļ.

Turp visi acis vešam, Tur mīt mums Pestītājs, Un klusā prātā ceram: Viņš ir tavs žēlotājs.

Viņš tava svētā daļa, - Tu esi atpestīts! Tev debesis ir vaļā, Tev atspīd mūžīgs rīts! (563) Albert Knapp, atdzejotājs nezināms

564

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Mirušo sirdis aicina mūs šodien Apdomāt dzīvi, atcerēties nāvi, Rādīt, kā satek dzīves pavedieni Tumšajos kapos.

Asarām sētais uzziedēs reiz koši, Kad Dieva priekšā steigsim priekā droši.
Nebūs vairs nāves, aizgājušos mīļos Dvēsele skatīs! (564) Berta Dombrovska

565

Nu dusiet vien, jūs varoņi, Tur svešas zemes stūrītī, Kur brāļu kapi atrodas,
Kur jūsu gaitas beigušās.

Neviena nav, kas puķes sprauž, Kas kapu smiltis mīļi glauž, Tik vējiņš lēni
žužina, Un saules stari sveicina.

Ne krusts, ne uzraksts nestāsta, Ko tumšā kapā guldīja; Bet Dievs pats
katru modinās Un goda kroni dāvinās.

Kad vēsmas pūš no tālumiem, Tad viņas nāk ar sveicieniem No mūsu
brāļu kapenēm, No kaŗā kauto dvēselēm.

Tās bāŗa bērņus mierina, Tās tēvu, māti drošina Un teic, ka salda miršana,
Kad tēvzemei aust brīvība. (565) Jānis Ērmanis

566

Ir manu dusas vietu Reiz kapu mētras klās, Ko mīlēju, ko cietu, Neviens
vairs nezinās.

Vairs nedegs vecā rēta, Būs dzēsts un piedots viss, Tik debess gaisma
svēta Pār kapu trūdiem līs.

No dārgā asins zieda Tad ausīs jaunais rīts, Ko reta sirds tik vieda, Būs
cēli piepildīts.

Pie lielā sājju krusta Nāks dvēs'les veldzētis, Lai visa zeme justu, Cik
liels ir mūsu Dievs. (566) Kārlis Kundziņš

567

meld.: Lai mirušo nu pavadam

Nu gribam aprakt mirušo, To segt ar zemi svētīto, Bet stāvot drošā ticībā,
Ka nāves vara salauzta.

No zemes cēlies tas paties', Par zemi atkal vērtīsies. Kad Dievs sauks
dienā pastarā, Tad celsies jaunā godībā.

Nu zemes dzīve noslēdzas, Līdz lielā augšāmcelšanās It visus atkal
savienos Un debess priekā apskaidros.

Un noslaucīs Dievs asaras, Kas bēdās, bailēs raudātas, Un ieies cilvēks
līksmībā Šeit mūžam nenojaušamā.

Mēs tevi Dievam pavēlam Un gribam sirdīm ticīgām Vēl laikā, ko mums
devis Dievs, To labo cīņu cīnīties.

Lai, Jēzu, Tava miršana Mūs nāves stundā stiprina, Nāc, māci dzīvot
cienīgi, Ka varam nomirt svētīgi. (567) Michael Weisse un Mārtiņš Luters, atdzejojis Kristofor

568

meld.: Ak, diena drūma, melna

No šūpuļa līdz kapam Ceļš īss, nav jāsteidzas. Kā novītušām lapām Mums jākrīt, jābeidzas.

Bet debess atkal atdos, Ko zeme ņēmusi, Un jaunā spēkā zaļos, Kas nāvē grimuši.

Tad mīļie mīļiem rokas No jauna laimē sniegs, Būs beigtas bēdas, mokas Un valdīs mūžīgs prieks!

(568) Fricis Krastiņš

569

meld.: Ak galva asiņaina

Pa sājju ceļu baigu Mans Dievs man lika iet, Kur saule aizsedz vaigu Un dienas vidū riet; Un pārtrūkst mana gaita, Pirms vakarblāzma kvēl, Kaut darbu vēl bez skaita Un dzīvības tik žēl.

Bet krusta ēnā svētā Nu sirds man mierā dus; Tur vējš, kas laivu mētā, Ir rimis gluži kluss. Nu sirds ir atpestīta, Nu visām bēdām gals, Pēc nakts es gaidu rīta, Kad skanēs prieka balss.

Ak sirdis, kuņas tuvas Ar mani jutušās, Pie kapa smilšu gruvas Mums gaitas nebeidzas: Mēs atkal priekā svētā Un skaidri tiksimies Tur, mīļā Tēva sētā, Kur ceļš jums arī ies!

(569) Augusts Saulietis

570

Par svētajiem, kas tagad mierā dus, Kas apliecinot nesa upurus, Kungs Jēzu Tevi mūžam slavēt būs: Allelūja, Allelūja!

Tu bijī klints, to cietoksnis un spēks, Tu gaišums, kas kā saule tumsā lec, Tu bruņas, kuņas salauzt nespēj grēks, Allelūja, Allelūja!

Kaut mēs ar spētu grūtā cīņā Tā pastāvēt, kā svētie sendienā, Un tērpties līdz goda vainagā, Allelūja, Allelūja!

Ak svētā kopība še vienotā, Mēs cīņā vēl, tie mirdz jau godībā, Bet visi viens ir Tavā vienībā! Allelūja, Allelūja!

Un ceļš, kad šaurs un cīņa ilgstoša, Skaŗ ausi tālā dziesmā uzvara, Tad drosmes pilna top sirds gurstošā, Allelūja, Allelūja!

Ak gaismas rīts, kas iaved dzīvībā, Kad līdzās svētie Tavā godībā, Mēs Tevi, Jēzu teiksim mūžībā! Allelūja, Allelūja!

nezināms

(570) William Walsham How, atdzejotājs

571

meld.: Nu saules spožums aizgājis

Kam dienas gājums bijis grūts, Tam mīļš ir vakars vēss: Velk vieglāk elpu māktā krūts, Sirds bēdas izdusēs.

Un tālās zvaigžņu ugunis, Ko Tēva roka dedz, Pirms dusā acis aizvēris, Viņš klusā priekā redz.

Cik saldi Viņa prātu just, Kas bēdām mēru zin'! Sirds atmet to, kam nākas zust, Un jaunu laimi min.

Tā jauna zeme rītā būs Un jaunas debesis, Un grūtais gājums laime kļūs, Kas mūžam nezudīs.

(571) Augusts Saulietis

572

meld.: Ak galva asiņaina

Pats pļaujas Kungs zin' laiku, Lauž vārpu gatavu. Slēpj saule tumsā vaigu, Ņem ceļnieks naksmāju. Tavs kalps, Kungs, aiziet klusu, Daudz gadu redzējis; Dod viņam svētu dusu, Kā Tu to solījis!

Daudz sāpju viņš še cieta, Sūrs mūžs bij viņam lemts, Bet, ejot miera vietā, Tam krusts no pleca ņemts. Tam dzīves diena beidzas, Darbs pabeigts vakarā, Bet dvēs'le projām steidzas Kļūt svēto biedrībā.

Tur vaigā ieraudzīsi, Ko še tu mīlējis, Un svētīgs izbaudīsi, Ko stipri ticējis. Tur skatot Dieva Jēru Un Viņa godību, Reiz uzticības mēru Ar augļiem gūsi tu.

Kā viņu, Tēvs, mūs vadi Līdz mūža vakaram Un debess ceļu rādi, Kad nāvē aizejam! Pie Taviem izredzētiem Mūs visus pieskaiti, Ar debess pulkiem svētiem Mūs vieno mūžīgi! (572) Christian Friedrich Heinrich Sachse, atdzejojis Roberts Bērziņš

573

meld.: Kad es nākšu, kur tie dzīvo

Pelnu sauja, Zemes tiesa, Paliek tad, kad izirst miesa; Bet, kas Jēzus pēdās staigā, Tomēr Dievu redzēs vaigā Citā esībā, Jaunā dzīvībā, Acs ko šeit nav redzējusi, Dvēsele ko skatījusi Drošā ticībā.

Jēzu, lielā sāpju dienā, Sirds pēc Tevis sauc tik viena, Jo Tu siržu rētas dziedē Tad, kad nāves vara biedē, Dod mums ticību, Vairo cerību, Ka pie Tevis mēs reiz kļūsim, Apskaidrotā miesā būsīm Dieva valstībā. (573) Arnolds Lūsis

574

meld.: Svētīgs, kas nestāv

Gadu pēc gada zemē graudus sējāt, Sējāt ir sirdīs labu mums, kur spējāt; Paši kā graudi zemē jūs nu sēti, Dusiet nu svēti!

(574) Ludis Bērziņš

575

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Stundas tā kā ēnas steidzas, Nāk un atkal nozūd tās. Dienas aust un klusi beidzas, Saule jūrā nolaižas.

Arī tavas dzīves dienas Drīzi svētīs vakaru; Arī tavas dzīves stundas Ātri steidz uz mūžību.

Vai tu gaismu dzīvē krāji, Kas tev nāvē spīdētu? Vai tu pazīsti to vārdu, Kas tev paustu dzīvību?

Satver Pestītāja roku, Gaismu Viņš tev ceļā klās; Dzīvās mīlestības stari Nāves spēku klīdinās!

(575) Elvīra Vankina

576

meld.: Kungs, esi klāt

Tu, lielais Dievs, ļauj sirdi klusināt Šai brīdī, kad tā dziļās bēdās skumst; Ar labiem vārdiem vari mierināt, Kad gaišai dzīves dienai vakars tumst.

Tu devi, Tēvs, šo mūžu skaistāko, Tā priekus, visu, kas ir labs un jauks; Ar mīļiem ļaudīm savienoji to, Cik krāšņi uzziedēja dzīves lauks!

Vai zudis viss? Vai nāvē izgaisis Viss tas, ko cerējusi jaunā sirds? Nē, katru dienu esi svētījis, Un nebūs Viņš nekad no tevis šķirts!

Jel esi klāt šai brīdī grūtākā, Ka baismā tumšā atspīd krusta tēls; Tu pestījis, nu iaved mūžībā, Lai visos laikos skan: Viņš ir mans dēls!

(576) Ivars Gaide

577

meld.: Ak Jeruzaleme, modies

Svētīgi tie aizgājuši, Kas savā Kungā nomiruši Un gaida augšāmcelšanu! Krusts un bēdas tiem ir galā, No nāves mokām tie ir vaļā Uz nebeidzamu dzīvību. No bēdām izglābti, Tie mierā guldīti, Ozianna! Nu pavadīs Tos debesīs Tie darbi, kas vairs nezudīs.

Pateicību Tavam godam Mēs, mūžam slavēdami, dodam, Kungs Jēzu, kas mūs pestījis! Teikšanu mums nebūs kavēt, To Dieva Jēru mums būs slavēt, Kas mūsu grēku upuris. Viņš kapā nogājis, Mums as'ras slaucījis, Visas as'ras! Tas piepildīts! Nu mūžīgs rīts Tiem Jēra priekšā sagaidīts.

Tur vairs, ne kā šajā saulē, Mums mēness nespīdēs, nedz saule, Tas Kungs būs gaisma mūžīgi! Viņš, pēc kā mēs raudājuši, Pēc kā mēs rokas izstiepuši, Mums paliks klātu mūžīgi. Nu neraudam vairs vis, Kas bijis, pagājis, Allelūjā! Viņš aizgājis, Mums taisījis Pie Tēva vietu debesīs.

(577)

Friedrich Gottlieb Klopstock, atdzejojis Carl Christian Ulmann

578

meld.: Ļaujiet man

Vainags irst, Vainags irst, Manu dienu vainags irst. Sirds, kas dzīvē nogurusi, Dieva mierā iemieg klusi, Tad, kad dienu vainags irst.

Mani sauc, Mani sauc, Tālās balsis mani sauc. Es jau eju, es jau nāku, Ticot rimti ceļu sāku Tad, kad tālas balsis sauc.

Jēzu, nāc, Jēzu, nāc, Jēzu, pats man pretī nāc: Ved caur nakti tumšu, baigu, Līdz es redzu Dieva vaigu, Jēzu, pats man līdzī nāc!

Vainags irst, Vainags irst, Šeit mans dienu vainags irst. Bet es skatu jaunu rītu, Tēva namu apsolītu, Šeit kad dienu vainags irst. (578) Arnolds Lūsis

579

meld.: Nu klusas visas vietas

Tā sirds nav pazaudēta, Kas Kristum novēlēta, Lai dzīvo tā vai mirst; Kas miris mūsu labā, To savās rokās glabā, Kaut gurdā miesa kapā gulst.

Tad velti as'ras kaisīt, Kad viņa saites raisīt Dievs lēmis pāragri; Dievs labi zin, ko dara, Lai rimstam klusā garā, Svēts Viņa padoms mūžīgi.

Kas kraukļiem maizi gādā, Kas aklīm ceļu rāda Un paceļ kritušus, Tas savas acis atvērs, Pie rokas vārgos satvers Un pieņems, žēlos atstātus.

Ej nu uz Tēva mājām, Mēs tevi sveicinājam Šai gaitā pēdējā, Bet ceram savā laikā Vēl lūkot tavā vaigā Un apkampt tevi mūžībā.

Mans laiks stāv Dieva rokā. Viņš mūsu ceļus loka, Sprauž mūžam robežas Un šodien, brīdī sērā, Liek lūdzot turēt vērā, Ka še nav mājas mūžīgas.

Kur Kristus godā valda, Pie Tēva svētā galda Man vieta taisīta; Ko tumšais zemes klēpis Še iznīcībā slēpis, Tur dzīvos, valdīs mūžīgi. (579) Roberts Bērziņš

580

meld.: Cīnies jel ar visu spēku

Pāri kapu kokiem slaidiem Ceļas spožais saules stars, Mādams, lai no zemes vaidiem Vaļā raisās brīvais gars.

Tumša tumša dzīves mīkla Tam, ko zemes krēsla sedz; Likten's ļauns to tura tīklā, Kas tik ikdienību redz.

Bet kas laiku laikiem pāri Dieva gaismā paceļas, Tie nav atstāti un bāri Tumšākajās nedienās.

Kristus mīlestības spēku Kas vien savā sirdī jūt, Gan tas sava mūža ēku Prātīs celt, ka nevar grūt.

Kas ir Kristū Dieva draugi, Ko tiem dzīve ņems vai dos? Dziļām saknēm ir šie augi: Kas gan viņus izsakņos?

Pāri kapu kokiem slaidiem Lai tad augšup lido skats, Ka no visiem zemes

vaidiem Dievs mūs velk pie sevis pats.

(580) Ludis Bērziņš

581

meld.: Pastāvi, pastāvi

Tumšais kaps, Tumšais kaps, Tava tumsa gaisma taps! Nāve zaudēs laupījumu, Un, ar savu karogu Apņemdama debess jumu, Dzīvība tad svinēs uzvaru. Tumšais kaps Gaisma taps.

Trūdu lauks, Trūdu lauks! Atkal tavi stādi plauks. Kausēj' s ledus valgu cietu, Spīdēs laipnais saules vaigs; Mīlestībai dodams vietu, Nāks pār zemi starots ziedu laiks, Laimē sauks, Kas vien augs.

Dievs lai dod, Dievs lai dod, Ka tā diena neatrod Kūtras sirdis, gurdas rokas, Bet ka, jau šē dzīvojot, Visi ceļi Viņam lokās, Kas caur tumsu gaismā vadīt prot. Dievs lai dod, Dievs lai dod!

(581) Ludis Bērziņš

582

meld.: Kas ļaujas Debestēva rokās

Vai dzīvojam, vai kapā slīgstam Tavs mūžs, ak Dievs, tas nemitas; Ja Tēvu Tevi saukt mēs drīkstam, Tad rimst ir nāves vaimanas; Jo kas ar Tevi savienots, Tam tiešām mūžam dzīvot dots.

(582) Ludis Bērziņš

583

meld.: Dievs ir mūsu cerība

Vakarzvans, vai tu nu jau Manai dzīvei lēni skani? Likās, izietī vēl nav Šinī saulē ceļi mani, Vai tad darbs ir padarāms? Kopts, bet apkopts nav vēl nams.

Labais gans, mans Pestītāj, Tu, kas mīlestība esi, Nīcība kad pīšļus klāj, Dvēseli uz gaismu nesi, Bezgalībai zvaigžņotai Pāri pacelties liec tai.

Kas no Tevis mani šķirs? Bēdas, ciešanas vai vara? Izbailes, ka miesa mirs? Gars ir tas, kas dzīvu dara! Kur Tu esi, būšu es, Aizgājis no pasaules.

Vakarzvans, un tu jau sauc! Dzirdu, dzirdu, klausos, klausos; Zemes balss vairs nesatrauc, Rimstot sirdspukstienos gausos. Un kad laiks būs apstājies, Mūžību man dāvās Dievs.

(583) Kārlis Kronis

584

meld.: Jēzus dzīvo mūžīgi

Zvans kad atskan pēdejais, Šķirstu aplāj kapa mētras, Dvēs'le viegli aizlido Turp, kur apklust visas vētras. Dieva dārzos mūžīgos Viņš mums jaunu dzīvi dos.

Mīlestība mūžīga Nešķir mirušos no dzīviem. Tie, kas Viņu sirdī slēdz, Kļūst par Dieva bērniem brīviem: Kas gan spētu izšķirt mūs, Mīlestībā vienotus?

Slavēts Dievs visvarenais, Kas mums savu Garu devis, Savu Dēlu sūtījis,
Lai Viņš vestu mūs pie sevis! Kas ar Kristu dzīvē iet, Tam vairs saule
nenoriet!

(584) Amālija Breikša

DOKSOLOĢIJA

585

Mēs Tevi teicam, mēs Tevi slavējam, mēs Tevi pielūdzam, mēs Tevi
godājam, mēs Tev pateicamies Tavā lielā godībā, Dievs Kungs, Debesu
Kēniņ, Tu visuspēcīgais Tēvs! Jēzu Kristu, Tu visu augstākā
vienpiedzimušais Dēls, Dievs Kungs, Tu Dieva Jērs, tā Tēva Dēls, kas nesi
pasaules grēkus, apžēlojies par mums, kas nesi pasaules grēkus, pieņem
mūsu lūgšanu, Tu, kas sēdi pie Tēva labās rokas, apžēlojies par mums! Jo
Tu viens esi svēts, Tu viens esi tas Kungs, Jēzu Kristu līdz ar Svēto Garu
Dieva Tēva godībā.

(585) 9.g.s. latīņu teksts, atdzejojājs nezināms